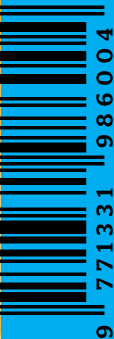
Libra Libera #29

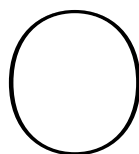
051503

made in Italy

GAVIN GRINDON I JOHN JORDAN

Korisnički vodič za zahtijevanje nemogućeg

Ova je publikacija napisana u trodnevnom vrtlogu u prosincu 2010., između prvog i drugog dana prosvjeda koji su pokrenuli britanski studenti protiv vladinih rezova, u svrhu razmišljanja o novim kreativnim oblicima akcija u sadašnjem pokretu. Publikacija se prvotno distribuirala u povodu manifestacije *The Long Weekend* (Produljeni vikend), događaja koji je okupio umjetnike i aktiviste kako bi isplanirali akcije za iduće dane. Akcije su uključivale edukaciju za ometanje dodjele nagrade Turner u muzeju Tate Britain, kolektivno pisanje manifesta u Nacionalnoj galeriji...

> *Mislim da umjetnost nikad nije doista utjecala na tijek ljudskih poslova.*
> – CLEMENT GREENBERG

Umjetnost je beskorisna, govore nam, jer čim doista utječe na svijet, gubi status umjetnosti. (Nikad ne znate, može se izopačiti, postavši instrumentalna, propagandna ili, još gore, obrt!) Čudno je što nam to govore ljudi koji umjetnost podređuju najgoroj instrumentalnoj svrsi – tržištu umjetnina. Možda zapravo misle da je beskorisna ona umjetnost čiji krajnji cilj nije ostvarivanje profita. Možda je to ista logika prema kojoj obrazovanje nema druge svrhe osim ukalupiti ljude u nakazni svijet rada i potrošnje. Ovo je vodič za one koji vjeruju da umjetnost ima i druge svrhe i za one koji su ih spremni potražiti.

> *Umjetnost nije pojam nego dojam. Nije važno što umjetnost jest, nego što ona čini.* – GILLES DELEUZE

"Umjetnost" je oduvijek nekome koristila. Kad se pretvori u robu, obuzdana tržišnim ograničenjima, ona postaje estetsko pojačalo vrijednosti *statusa quo*; kad je riječ o "političkoj umjetnosti", sigurno zatvorenoj u muzej, ona postaje kulturna maska koja krije katastrofe kapitalizma. No umjetnost ima i drugu stranu. Ondje ona bježi iz zatvora umjetničkog svijeta, zaboravlja svoje ime, napušta zvjezdani ego i postaje kolektivni pokret kreativnosti primijenjene na materijal svakodnevnice. U takvim trenucima, umjetnost stvara drukčije odnose, pojavljuju se drukčije vrste

stvaranja. Oslobođena od zahtjeva tržišta, počinje preoblikovati naše živote. Mijenja se naš odnos prema umjetnosti i njezinu stvaranju, mijenja se pružanje otpora i bunt, mijenja se način na koji ljubimo i jedemo. Kad se to čini u žarištu borbe, okupacije, društvenog pokreta, prosvjeda – pletu se nova prijateljstva, postaju mogući novi oblici življenja. Umjesto da nas razdvaja, takva nas kultura spaja i dopušta da se pronađemo među ruševinama. Takvi trenuci reproduciraju osjećaje i bude osjetila, inače poznata pod nazivom “umjetnost”, no oni također grade drukčije žudnje i svjetove, možda čak i onakve koji su se prije nazivali nemogućim. Takva umjetnost nam ne pokazuje kakav je svijet, ona ga mijenja. Umjetnost društvenog pokreta ima vlastitu tajnu povijest prosvjednih izvedbi, suptilnih slika, pobunjeničkih izuma i zavodljivih zvukova. Današnji izazov nije samo prisjetiti se (doslovno: ponovo sastaviti) te tajne povijesti umjetnosti, nego otkriti i stvoriti tendencije u sadašnjosti koje pružaju alternativne izlaze iz sadašnje krize.

Ovaj vodič nije karta niti uputa za korištenje. On je iskra u tami, višenamjenski alat domaće izrade koji će vam pomoći iskovati svoj put iz ruševina sadašnjosti, potaknuti pričama i strategijama onih koji su uzeli k srcu riječi Bertolta Brechta: “Umjetnost nije zrcalo u kojem se društvo ogleda, nego čekić kojim ga oblikujemo.”

Najveći je medij sadašnjost. Kao što je rekao Joseph Beuys: “Nemojte čekati, koristite se onim što već imate”. Počnite od mjesta na kojem se nalazite. Kvragu, pa već ste počeli. Koje alate i tendencije vidite oko sebe? U sebi, oko sebe? Počnite s vlastitim tijelom. Ono je ekosustav koji najbolje poznajete, izvor većine vašeg znanja i snova. Umjetnost društvenih pokreta često je počinjala kolektivnim tjelesnim izvedbama, svojim prvim i najbogatijim izvorom.

Kad se Sylvia Pankhurst odrekla diplome sveučilišta Royal College of Art kako bi kreativnost iskoristila u pokretu sufražetkinja, njezino je djelovanje pokretao izvedbeni potencijal ženskih tijela. U akcijama koje je osmislila tijela su blokirala i sabotirala nepravde sustava. Slike žena u krinolinama u radikalnom pokretu plašile su autoritete, a njihov performans odašiljao novu poruku, neugodnu ljudima koji su imali moć.

No što nam je još pri ruci? Boja? Stroj za varenje? Strojevi za fotokopiranje? Što biste mogli s njima? Što biste *još* mogli s njima? Kad su tijekom prosvjeda 1968. studenti umjetnosti zauzeli fakultete u Parizu, zauzeli su i prostorije za sitotisak te proizveli tisuću plakata. Prisvojivši revolucionarnu umjetnost izrade plakata, nestalu iz Francuske uglavnom zbog zakona koji zabranjuju neovlašteno lijepljenje plakata, studenti su prekrili zidove grada jednostavnim ikoničkim slikama, a njihova je kreativnost poništila zakon, kao što je pisalo je na jednom plakatu “il est interdit d’interdire” (“zabranjeno je zabranjivati”).

Ovaj vodič nije karta niti uputa za korištenje. On je iskra u tami, višenamjenski alat domaće izrade koji će vam pomoći iskovati svoj put iz ruševina sadašnjosti, potaknuti pričama i strategijama onih koji su uzeli k srcu riječi Bertolta Brechta: “Umjetnost nije zrcalo u kojem se društvo ogleda, nego čekić kojim ga oblikujemo.”

Da bismo rastavili i iznova osmislili institucije sustava, moramo početi od temelja, od kulture koja ih podupire. Kultura je materijalni supstrat politike, muljeviti temelj na kojem je podignuta, no taj se temelj ne može promijeniti jednako kao i zakon. On se može transformirati infiltracijom na molekularnoj razini, kroz rasjede, pore i rupe, kopanjem poput stare krtice koja otvara milijune potencijalnih sjeverozapadnih prolaza. Imate sreće da se vi tamo već nalazite.

Upoznajte svojeg neprijatelja: kako se kreće, reagira, mijenja oblik, laže. Upoznajte materijal s kojim radite: ljude i događaje oko vas, mjesta kojima se krećete, želje koje gajite. Morate toliko dobro pregledati materijal s kojim radite, da se njime možete služiti i zatvorenih očiju. Kao što Krtica kaže o rijeci u *Vjetru u vrbama*: "Živim u njoj, s njom, od nje". Nastanite se u onom što ćete transformirati, tecite zajedno sve dok vaš odnos postane bešavan. Stopite se s obrisima i mrežama svojeg materijala toliko blisko da postanete jedno.

Osvrnite se. Nalazimo se u prostoru između izvjesnosti, u povijesnom trenutku u kojem je društvo više promjenjivo nego normalno, gdje potencijal ima moć i gdje se oblici života brzo mijenjaju. Za vrijeme Pariške komune impresionisti su pobjegli iz pobunjenog grada kako bi pronašli tihu utjehu u predgrađima. Ipak, Gustave Courbet spustio je svoje slikarske kistove i uronio u Komunu. "Do grla sam u politici", pisao je iz Pariza, rekavši da je grad bez policije kao raj. Hrabrošću i maštovitošću isplanirao je festival kojim je srušen Napoleonov stup na trgu Vendome, prezreni spomenik carstva i hijerarhije. Kolektivna pobuna postala je njegova boja, grad njegovo platno.

Kad upoznate svoj materijal i mjesto... vrijeme je za bijeg. Sve počinje skokom. Ne napuštanjem u smislu povlačenja, nego angažmana. Ako se opirete logici prema kojoj se umjetnost ili obrazovanje pretvara u tržište, tada se protivite i sebi kakvima vas ta logika određuje: vi niste umjetnik, student ili radnik kakvi su kapitalu potrebni. To znači da ste već počeli ukidati sami sebe. "To što proždirem sam sebe samo dokazuje da postojim", piše u manifestu kojim je Rodčenko popratio slike *Crno na crnom* iz 1919. godine. Odustati od sebe, odbiti dio identiteta na koje kapital polaže pravo, znači i ponašati se drukčije, znači da vaši postupci nisu još imenovani. No bez identiteta ste slobodni, ono što radite postaje važnije od onog što jeste i možete raditi što god poželite. Iznenadit ćete se kad vidite kako umjetnost koja zaboravi svoje ime može prodrijeti u nepredviđena mjesta. Pomak u druge vrste stvaranja i povezivanja znači ispadanje sa stranica povijesti umjetnosti i njezinih institucija. No vi niste prvi duh koji proganja školu umjetnosti...

Da bismo rastavili i iznova osmislili institucije sustava, moramo početi od temelja, od kulture koja ih podupire. Kultura je materijalni supstrat politike, muljeviti temelj na kojem je podignuta, no taj se temelj ne može promijeniti jednako kao i zakon

Radikalna negacija dadaista, odbijanje rata, posla, autoriteta, ozbiljnosti, racionalnosti, u kombinaciji sa žestokim antiratnim i antikapitalističkim miljeom vajmarskog Berlina, katalizirali su neviđene kreativne oblike otpora. Odjeveni kao pješaštvo, dadaisti su stupali ulicama blejeći poput ovaca, kao da ih vode u pokolj Prvog svjetskog rata. S osnutkom organizacije Christ Ltd, počeli su izdavati službene certifikate za kršćanstvo kako bi oni koji to žele bili proglašeni nesposobnima za vojnu službu. Neprijateljski darovi slani su vojnicima na fronti: “dva prednja dijela košulje, jedan bijeli, drugi sa cvjetnim uzorkom, par manžeta, elegantna žlica za cipele, asortiman vrećica čaja koje bi, prema rukom pisanim oznakama, trebale poticati strpljenje, slatke snove, poštivanje autoriteta i odanost prijestolju.” Dadaisti su nas podsjetili da se glasno NE može pretvoriti u oduševljeno DA, neodoljivu zabavu u kojoj uživamo dok stvaramo zajednice otpora.

Kao što je umjetnički kritičar Brian Holmes priznao, veliki dio takozvane “političke umjetnosti” u umjetničkom svijetu samo se naizgled bavi politikom. Većina takve umjetnosti zapravo je “slikovna politika”, odnosno reprezentacija političkog djelovanja. Izlazak iz okvira reprezentacije u umjetničkom svijetu odvest će vas u nevolju. Prošle godine laboratorij pobunjeničke mašte (Labofii) pozvan je u muzej Tate Modern kako bi održao radionice iz umjetnosti i aktivizma pod nazivom *Neposluh stvara povijest*. Kuratori muzeja željeli su da radionica završi javnom izvedbenom intervencijom. Kad je laboratorij Labofii e-poštom obaviješten da ne smije intervenirati protiv sponzora muzeja (a to je slučajno bio British Petroleum), Labofii je tu obavijest odlučio iskoristiti kao materijal za radionicu. Projicirali su e-poštu na zid i upitali sudionike bi li naredbe kuratora trebali poslušati ili zanemariti. Usprkos tome što su zaposlenici Tatea pokušali sabotirati raspravu, sudionici su naposljetku izvršili akciju protiv sponzorstva i nagrada British Petroleuma i nakon toga oformili kolektiv posvećen oslobođenju Tatea od naftnih magnata.

Nekoliko mjeseci kasnije kolektiv je dospio na naslovnice diljem svijeta. Tijekom proslave dvadesete godišnjice sponzorstva British Petroleuma, održane dok se nafta izlijevala u Meksički zaljev, kolektiv je izlio litre crne melase u unutrašnjost muzeja i ispred njega.

Labofii očito nikad više neće biti pozvani u Tate, no njihov im je otpor omogućio da nastave poduzimati beskompromisne akcije jer više ne ovise o ulagivanju muzeju.

“Budite oprezni kako stvarate sadašnjost jer bi ona trebala izgledati kao budućnost o kojoj sanjate”, ispisala je golemim slovima preko starog zida u La Pazu anarho-feministički umjetnički kolektiv, Mujeres Creando. Poput mnogih umjetničkih aktivistica, one znaju da budućnost ne moramo čekati poput apokaliptičkog vlaka. Stvaramo je sad, u sadašnjosti; odgovornost za sadašnjost jedina je ozbiljna odgovornost za budućnost.

***Umjetnost nije pojam nego dojam. Nije važno što umjetnost jest, nego što ona čini.* – G. Deleuze**

Marširanje s transparentima, skandiranje slogana hrapavim glasovima, prosvjednici koji satima stoje na hladnoći stiješnjeni policijom, gomila koja sluša govor bradatog čovjeka, dosadni transparenti koji vise s građevina, letci puni statistika propasti... Želimo li da nam tako izgleda budućnost? Postoji li koji drugi način kojim bi se naši zahtjevi i želje mogli manifestirati? Kako bi naši postupci trebali izgledati i kakav osjećaj stvarati?

Evo kako je Allan Kaprow zamišljao umjetnost budućnosti: "Možda ćemo svjedočiti općoj promjeni značenja umjetnosti: umjesto krajnjeg cilja postat će ona sredstvo, umjesto obećanja savršenstva u nekoj drugoj sferi pokazivat će smisleno življenje u ovoj." Promicatelj hepeninga, izvedbi iz 1960-ih koje brišu granicu između publike i autora, Kaprow je shvatio da umjetnost posjeduje potencijal za stvaranje slika budućnosti koje se mogu uvježbati u sadašnjosti. Najuspješnije političke akcije čine istu stvar. Ne samo da se njima nešto zahtjeva ili blokira, nego one razotkrivaju naše snove; ne govore samo NE, nego i pokazuju drukčije načine života.

Akcije zauzimanja ulice (Reclaim the Streets) iz 1990-ih nisu samo oslobodile ulice od prometa koji je zagađivao, one su ih također, što je još važnije, ispunile tijelima koja plešu, glazbom i slikom svijeta u kojem je politika vezana uz užitak, a ne žrtvu. Umjesto da se očekuje revolucija, promjena se utjelovila. Kad studenti diljem zemlje zauzimaju predavaonice na svojim fakultetima i u njima održavaju alternativne oblike obrazovanja, oni istovremeno i pružaju otpor i grade. Neki studenti sa sveučilišta Goldsmiths nedavno su taj "i da i ne" pristup razvili do neslućenih razmjera.

Pokrenuli su vlastitu instituciju, Sveučilište strateškog optimizma (University of Strategic Optimism), i umjesto da prihvate komercijalizaciju obrazovanja, počeli su obrazovati tržište. Držali su predavanja kojima su zauzeli i redefinirali mjesta potrošnje – predvorja banaka, odjele supermarketa – pretvorivši ih u mjesta na kojima možete s užitkom učiti i raspravljati.

Sredinom 1960-ih, umjetnici i glumci iz San Francisca pod nazivom Diggers otvorili su trgovinu po imenu Besplatna trgovina (The Free Store). Roba se može ostaviti, zamijeniti ili uzeti. Uloge su također zamjenjive. Na oznaci u trgovini pisalo je: "Ako netko pita za upravitelja, recite mu da je on upravitelj." Na tom mjestu vijetnamski su dezerteri mogli dobiti novu odjeću ili dokumente sa "službenim" žigovima, nervozno ostavljajući za sobom vojnu odoru. S golemog žutog šanka dijelila se besplatna hrana, podizale se besplatne zdravstvene klinike... Sve može biti besplatno, tvrdili su, pokazujući kako se to može učiniti izvođenjem takozvane "glume života" (life-acting), prema kojoj je umjetnost način kojim živimo, a ne obrnuto. Unatoč tome što je policija zatvorila trgovinu,

---

Dadaisti su nas podsjetili da se glasno NE može pretvoriti u oduševljeno DA, neodoljivu zabavu u kojoj uživamo dok stvaramo zajednice otpora.

njihova kreativna taktika proširila se diljem Amerike, a nedavno se i u istočnom Londonu, na Commercial Streetu, otvorila nekomercijalna besplatna trgovina.

Više informacija neće nas motivirati da djelujemo, a reprezentacije ili slike politike neće nas nagnati da okusimo snove mogućeg stajući u pukotine kroz koje se nazire novi svijet.

Svi možemo biti inženjeri mašte. Marx je tvrdio da nam je naš "opći intelekt", sve kolektivno znanje i vještine kojima se koristimo kod stvaranja, oduzet i utjelovljen u strojevima kojima radimo. Što bi se dogodilo da uspijemo nekako redizajnirati te strojeve i činiti ono što zagovara Guy Debord, odnosno početi "proizvoditi sebe... a ne stvari koje nas čine slugama."

Kojim se strojevima služite? Uličnim znakovima i plakatima? Internetom i društvenom mrežom? Odjećom koju nosite? Trgovinama na glavnim ulicama? Mobitelima? Poput prve "saboterke" koja je bacila svoj *sabot* (što znači "klompa" na francuskom) kako bi zaustavila tvornički stroj i proizvela slobodno vrijeme za sebe, a ne profit za šefa, možemo naopačke ponovo izgraditi svijet oko sebe. U Buenos Airesu, nakon amnestije diktatorima zaslužnim za "nestanak" milijuna ljudi, skupina Grupo de Arte Callejero (Skupina ulične umjetnosti) poslužila se vizualnim lekcijama konceptualne umjetnosti te instalirala prave ulične znakove i javne karte koje su prikazivale lokaciju domova generala odgovornih za genocid.

Na prijelomu 21. stoljeća umjetnički aktivisti su u Barceloni nadjenuli svojoj skupini ime Yo-mango poigravši se nazivom Mango i stvorivši igru riječi koja u španjolskom slengu znači "kradem". Njihov cilj je promjena koncepta šopinga. "Ne morate se odreći želje za stvarima, već ih jednostavno ukradite", izjavili su. Pretvorili su krađu u trgovinama u oblik društvene umjetnosti i poželjan brend, a rupa na mjestu s kojeg je strgnuta zaštita protiv krađe postala je modernija od Levisove etikete. Držali su radionice učinkovitih tehnika krađe, proizvodili pomodne torbe i odjeću za onesposobljavanje alarma u čije su goleme džepove skrivali ukradene stvari, pretvorivši inače tajnu aktivnost u karnevalski performans kojim se propituje masovna potrošnja.

Kad je jedna od ukradenih haljina izložena u muzeju umjetnosti u Barceloni, gradski birokrati su poludjeli.

U Berlinu je u isto vrijeme Umsonst proveo marketinšku kampanju: plakatima i letcima najavio je besplatan ulaz u "javni" muzej umjetnosti koji je odnedavna počeo naplaćivati ulaz. U Americi je organizacija Centar za taktičku magiju (Centre for Tactical Magic) pretvorila kombi za sladoled u stroj za raznošenje radikalne književnosti (u raznim okusima, naravno), gas maski i slasnog sladoleda po prosvjedima.

Koja post-kapitalistička metoda samo čeka da je zamislite?

"Budite oprezni kako stvarate sadašnjost jer bi ona trebala izgledati kao budućnost o kojoj sanjate."

Tijekom prve polovice dvadesetog stoljeća neki su Rusi odustali od naziva "umjetnik" kako bi se opisali kao konstruktivisti ili inženjeri. Pokušali su zamisliti i dizajnirati objekte koji bi urodili emocijama i društvenim odnosima različitim od kapitalističkih. "Vi koji ste hrabri i mladi… sperite dodir dominantnih autoriteta", izjavio je Kazimir Maljevič, "čistite, sastajte se i gradite svijet sa sviješću o današnjici". No ortodoksni marksistički državni autoriteti uskoro su njega i njegove sumišljenike sravnili sa zemljom. Uslijedili su gulazi i samoubojstva, a preostala je samo melankolična fusnota povijesti umjetnosti. No ideja o redizajniranju objekata otpora nije nestala.

Tijekom globalnog Karnevala protiv kapitalizma iz 1999. koji je potresao financijske četvrti diljem svijeta, 8000 multifunkcionalnih maski izrađeno je za isti događaj u Londonu. Prema uputama za spontano razbijanje gomile u svrhu zbunjivanja policije, kao i za zaštitu od video nadzora, korištenje maski pridonijelo je ljepoti i učinkovitosti karnevala. Tijekom nedavnih prosvjeda u Rimu, studenti su se branili od policijskih pendreka štitovima sa slikama knjiga. I sama kultura opirala se vladinim mjerama. Tijekom prosvjeda Climate Camp 2007. u Londonu pojavili su se štitovi s golemim fotografskim portretima izbjeglica pogođenih klimatskim promjenama. Televizijske kamere snimile su kako policija pendrecima udara ta lica kako bi obuzdala gomilu. Redizajniranje može biti direktno funkcionalno i ujedno simbolički snažno. Sredinom 1990-ih u Londonu Reclaim the Streets su izumili "inteligentne barikade". Spojivši tri građevinska stupa u trokut na kojem je sjedio jedan okretan prosvjednik, ljudskim tronošcima ceste su zatvorene za automobile, no otvorene za ljude.

Prošle zime, Labofii su u suradnji s Climate Campom okupili umjetnike, dizajnere bicikala i filozofe kako bi ponovno osmislili (zlo)uporabu bicikla za građanski neposluh. (Suvremeni umjetnički centar iz Kopenhagena ih je naručio pa odustao od njih, shvativši da pod "građanskim neposluhom" doista misle "građanski neposluh"). Smišljali su nacrte za vrijeme otvorenih radionica u galeriji Arnolfini u Bristolu, a zatim je projekt otputovao na sastanak svjetskih čelnika o klimi u Kopenhagen na kojem su preoblikovane stotine napuštenih bicikala. Različite vrste bicikala organizirane su u skupine: visoki bicikli zavareni jedni na drugima oblikovali su platforme za nošenje projektora, zahoda i ljudi; bicikli s megafonima kroz gomilu su odašiljali bizarne zvučne instalacije te bicikli čiji su mali dodaci služili za povezivanje u privremene barikade.

Dosadne stare rituale prosvjeda lako je obuzdati, no uz malo mašte za pokretanje otpora mnogo se toga može postići.

Nitko ne zna što sve tijelo može. Javni neposluh je upravo to: neposlušno izvođenje identiteta građana. Jedno od vaših najsnažnijih oružja je iznenađenje i apsurd. Pobunite se. U ranim 1960-ima se Provos (poznati po izumu prethodnika službe za posuđivanje bicikla; ostavljali su po

---

"Ne morate se odreći želje za stvarima, već ih samo ukradite", izjavili su. Pretvorili su krađu u trgovinama u oblik društvene umjetnosti i poželjan brend

gradu bijelo obojene bicikle za slobodnu upotrebu) iz umjetničkog hepeninga pretvorio u politički, započevši trend kreativnih eksperimenata u obliku masovnih prosvjeda: glumljenje mrtvaca, prosvjedno ljubljenje, *zap* prosvjedovanje, *flashmob* okupljanje itd. Bile su to izvedbe neposluha izašle iz okvira pozornice.

Kakve odnose možete (pro)izvesti u trenutcima hrabrosti? Kad je Rosa Parks odbila prepustiti svoje sjedište u autobusu bijelcu, neposlušno je izvodila potlačenu ulogu "obojene"osobe. Kad je Gregory Green podigao jumbo plakat s uputama za izradu bombe (koje je policija ubrzo skinula), neposlušno je izvodio ulogu javnog umjetnika. Kad su Yes Men na prevaru upali na međunarodnu konferenciju o tekstilu pretvarajući se da su predstavnici Svjetske trgovačke organizacije, njihova se neposlušna izvedba činila "autentičnom" sve dok nisu napuhnuli golemi zlatni falus, ironično slaveći okrutno izrabljivanje jeftine radne snage.

"Umjetnički aktivist" ne razlikuje se mnogo od lude tradicionalnog karnevala. Među svjetovima i identitetima, tražeći legitimitet koji im je uskraćen, umjetnici i aktivisti, istovremeno pružaju otpor i stvaraju. Moć rada na granici stupila je u prvi plan kad su gradski neposluh i drevna umjetnost klauna spojeni u organizaciji Clandestine Insurgent Rebel Clown Army (C.I.R.C.A). Izokrenuvši ulogu klauna izdvojenog iz društva cirkuskim ringom i zanemarivši ulogu ozbiljnog racionalnog prosvjednika, C.I.R.C.A su se služili ruganjem i zbunjivanjem kao oružjem. Tijekom rata u Iraku uvježbani klaunovi u vojnim odorama umarširali su u urede za regrutaciju i zahtijevali da se pridruže vojsci, prisilivši regrute da se pokore njihovoj gluposti i dopuste im podizanje vlastite ofucane C.I.R.C.A kućice za regrutaciju.

Tijekom hladnog londonskog Božića u drugoj polovici 1960-ih član kolektiva King Mob odjeven u Djeda Božićnjaka distribuirao je "besplatne" darove djeci u trgovini Selfridges. Nije dugo potrajalo da Djeda uhite, a igračke oduzmu zbunjenoj djeci.

Deset godina kasnije u Italiji na rubu revolucije Metropolitan Indians su marširali u formaciji strelice s gumenim tomahavcima, iskoristivši kostim za ironične zahtjeve: "više crkvi znači manje kuća!!". Također su radilii "autoredukcije" u kojima bi, kako bi izbjegli vladine rezove, zajednički s kupcima odredili cijenu robe te odbili platiti uobičajeni iznos.

Na godišnjicu argentinske narodne pobune, 20. prosinca 2002., u Barceloni je pokrenut tango Yo Mango. Elegantno odjeveni parovi zaplesali su oko ogranka trgovine Carrefour usred božićne groznice šopinga. Sa svakim stiliziranim naklonom zgrabili bi bocu šampanjca i otplesali s njim iz trgovine. Medijski aktivisti snimili su i projicirali ples na vanjski zid trgovine dok se gomila okupljala. Idući dan kampanja je proširena na podružnicu banke odgovorne za argentinsku krizu: priređen je neuredan doručak uz šampanjac koji se održao u njezinu predvorju.

Morate misliti utopijski, prezentirati novi set vrijednosti i osnažiti ljude nadom i samopouzdanjem! Te tri točke čine nezamjenjive strategije aktivizma.

Vaše tijelo nešto želi, nešto što znate da je dobro, no društvenim normama ono ipak bude oblikovano da se ponaša "pristojno", ukočeno i poslušno. Neposlušna izvedba znači imati hrabrosti i dopustiti tijelima da čine što žele.

Lako je paralizirati se kad se suočite sa složenostima svijeta, osjećati kao da vaši postupci nikad neće imati nikakva utjecaja. Moćnici žele da se tako osjećamo, iako su oni uglavnom u manjini. No ako se osvrnete na prošlost, vidjet ćete da je svaki društveni pokret počeo sa malom skupinom prijatelja koji su došli na ideju koja se tada činila neostvarivom.

Na zamisao o ukidanju ropstva u Velikoj Britaniji došla je šačica ljudi koja se sastala u maloj knjižari u srcu Britanskog Carstva. Dvadeset godina kasnije parlament je donio zakon protiv ropstva, a unutar nekoliko desetljeća ono je službeno ukinuto, što je izgledalo utopijski kad su se prijatelji prvi put okupili oko stola. Kad je policija premlatila nekoliko desetaka boraca za prava homoseksualaca na Trafalgar Squareu 1965., oni nisu imali pojma da će, još za njihova života, istim trgom prolaziti deseci tisuća ljudi u povorci Gay Pride, uključujući i članove Parlamenta i pripadnike policije. Iskru koja je razbuktala pokrete koji su srušili Berlinski zid pokrenuo je čopor poljskih umjetnika po nazivu Narančasta alternativa. Jedne noći, pod utjecajem supstanci koje mijenjaju stanje svijesti, odlučili su održati sastanak "patuljaka" i zahtijevati svoja prava. Prosvjedi su zabranjeni u Poljskoj, koja je bila pod vojnim režimom, no kad se vojska suočila s tisućama mladih s narančastim kapama patuljaka, nije znala što činiti, a generali nisu pozvali tenkove. Prvi put otkad je proglašeno izvanredno stanje, gomila ljudi zauzela je javni prostor, zabavila se i uspjela nadaleko proširiti osjećaj samopouzdanja. Nekoliko godina nakon toga cijela je Istočna Europa bila na ulicama.

Umjetničkim aktivistima dobro ide pronalaženje akupunkturnih točaka, pukotina u sustavu koje se mogu proširiti. Kao što teoretičarka sistema Donella Meadows obrazlaže u svojem eseju *Zakon poluge; točke intervencije u sustav*, u složenom sustavu rijetko postoji linearni lanac uzročnoposljedičnih veza, no postoje brojne poluge pomoću kojih se "malim pomacima mogu pokrenuti velike promjene". Ona tvrdi da od dvanaest točaka koje navodi, tri imaju najveću snagu poluge: cilj sustava, paradigme kojima je on izgrađen i, najvažnija, naša moć da te paradigme nadiđemo. Prema Meadows, morate misliti utopijski, prezentirati novi set vrijednosti i osnažiti ljude nadom i samopouzdanjem! Te tri točke čine temelj aktivističke strategije.

Ako povlačimo kratke poteze i idemo korak po korak, možemo učiti na pogreškama. No jednom kad steknemo samopouzdanje, vrijedi riskirati i s većim pothvatima. Za prosvjede protiv najvećeg sajma oružja u Europi The Space Hijackers su nakon nekoliko piva odlučili kupiti tenk. Preuzevši slogan pobunjeničkog umjetnika Jeana Jacka Lebela, "Revolu-

---

"Neposluh je, u očima svakog tko je čitao povijest, čovjekova izvorna vrlina. Neposluhom i pobunom ostvaruje se napredak." (Oscar Wilde)

cija mora biti zabavna čak i dok je planiraš", postavili su štandove u trendi Brick Laneu, izjavili da im treba tenk i skupljali novac prodajom majica. Nakon tri mjeseca na tiskovnoj konferenciji za Sky News izjavili su da im je dosadilo policijsko zlostavljanje i da će na demonstracije protiv sajma oružja dovesti tenk. Nekoliko dana kasnije iznenadili su sve prisutne pojavivši se ne samo sa jednim, nego s dva tenka, ali to je duga priča...

Sve uzimamo zdravo za gotovo: vikend, prava homoseksualaca, kontracepciju, žene u trapericama, pravo na štrajk, okupljanje sindikata, tiskanje nezavisnog časopisa. Svaka od tih stvari osvojena je neposluhom, osvojili su je ljudi koji krše zakone za koje vjeruju da su nepravedni. Evo što je Oscar Wilde rekao u eseju u kojem zamišlja svijet bez vlade gdje svi mogu postati umjetnici vlastita života: "Neposluh je, u očima svakog tko je čitao povijest, čovjekova (*sic.*) izvorna vrlina. Neposluhom i pobunom ostvaruje se napredak." Znao je da će ga samo ostvarenje njegovih najvećih želja učiniti doista sretnim, čak i ako bi zahvaljujući njima mogao istog časa završiti u zatvoru.

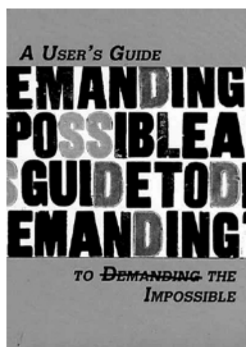
Kad policija i mediji kriminaliziraju naš neposluh, "ne smije se zaboraviti", kao što nas je Martin Luther King Jr. posjetio pismom iz zatvorske ćelije, "da je sve što je Adolf Hitler radio u Njemačkoj" zapravo "legalno", a svi postupci boraca za slobodu i otpor "ilegalni". Umjetnici su oduvijek zaobilazili i kršili zakone, i to ne samo zakone umjetnosti. U 1950-ima, za vrijeme uskrsne službe u pariškom Notre Dameu, dva pjesnika letrista prerušeni u svećenike popeli su se na propovjedaonicu i počeli držati misu prepunoj katedrali. "Bog je mrtav" izjavili su prije nego što ih je gomila prvo gotovo linčevala, a zatim zatočila. Deset godina kasnije poetski prevarant Abbie Hoffman izdao je knjigu pod nazivom "Ukradi ovu knjigu".

Deseci tisuća ljudi odlazili su u knjižare, i poslušavši ga, dočepalo se knjige koja je postala priručnikom za generaciju 1960-ih. Taj vodič za život navodio je popis kreativnih akcija i metoda besplatnog življenja. Skupina Electronic Disturbance Theatre u 1990-ima razvila je softver koji je omogućio održavanje "virtualnih prosvjeda". Deseci tisuća internetskih korisnika su se bez posebnih hakerskih vještina su jednostavnom kombinacijom tipaka blokirati neku web-stranicu i pristup njezinim serverima.

Najbolja iznenađenja događaju se kad se prekrši zakon kako bi se istaknula nepravda, a sud zatim oslobodi "kršitelje zakona". Godine 1996. skupina članica Ploughsharea mirno je ušetala u vojnu bazu i prouzročila štetu od 10 milijuna funti na borbenom zrakoplovu. Zrakoplov je valjalo isporučiti u Indoneziju za bombardiranje civila u Istočnom Timoru. Okružene pobacanim cvijećem, nakon što su u kokpitu ostavile snimku koja dokumentira korištenje zrakoplova protiv naseljenika (dokaz na poprištu zločina), čekale su uhićenje. Kad su se mjesecima kasnije pojavile

---

Ako estetika znači otvaranje osjetila, tijela i percepcije svijeta, ne treba mnogo da shvatite kako ovaj svijet nema smisla. Kapitalizam je zatočio ljepotu i maštu, a mi je moramo ponovo zauzeti, osloboditi je za život, a ne profit.

Prijevod knjige *A Users Guide to (Demanding) the Impossible,* Minor Compositions, 2011.

pred sudom, porota ih je oslobodila: njihovim je zločinom spriječen veći zločin (genocid). Sličan se slučaj dogodio kad su aktivisti za očuvanje klime ugasili električne centrale na ugljen, nakon čega je sud procijenio da je njihovim postupcima spriječen veći zločin klimatske promjene. Nemojte se bojati zakona, nego se s njim upoznajte i rabite ga mudro, te upamtite da su mnoga prava koja su danas uobičajena osvojili ljudi koji su kršili zakone svojega vremena.

Možda je staromodno stati na jednu stranu i odbiti hladnu ciničnu poziciju postmodernizma. Možda će nas neki nazvati naivnim romantičarima ili utopijskim sanjarima, no mi znamo da ograničavanjem zahtjeva na "realistično" reduciramo ono što je moguće. Također znamo da je "prosvjed lijep", kao što kažu Free Art Collective. Lijep je jer rastvara rutine prostora i vremena, omogućuje bujanje nezamislivog; lijep je jer mu je u srcu nada da san i djelovanje mogu biti ponovno ujedinjeni, kao što su to dobro znali nadrealisti.

Ako estetika znači otvaranje osjetila, tijela i percepcije svijeta, ne treba mnogo da shvatite kako ovaj svijet nema smisla. Kapitalizam je zatočio ljepotu i maštu, a mi je moramo ponovo zauzeti, osloboditi je za život, a ne profit.

Ljepota prosvjeda nije samo u njegovu izgledu, zabavi i užitku koji stvara u našim tijelima, nego i u njegovu uspjehu.

Kreativni otpor znači mnogo više od dizajniranja blještavih vizualnih trikova za privlačenje medija. Riječ je o stvaranju izuma koji djeluju, oblikovanju situacija koje ujedno ometaju mehanizme moći i pokazuju nam vlastitu moć, vlastiti potencijal da povezujemo i stvaramo. Ljepota je u njegovoj učinkovitosti, a nema ništa ljepšeg od pobjeđivanja.

S engleskoga prevela Monika Bregović

Johannes Göransson

Možete li zamisliti kognitivni efekt koji bi nastao kada biste 50 televizora na zidu palili nasumičnom rafalnom paljbom i potom tako nastali sadržaj propustili kroz stroj za mljevenje boga, destilirali ga do razine tekile, uštrcali ga u književno istrenirane bakterije koje bi onda tom versificiranom McEbolom zarazile svijet? Ne trebate se truditi. Jednostavno počnite čitati tekstove Amerikanca švedskog podrijetla, Johannesa Göranssona, vrača nove avangardne američke književnosti. Göransson je urednik kolektivnog bloga *Montevidayo*, internetskog književnog časopisa *Action Yes* i nakladničke kuće Action Yes Books, pjesno-zaik, i općenito višekanalno miksana osoba - harleqin, grotesqin, čudesqin, opičeqin . Pred vama su opsesivni, grozničavi, zastrašujući, suludi jezični ejakulati užasno važnog pisca.

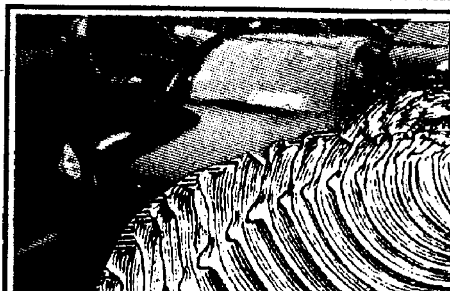
HANSA Automobile, Hansastr. 210,
13051 Berlin, Tel.: 030/98 31 44 52

Autohaus Hagen · Konrad-Wolf-Str. 89 - 90
Tel.: 97 98 1000 · www.autohaus-hagen.de

F ORANKE
hönhausen
19 00-0
ke.de

PEUGEOT/TALBOT

net., EZ 9/00, Klimaautom., gen, el. FH, el Servo, ABS 10.990,- €,
Rensee
gstr

Opel As
E-S

splanade 2001er Klima, 4xAirbag, Bordcomputer, zusätzl. Wi'reifen, gen! uvm. nur 8.900,- Rate 183,-/eff. Jahresz. 9,9% onrad-Wolf-Str. 89 - 90 w.autohaus-hagen.de

Den
gibt
Benz
von
kW)
(110
mit D
2.0 T
Neuv
Barp
Verbra
CO2-E
Wir sin
Verka
Bisma
1062
Tel. 0
Sonnta
(Keine

106 „Long Beach" 98er, 5-Türer, ABS, + FB, Airbags, Schiebedach, eFH u.v.m. d! mtl. Rate ab 69,- €, tie möglich 4.990,- €
208, 13051 Berlin
7 99 59 58

Seat
55k
zun
verg
R/8
gen
wer
schi
Win
5.90
017

Opel Astra erst 2700 km, Erstbesitz, Kl eFH, eSp., CD, ZV/FB, Color hl., mtl. Rate 252,- € eff. J 600,- €. Fa. Autoland Mär Märkische Allee 59, 1268 54 78 20 20

3/03,
ens.
h
- €

Renault L 16V, tronik, 4x Airbag, 4x Zentralver Sprachdisplay,
6.450,- €
Die Autoins 125 A,
Lichtenbe 5

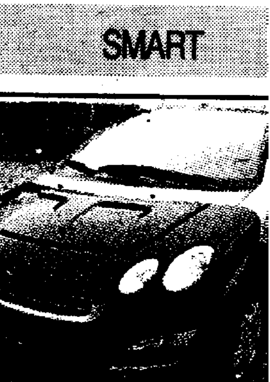
Opel Vectra 1.8I 16 V CD 97er Automatik, Klima

Megane Scenic 1.6, goldmet., EZ 7/99, 37.700km, 79kW, Klima, Sitzheizg., Frontsch. Sun-Protect, NSW, 4x Airb., S...

Smart
Schwa
Finanzi
Die

JOHANNES GÖRANSSON

Draga Ra

Draga Ra,

Jesse Garon je ovdje moj najbolji prijatelj. Zacijelo nije fer da dijete koje se utopilo i dijete koje nije ni znalo što ga je snašlo trebaju živjeti u paklu. Ja sam samo vrag. Ne postavljam pravila. Od dječaka izrađujem cipele, od djevojčica kutije za cipele. Zovu me “noga”, a radije bih da sam koža. Tu nema krava, samo zečevi i ljuskavci, kao što su rakovi i strihnin. Jednom sam progutao prijateljicu pa sam mjesecima u prsima osjećao svrab od njezinih ljusaka. Od oglodanih predmeta morao sam napraviti kavez, recimo lutku od avionske nesreće, cipelu koju je grizao pas. Tu sjedim cijeli dan. Nigdje nije bolje. Nikad me ne sprječavaju da radim.

Draga Ra,

Miriše kao da mi netko liči stan. Volim pušiti cigarete kad pada kiša i kad mi mozak puca. Moj tata je debeo kao jedna od onih životinja koje žive u blatu! Mrzim biti sam, ali ovo je smiješno. Neki ljudi pišu prstima. Volim ići u školu, ali ne mogu podnijeti seciranje životinja. Jedino sam naučio miris formaldehida. Jedini prijatelj kojeg sam stekao je živčani doktor. Ruke mu se tresu kao benzin. Moja soba je cirkus. Nemoj pobjeći sa zebrama! One imaju pamučna kopita. Sate ćeš brojati na svojim rebrima. Prije nego što sam bio ravnatelj cirkusa, bio sam muzej. Još možeš osjetiti ožiljke! Prije nego što sam postao vrag, popravljao sam automobile. Moje oči su strojnice. A sada samo cvile! Nekad sam lovio gnuove. Tako sam prehranio pakao. Tako sam pokušao razgovarat s tobom, ali ti ne voliš meso. Nisi mislila da će ova pjesma biti posvećena tebi, zar ne? Mislila si da su me dokrajčile tvoje cigarete. Mislila si da ću od sada jedino pisati o ûšima. Nitko me ne može nasamariti. Utopio sam se još kao dijete. S tobom sam htio izjahati ravno iz pakla. Kad sam bio mali, crtao sam planove. Crtao sam ih na pijesku malim ukrućenim pišulinom. Nikad u životu nisam upotrijebio riječ “pišulin”! Htio sam da kotači zabole. Htio sam da vrećice budu plastične. Htio sam da se životinje bore. Htio sam tvoja bedra oko svoje glave. Automobili ne rade više na taj način. Automobili su

čisti. Gradovi su prazni. Ja sam vrag! Shvaćam formaldehid! Mislio sam da ti mogu uzeti ruke, ali ponekad čak i cirkus bude živ pojeden.

Draga Ra,

Ovaj stan pripada čovjeku koji je izumio željezo. Dezinficirao je svaku sobu i pukotinu, ali žohari su preživjeli u mojim mišićima. Danas žvaču tebe. Ti voziš automobil u dalekom gradu. Ja vozim brod od šakala. Majakovski je jednom rekao da ne možeš napisati ljubavnu pjesmu dok ne izgubiš ljubav. Moja omiljena teorija kaže da nesreće na rodeu predstavljaju našu potrebu za zatvaranjem. Svi ponekad vole dobar udarac nogom u glavu. Svima treba noć istesana od ormarića za lijekove. Svima treba njemački prijatelj koji se zove Klaus i koji je došao studirati rituale parenja kukaca. Jednom si mi pokazala svoju zbirku leptira; bila je slaba jer si uglavnom imala moljce i bube, a nije bilo leptira koji se zovu "Japan" ili "Skladište".

Drugi izraz za prigušivanje je gušenje.

Sjećaš se kad je izluđena gospođa ispred trgovine kućnih ljubimaca vikala da ne želim biti miran jer je moj biološki otac bio lažan? Ili je rekla: slavni liječnik s nasilnom prošlošću? Što nije bilo u redu s bazenom? Tko je klinac koji je teško disao? Možda smo pojeli užasno pokvaren hotdog?

Danas sam pijan od ptica. Ukoliko ovo nije željeznička nesreća, u što sumnjam jer ne vidim vlakove. Slušam traku koju si snimila za mene. Pjesme su slabunjave i zgodne. Ne razumiješ ljepotu konja koji se svom snagom želi izvući iz odrona blata. Želiš porculan, ja želim kopati po tvom kabinetu. Crkva trovanja hranom obnavlja kipove i želi da joj poziram za junački prikaz čišćenja. Oltar miriše po mokraći, a u kupaoni sam naletio na navijačicu u grčevima. Ufuravala se u blagdansko raspoloženje. Iz očiju sam isfurao bjesnilo.

Provale bijesa užasnije su od prikaza osoba, čak i onih koje grizu nokte.

Narod iz Los Angelesa zapalio je svoje zgrade i trgovine. Razbio sam zimske praznike i preživio da ispričam priču. Ja sam stručnjak za plastične vrećice. Iz svakog razdoblja života imam po jednu. Ona iz puberteta je žuta i gužva se kao ukrasni papir. U crnoj vreći za smeće nosio sam psa. Ako ti treba vrećica za rezanje, predlažem onu iz prošle zime. Više se ne može popraviti, a skrio sam nekoliko kopija iz kućne radinosti tamo gdje ih sigurno neću pronaći.

K. i ja vraćamo se u New York. Mislim da sve ostalo izgleda premaleno ako si živio u Ohio Cityju. Osim možda Tokija ili epidemije ili pornografije iz pogroma. Ne znaš ništa o meni. Mogao bih biti lopov koji pokušava izbjeći skrpanu provalu. Ili možda da me ne skrpaju. Kako možeš znati? Ovo pismo ti kaže da loše kradem, ali ne kaže ti zašto u svojoj sobi hodam na prstima. Ne kaže ti zašto je moja koža skandal. Ne kaže ti zašto sam to izlanuo tisku.

Draga Ra,

Jesse Garon želi pronaći brata, ali njegov brat je duh čak i u ovom redikuloznom disku. Jesse misli da sam brijač, ali ja sam tek ograda od bodljikave žice koja održava nešto krhko, nešto što će iskočiti ili upasti, nešto što će proključati. Jessejeva mama je modrica na zrcalu, bedro od kože. To su metafore, blento. Predložio sam da sletim njezinim automobilom s litice, ali ona je rekla da se voli voziti sa prometnom nesrećom. "Brak se temelji na kompromisu", šapnula je prelazeći prstima po blistavoj haubi. Sudeći po njezinim čvrsto zatvorenim ladicama, kompromis je nasilje.

Sudeći po brušenom podu u mojoj sobi, nekad sam bio razmažen. Za one koji razlikuju cipelu od ugušene bebe, svaka soba prepuna je povijesti. Prije nego što su izumljeni hladnjaci, ljudi su ribu posipali solju. Prije nego što su izmišljeni dječji konjići, konji su se ritali i ostavljali rupe po zidovima. Moja rupa je duboka. Tvoja rupa hladna je kao rukavica na tlu. Tvoja soba sigurno je ukleta kuća. Zašto si se prijavila u bolnicu za razmaženu djecu? Bolničke sestre pobrkale su me s nekom radikalno novom terapijom. Moj strop udara kao kralješni meningitis. Kad tulim u provali bijesa, pretkazujem loše dane. Majmunske dane, kurčeve dane, palčeve dane, kapave dane, bolesne dane. Smijeh će zvučati kao spaljivanje knjiga na srednjoškolskom parkiralištu, ali prasak neće šušnuti niti će svijet skončati. Nikad ne skonča. Nikad ne sluša Vraga. Slušam CD lokalnog pjevača Damona Juradoa. Podsjeća na Palace ili Smog. Svidio bi ti se. Mislila bi da je pretužan. Sve je ovo jebeno tužno. Ovo je kaos i davež. Ovo je buka u kojoj je izmišljeno čučanje.

Urođenici ovo nazivaju "trnovitim mjestom" premda nikad nisam odjeven. Možda ih nisam shvatio. Ovaj jezik mi ništa ne znači. Kad kažem "ljubav", što se mene tiče, to može značiti konopci za skakanje. "Noć" je nekad značila tvoja koža, ali sada znači jako daleko. Tražim riječi da te opišem. Za sada sam pronašao ove dvije: termiti i azbest. Obje se nalaze u mojim prsima, što znači nešto između kliješta za uvojke i potonulog blaga.

Moj sineast želi znati zašto tvrdim da se u ovom pismu nalazi vrag. Naš film želi nazvati *Spašeni*. On najviše voli *Žrtvovanje* Tarkovskog. Možda nisam Sotona, ali barem sam žgoljav i moram se ošišati. Kršten sam u mravima. Komisija je izučavala moje vjeverice i moje potpuno pobrkane metafore. Predsjednik sumnja da su moja pisma otmičarske poruke. Moje odaje su napuštene. Moj nastavnik tjelesnog nikad nije raskriven u tabloidima. Časnici traže otmicu. Sociolozi kopaju po mojim ladicama, traže nekakav briljantni nered koji bi mogli prisvojiti.

Predviđam da će ekonomija tupo pasti. Predviđam da će tišina imati okus laveži.

Uh-oh.

Nešto se počelo uvlačiti u ovo pismo sa znojnim teorijama i konopima. Nešto počinje svirati kurcu.

Moji omiljeni psi podriguju. Sigurno od krafni kojima ih hranim. Sigurno je ponedjeljak ujutro. Profesionalni tipkač svjedoči u mom uglu. Novinar ga ispituje o Williamu Blakeu. Kreteni ga ispituju o našoj hladnoj piletini i zašto sam prepilio svoje noći. Republikanci su ga pitali zašto sam ti poruke napisao na hladnjaku? Jesam li se koristio crvenom bojom kako bi izgledalo kao krv? Jesam li htio zagaditi penise američke

mladeži? Demokrati još misle da si porculanska lutka iz Illinoisa. Američke majke još su zgrožene. One misle da si zločin protiv intime.

Moj uzor uhićen je zbog nestanka. Pušten je zbog neke tričarije.

Jednom sam u ovoj talionici nacrtao kovanice, sada sam zapaljen. Razbolio sam se vozeći se u njujorškom metrou. Pluća su mi uhvatila korak s panikom. Divljaštvo je protutnjalo kroz moju trgovinu. Prvo su otišle boksačke rukavice, a na kraju je zgažen dah. Upravo sam taj dah po svaku cijenu htio sačuvati. Taj dah je moje sandinističko djetinjstvo, moj Odred smrti s kojim sam se igrao. Jesse Garon misli da se radi o Zadnjem velikom simbolističkom projektu. Moje noćne more previše su suptilne za ovaj kvart.

Nešto je počelo stepovati s mojim prstima. Nešto mi govori da imamo nezakonito, ali krasno dijete koje vodi ludnicu u Kairu. Sretna si jer ovo tipkam na svojem kompjuteru. Ako te prisile da dešifriraš moj rukopis, pomislit ćeš da je ovo znanstveni traktat o migracijskim putanjama ptica. Ja sam stručnjak za kljunove, a ne putove za bijeg. Moj nastrani profesor kaže da si simbol američkog puritanskog nasljeđa. Moj sineast kaže da si dovoljno zgodna da budeš simfonija britve. Ponekad zvukovi pokolja čudnovato podsjećaju na slengovski izraz za čežnju. Ne uzrujavaj se ako kažem da te volim zbog tvojeg dupeta. Zaista misliš da sam ovo napisao? Riječ je o znaš-već-kome. Farsa koja nije smiješna. Mljeveno meso Boga. Protest koji kroz trgovački centar vuče trnovite tijare i druge ostatke.

Sennahoj je ovo napisao: “Sinoć sam bio na rock koncertu, pušio previše cigareta i mislio na tebe. Istina je. Uspio sam pokupiti neku curu – ili je ona pokupila mene – ali morao sam otići jer je bila dosadna i nije bila zgodna poput tebe.″

Prvi put smo razgovarali na tulumu nakon što sam imao književnu večer u onoj šugavoj umjetničkoj galeriji. Nisi mnogo pričala. Kad sam te zadnji put vidio, pomislio sam: Na dlačicama ima pahuljicu. Ako je Petrarca sav u čežnji za transcendencijom, onda je ovo pjesma o traumi od bombardiranja. Ako je Egipat mokra i blatnjava nacija, onda su me oteli teroristi.

Draga Ra,

Ptice su danas vlažne i hladne. Kladim se da će onaj seronja George W. biti naš naredni predsjednik. Kladim se da će deportirati moju lijenu useljeničku guzicu. Imam aktivnu kožu. Dvaput sam izbačen. Uzeli su me natrag u vojsku samo zato jer mogu izrecitirati svaku bubuljicu na tvojoj guzici. Zovem se Junior. Moj zločin je krava. Da me barem još maze i paze, da gladim svoj nožić i pijem sok od đumbira. Istrgnula si me iz bjesomučnog napada – novčić po novčić, kilo po rizično kilo – i odbacila kao ranjenu pticu. Dakle, bila si kao ptica, a ja sam bio kao rana. Osjećaš se kao brava koja se neće zatvoriti do kraja. Ukoliko to nije majmun izgubljen u mojoj ventilaciji. Nema majmuna u Seattleu osim u zoološkom vrtu, a više nisam u zoološkom vrtu. Gol sam kao polica. Moja tuka je trn. Moja provalija još zjapi. Moja zamršenost je otpuhana. Ne bih trebao opet pušiti, ali svijet se raskvasio, a moj se mozak ohladio. Moj prijatelj sikće da je njegova kruna bila napravljena od poljubaca. Želi da ga nau-

čim lagati. “Sve one stvari o toj takozvanoj 'Ra' – neko vrijeme sam ti zaista povjerovao.” Kažem mu, ključ te zavarava. Od tebe sam to naučio. To si čula na rođenju. Teško je reći jesi li tričarija ili slavna ličnost koju su vukli po blatu. Zvučiš kao vlak koji se neće zaustaviti na ovoj stanici. Jesi li ikad slušala tepihe? Jesi li čula kako krzno izdaje ukaze? Gdje si bila kad si čula da si je Kurt Cobain pucao u glavu? Ja sam se mazio. Minneapolis će uvijek tako zvučati u mojim ustima.

Ako više nisam zoološki vrt, zašto mi zečevi i dalje glođu kolijevku? Zašto mi katolici prikucavaju plakate u kupaonici? Oni ne odobravaju moju novu studiju o ženama. Napisao sam: “Zlato je pri ruci. Cinkaroš je pizda. Izbušili smo je, oduševili smo je, a sada ćemo putovati po njezinoj grobnici.” Jesi li znala da sam si kožu palio cigaretama prije nego što sam počeo popravljati motore? Moji zločini posvećeni su oronulom plesnjaku. Legao sam na krevet, nisam mogao spavati, pušio sam i pušio.

Da sam barem nosio odijelo sašiveno u vrijeme pljačkaškog pohoda. Da se barem zovem Muhamed. Moja budućnost izgleda blu. Bolje mi je da nosim sunčane naočale napravljene od gripe. Zovem se Johannes. Moje igračke su bolesne, ali učinit ću nešto u životu. Nešto što će razoriti mjesta i lupati po tvojim zidovima. Nešto o čemu sirotišta ne mogu ni sanjati, čak ni na vatrogasnoj obuci, čak ni kad dijete shvati da su vrata zaključana, a alarm je stvaran. Pošalji mi nagovještaje. Zavijanje i mucanje. Znaš da obožavam kad si nerazumljiva. A više od svega volim kako cmizdriš kad su ti gaćice spuštene.

Toliko o Petrarci. Rođen je u Italiji. Ja sam rođen s bolesnim zvukom u glavi. Toliko o poeziji. Ovo pišem s erekcijom.

Fotografije s izleta:

Ovo je moj kurac u 2:47.
Ovo je moj kurac isprljan u šatoru na
rock festivalu u Danskoj.
Ovo je rođak mog najboljeg prijatelja.
Ovo je moj kurac u tvojim ustima.
Ovo je moj kurac prikazan kao bučni televizor.

Draga Ra,

Sretan rođendan! Govori ti tvoja savjest. Zezam te. (Ako je ovo tvoja savjest, netko je u nju stavio strihnin.) Otkako sam izumio svoju pušku, nitko me ne pita kako sam. Ne želiš ni znati zašto u krevetu držim lutke koje cure. Samo me trebaš pitati i reći ću ti gdje sam pronašao krinku koju sam zalijepio za lice i zašto se pretvaram da je to duševna bol. Moje mušterije misle da sam pošten jer ne govorim. Većina striptizeta misli da ne želim ustati sa stolice jer se bojim otići kući kroz šumu. Seljaci me tamo još progone. Mrze me otkad sam im rekao da su krhotine grnčarije u pješčanicima u kojima se igraju njihova djeca preglamurozne da ih se pokupi. Nagađaju da si me oslijepila. Misle da sam slijep kao ljubav, ali ustvari sam slijep poput autoceste.

Sretan Dan vještica! Sjećaš se kad si upala u turističku zamku, ali nisi znala gdje sam skrio ključ. Ili se možda sjećaš, ali ondje ne želiš zavući ruku?

Koliko kopita, koliko je lubanja potrebno da se na ovom rodeu pronađe medicinska sestra? Koliko je šavova u abdikaciji? Jesi li djevojka koja je donijela nešto sterilno na moju maškaradu? Je li to rejv-parti koji krvari? Zlostavljani državni udar? Jesu li to tvoje prave trepavice? Gdje si iskopala taj prekrasno isprazan komad paranoje? Te izgrižene nokte? Jesi li prerušena u Boginju nostalgije ili si izopačeno utjelovljenje igre skrivača? Tvoje mušterije nisu bile toliko izopačene. Uvijek sam pripadao drugoj pastvi, čak i kad si moj kurac stavila u svoja nijema ustašca, ali razmišljam da se preobratim na tvoju histeriju. Zbog tepiha bose noge su suvišne. Zbog kondoma djeca su opscena. Miks-kaseta koju si snimila za mene zvuči kao daska. Ako možeš učiniti da usamljenost izgleda kao normalnost, zamisli što bi mogla učiniti za moje zločine. Ako na glavu želiš saviti plastičnu vrećicu, predložio bih onu iz trgovine kućnih ljubimaca. Ne može je probušiti čak ni oposum s oštrim pandžama i zubima.

Oslobodilačka vojska mora razoriti svu lijepu umjetnost, sve fine filmove, sve ugodne pjesme, sve nježne radio stanice, sve MTV-jeve sunčane naočale za laptope. Nije lako shvatiti program te stanice! Jedini čovjek koji zaista može čitati znakove upozorenja jučer je otišao iz grada ostvariti karijeru kao zlatna groznica. Razjareno dijete želi crtati pice po tvojoj fotografiji, ali ostala mi je samo jedna i želim da ostane nedirnuta za moju osobnu povijest gledanja. Vjerojatno si htjela da sam rekao "parenja" jer voliš onu pjesmu Skromnog miša koja ide: "Moje srce opet se pari." Vjerojatno misliš da je ljubav poput isparenja u užarenoj željeznoj sobi. Ljubav je kao bombonijera; ako dobiješ šećernu bolest, onda jedi omote i ne spominji slab želudac.

Moje srce pripada pucnjavi iz jurećeg automobila.

U mom snu su mrvice i zbog toga ponekad sanjam o kukcima fašistima, a ponekad zbog toga sanjam o tebi. Sinoć sam se probudio iz trapavog sna i napisao pjesmu za tebe. Nažalost, napisao sam je na nerazumljivom švedskom i teško ju je prevesti. Tebe sam nazvao "snafana", prema gerilcima iz mog kraja na jugu Švedske koji su se nastavili boriti protiv švedske vojske nakon što su im oteli dansku pokrajinu. Napisao sam da moj mozak osjeća "hafsig". U rječniku stoji da to znači nešto učiniti na brzinu, traljav posao, a meni zvuči kao knjiga kojoj ispadaju listovi ili košulja rasparanih šavova.

Ovo mjesto prepuno je cinkaroša. Netko je rekao gazdarici da nisam počistio izmet svog psa u dvorištu. Netko joj je rekao da cijelu noć gledam televiziju. Za sada nitko se ne žali na buku koju stvaram kad rukom gladim penis, za sada nitko se ne žali na moje glasno razmišljanje o istinskom sebstvu i drugim grotesknim plesnim pokretima izumljenima u predgrađu. Upravo sad moj mozak je pas koji juri za svojim ustima. Upravo sad mi smo igračke s kojima se igraju djeca koja ne peru ruke. Radio sam kao šapat na stadionu Santiago. Radio sam kao Svetac u zagonetki sa šiljcima. Krpelja u mom uhu treba iščupati pincetom! Za sve je kriv onaj mališan. Pokušao sam kampirati u Dolini smrti, ali ove godine Indijancu su zli. Zaboravio sam kako povući okidač. Ne znam zašto ti odajem te tajne. Ako je ovo opera, a damama s biserima i obrijanim muškarcima zauvijek će smrdjeti odjeća. Ova opera ima higijensku pouku: To si ti.

Znam da se ovo ne odnosi na tebe. Počelo se odnositi na mene, a još više na "odjeven u božansku glad" i druge fraze koje sam pogrešno čuo u pjesmama Brucea Springsteena dok sam se u bučnom kamionetu vozio prirodom.

Vraćam se
u zimsku palaču,
tamo smo naučili
plesati
zbrkani ples.
Rekla si
podsjeća me
na šljunak.
Nešto sam rekao
o tvojim prstima.
Možda sam ih
usporedio s miševima.

Draga Ra,

Pijem najtišu tekućinu na svijetu. Šest puta na dan. Od nje se osjećam kao da hodam po dnu bazena, a sve ostalo podrhtava poput modrice. Gotovo da smo spalili moju bolnicu. Gotovo da smo istjerali medicinske sestre iz tvoje dječje sobe. Da barem tvoje plahte nisu bile hladne, tvoje šibice vlažne. Tvoji su moljci lepršali dok sam se vrpoljio. Pogledala si me kao da mi sa čela curi krv.

Ostala pisma koja sam ti napisao – ustvari ih nisam napisao. Napisao ih je moj najbolji prijatelj. Danima nije ništa jeo i pisao je prstima kako bi oponašao moj stil. Nisam napisao ni ovo pismo. Ovo sam pismo pronašao u čekaonici. Mislim da je ovo pismo malo paranoično ili je barem zabrinuto jer je dospjelo u pogrešne ruke. Drago pisamce, dospjelo si u pogrešne ruke. Upotrebljavam te kao ogorčeno pismo svojoj bivšoj curi, Egipćanki koja se zove Ra i ima glavu sokola. Da, u pravu si, pisamce, ševio sam tu glavu na njezinim ramenima i dao joj to blesavo ime. Da, pisamce, u nekoliko država to se smatra silovanjem. Ustvari, mislim da bi ovo pismo moglo biti otmičarska poruka. Vrati mi mene inače ću svoje tijelo skriti u prtljažnik auta koji sam ukrao jer mi je trebao vjetrobran za moju pesnicu i nagli udar kako bih svoju kožu naučio da se stvari mogu slomiti.

Pripovijest jednako smrt. To je reklama za moj omiljeni francuski mjuzikl o prometnim nesrećama. Redatelj nosi sunčane naočale i pleše kao mlijeko, premda je pozornica krhka, a vatra je zahvatila susjedovu garažu. Mjuzikl prikazuje kanibalizam kao metaforu toga kako se netko osjeća zbog nekoga kojeg želi premlatiti i jebati u guzicu. Nikad te nisam jebao u guzicu, zar ne? Jedva imam vremena da te jebem u pičku.

Zanima te kad će se pojaviti novi CD Radioheada, ali te ne zanima zašto moje djetinjstvo ima pretučene oči. Zašto me moje djetinjstvo tako gleda? Zašto se tvoje djetinjstvo osjeća poput glasine? Zašto te neprestano zapitkujem kad rijetko odgovaraš? Drugi ljudi – ljudi koje jedva po-

znajem – svaki dan razgovaraju sa mnom, pričaju mi priče o mojem tajnom nasljedstvu. Kažu da sam u rodu s kugom. Kažu da je um moje mame kad me je rađala bio stupica. Moje priče o tebi pobrkali su s pričama o vremenu kad sam kao mali pao sa stabla. Jučer im je eksplodirao kućni laboratorij za metadon. Helikopteri su kružili oko ukiseljenih grana. Smislili su mit koji objašnjava zašto o tebi pričam na taj način. Kažu da se želim dodvoriti šest milijuna ljudi koji su se ušuljali u duplje moje domovine. Nešto su rekli o tebi što nisam uspio shvatiti. Riječ je o poljima koja su pusta. Riječ je o rukama. Mislim da su odsječene.

Draga Ra,

U paklu svi imaju sprijeda kratku, a straga dugu kosu, čak i Lou Reed. Protestant u meni rekao bi da je ovo mjesto prostačko. Katolik u meni poslao bi bivšoj ljubavnici razglednicu s kravama koje zubima trgaju malenog sisavca. Smrad u meni za ovo mjesto rekao bi da je pusto. Siromaštvo u meni pokušalo bi ukrasti krzneni kaput, a na kraju bi pušilo kurac pogrešnome meni u zaklanoj sobi.

Jesam li ti ikad pričao o djevojci koja je voljela tegle? Pretvaraš li se često da si štirak? Jesu li te kontaktirali Romantični pjesnici? Za seoski put mislili su da je tvoj glas. Kriju se u starim hladnjacima. Mislili su da je tvoj krevet brod prije nego što se pretvorio u grč, ali zbog grča oni iznuruju mozgove. Oni misle da sam bio specijalist prije nego što sam posrnuo. Ako je dobro za svagdanje prokletstvo, dobro je i za moja lumpanja.

Teška je bila autocesta koja me oborila. Nježno je bilo kako si mi pušila kurac i nježno je bilo kako si progutala. Žao mi je ako neprestano pričam o zoologiji. Jednom kavez, uvijek kričanje. Oprosti mi što otkrivam detalje iz tvog privatnog života i genitalija, jer sam tvoj život učinio vulgarnim poput duha na parkiralištu, jer sam te pretvorio u kviz pitanje iz kategorije "suvenira".

K. mi reče da je kava od jučer otrovna. Nemam izbora. Glavobolja je već počela gristi. Zaista misliš da je ovo pismo još uvijek o tebi? Zar si pomislila da je ovo pismo upućeno tebi? Ako čitaš ovo pismo, to je nesreća. Nesreća s biciklom i tvrdom površinom. Zovem se Struck. Jesi li nahranila moje šake? Jesi li ti prelila moju vožnju?

Plahte su me iznevjerile;
plahte i oni vlažni
štapići koje si upotrebljavala kao šibice.

Neću orobiti voćarnu, ali družim se s histerijom i ne nosim nikakve flastere. Što si učinila s košuljom koju sam kupio kad sam posjetio ćelije za osuđene na smrt? Mogla bi mi zatrebati. Nervozan sam kao krivac. Jedino mi je potreban napad i gurat će se. Jedino mi je potrebna cura i metnut ću ga. Ne govori da sam čudovište, u najboljem sam sitni lopov, u najgorem shrvan. Čime to samo kleptomani znaju. Ova pljačka je uska.

Ovi dani čine se kao komadići,
a trebala si me vidjeti prošle zime –
moji dani oteti, moje noći kao glaukom.

Novinari kažu da je najtiša tekućina na svijetu opasna. Lutao sam po dnu bazena, a nisam znao da je voda bolesna. Majka plače ispred ulaza u

tvrtku. Možda je tekućina njezinog prekrasnog sina pretvorila u heavy-metal posjekotinu. Možda je slijepa djevojka popila previše tišine. Možda je previše masturbirala. Ptice pokušavaju progurati note kroz blijedu masu neba. Cvijeće miriše kao olovo. Nije me briga ako me tekućina sjebe. Nije me briga ako postanem lezbijka ili frizbi. Tvrtka nastoji skriti svoj step-ples iza kićene fasade. Plesačice nastoje skriti gnusne bore oko očiju.

Lijep kao lijepi otrovi. Znaš onu izreku iz tvojih tinejdžerskih noći na benzinskoj stanici. Ucjena je previše prljava za curu s tako bijelim prstima. Prevara je previše krotka za muškarca koji krije blago u svojoj pidžami, muškarca koji je idolatriju uzeo kao način života, svinjetinu kao stanje uma, a kašu kao marketinšku shemu. To nije pravi zločin ako nismo spremni robijati u nekoj orobljenoj rimskoj palači ili kući bez namještaja. Moje ruke nastale su od majmuna, tvoj um nastao je od pijeska. Rešetka na mom bloku nazvana je prema sucu koji je zakonski zabranio jezik. Sada samo ločemo i hrčemo. Staretinar je spakirao vreću vijaka. Želi da pođem s njim na vožnju do Hanuke. Snijeţi. Godina svinje koja skviči.

Ikonofilija nije bolest, ali svladava. Nisam škrinja, ali šarke su joj čvrste, a rebra briljantna. To nije šala, ali smijem se zapaljenom travnjaku. To nije lom, ali dodirujem mu rubove. Mogu ga pretvoriti u katedralu za tebe, ali to je kuća i nemoguće je shvatiti tko si ti jer sam zaključan u podrumu. Opet.

Zemlja iz koje dolazim je ugodna.
Bio sam predznak
dolaska vulgarnih
komedija i rap muzike.
Otkucao ih je
oblik moje lubanje.
Sjene u dvorištu
cementirale su moju reputaciju.

Anti-bolest zvuči usko na mom mlitavom radiju. Kroz vrata mi upadaju uzaludne tvrtke. Jezoviti događaji izmislili su ovo osakaćeno Doba simbolizma. Simboličke trenutke. Simboličke mase. Simboličke sise. Simboličke mostove. Imaš li nekoga da ga simbolički optužiš? Što simboliziraju tvoju plakati? Simboličnu nevinost? Poznaješ li me? Znaš li moje pravo ime? Moje simbolično ime? Znam, znam. Njegovo simbolično ime je g. Grebanje.

Suprotno glasinama, mi smo posve drukčiji. Ti si žgoljava. Ja sam koža. Suprotno glasinama, nisam ubio poeziju. Stolice su napravljene za raj, pakao je napravljen od trave. Pitanjima ne trebaju istiniti odgovori. Traktorima ne trebaju žene da bi zapeli. Svi moji prijatelji kažu mi da sam predao svoju igru žbunja. Čekićanje u stropu kaže mi da su u pravu ili da susjedi s gornjem kata nešto grade mnoštvom čavala. Nikad nisam znao pravila. Nikad nisam ni naučio koji je komad moje grlo, kad je moj red za pokret. To si mi morala sricati možda na nekakvom znakovnom jeziku ili pokušaju da se mlatne muha.

Vratite mi moju kožu. Naravno da to mislim metaforički. Suprotno glasinama, nikad me nisu mučili. Mogu polijepiti perje po poprsju, ali to neće utjecati na tvoj izbor. Izabran sam kao misionar za pred-govore jer sam upućen u puzanje. Od padanja iz kuća na stablu napravio sam karijeru. Božić je spor ove godine – dijete retardirano, zvijezda zasićena.

Udar je poživinčio. Neki su časnici suspendirani. Kuća je plaćala piće. Sada su mi na čelu. Pustite me van iz ove zbrke. Daj mi da pijem iz tvog sudopera. Ne ostavljaj me zbog Gracelanda bez vodiča koji shvaća moje poprsje. Ra, ti si prepredeni zvuk koji me oduševljava, vilica u očnoj duplji, pijesak u mojim očima. Ja? Ne poznaješ me, ali duguješ mi ruku. Ili barem prst. Volim Ghostface Killaha jer rimuje zobne pahuljice i bolesti od kojih životinjama kapaju oči. Tvoje ime rimuje se s punjenim grahom i kandelabrom, ali ja nisam reper. Zovem se Meme Mješanac. Posao mi je da kradem od svojih ruku i dajem svojim ustima.

Dobrodošli u igru šćućurivanja!
Tvoj red da pričaš s vragom!
Tvoj red da poharaš
Mongoliju na drhturavom konju!

Ako *Astrophil i Stella* Sira Philipa Sydneya govori o masturbaciji, onda ova pjesma govori o imperijalizmu.

Ako je tvoje ime alternacija rage, onda je moje alternacija droge.

Draga Ra,

Sjedim na anteni istine, pulsiram kao muzika, želim da P. J. Harvey ne maše rukama na televiziji i ne šepiri se po kišovitoj ulici, glumatajući da je zaljubljena. Sada učim kako izbijeliti kosu. Kako kišiti. Kako se ušuljati u potisak. Kako tuliti. Kako napisati pismo devijantnoj zvijezdi. Kako se ponašati kao gubitak pomoću žvakanja ostataka pečene purice. Kako to zaliti kavom. Kako ne prestati. Kako čuti korake u zvijezdama. Kako zamisliti da sam ubijen u tatinoj kući dan nakon Dana zahvalnosti.

Sada učim o skliskim bikinijima! Učim u zmijskom gnijezdu! Imaš li sada na sebi bikini? Komeša li se tvoje sklisko gnijezdo na neku neoriginalnu pjesmu? Žao mi je što se neprestano vraćam na pop muziku, ali takav sam: Udar i mali bubanj. Ili kako se kaže: Jednom svetac, uvijek gladan.

Iznova sam otkrio Shakespearea kada sam najmanje očekivao – sjedio sam s najboljim prijateljem, pušio modrice i pijuckao džin i sok. Raspravljali smo o krhkoj ljepoti ljudskog grla. Ne, lažem. Razgovarali smo o repu. Nije mi prijatelj. Bio sam sâm, pio Colu. Nema smisla lagati. Nema smisla reći ti da prozori mogu izgledati zastrašujuće popodne u Predgrađu.

Moji psi su poludjeli jer je pokraj prozora upravo protrčala mačka. Moji psi zovu se Išmael i Telula. Nekad sam imao psa koji se zvao Bartleby, ali zgazio ga je kombi. Zbog zdravlja jedem naranče, ali zaista za koji kurac? Ti i ja smo napalm u džungli u kojoj više nitko ne živi. Ili su jedina bića koja tu žive žohari, a žohari se ne boje napalma. Možda će im biti hranjiv, pa će imati brojno potomstvo. Povijest zbunjuje. U prošlom životu sigurno sam bio okupacija, a ti mahnit pokret otpora. Progutao sam zube i otišao iz grada.

Ekstatična industrija unajmila me da od starih telefonskih imenika izgradim spomenik. Danas je sve u reciklaži. Na primjer, razgovarati sada s tobom. Vratiti zemlju Indijancima. Vratiti moje ruke cigaretama. Vratiti moj um pucnjavi iz jurećih automobila.

Problem s prozorima nije kamenje, nego klinci koji ih neće baciti. Problem s filmovima je da režiser ne zna ništa o paucima. Jednom sam glumio bandita u napuštenom filmu o plućima. Jednom sam bio epidemija. Jednom sam dao intervju o moljcima.

Ne, u intervjuu su me pitali nešto o tebi, a odgovorio sam “moljci”.

Draga Ra,

U ovom pismu više nema cigareta. Od sada samo o boji u spreju i prometnim zastojima. Trubi ako si epileptičan, trubi ako je 14:40, ako voliš školjke. Trubi za slobodu i strah od ljudskog tijela. Kada kažem “ljudsko tijelo”, mislim na ono koje se kida kao zelena salata. A kad kažem “strah”, mislim na onaj koji osjetiš nekoliko trenutaka prije nego što se zabiješ u zid. Ova pjesma je takva. Uzgojena je na ekscesnom televizijskom nasilju.

Ostale su samo reklame za bratstvo i pušenje kurca. Reklama za 14:42. Snop kose. To nije Marx. Ne pokušavam ugristi ruku koja me hrani kiselim slatkišem. Pregazi jelena. Kiši. Nosi crvenu jaknu i salonke. Popločaj cestu od mog kreveta. Krevet nije moj, sigurno je zamka u koju se ušuljam i iz koje se odšuljam otkad sam naučio spavati sâm. Pogreb grofa Monte Christa. Božja ušna resica. Vojska jaganjaca može zaustaviti film, ali ne i nasilje ručnih torbica. Ne 14:43. Dva četrdeset četiri popodne. Govori iz tepanja i prekidača. Popišaj se u telefonsku govornicu. Uzgoji stablo. Otmi kradljivca automobila. Razgovaraj s njim kao da se želiš zabiti u njegov prtljažnik poput vreće pune kamenja.

Pričaj sa mnom u šumi. Mojim prsima. Sa svojim prstima.

Čak i ako nogom razbiješ ulaz, NYC je ipak NYC. Moj potres mozga još je u hotelu. Gosti su ostali mlaki, a ja skupljam račune. Pitaj me jesam li ikad htio iščupati kablove, spaliti kolijevke. Intervjuiraj moje arhitekte o rukama. Pitaj ilegalnog useljenika kako pobjeći od političkog klišeja. Pomoću čekića? A vlažno područje? Brutalno milovanje? Vreteno? Gdje se može naučiti govoriti na tako iskvarenom jeziku? Jesi li ljubomorna na filmove o Vijetnamu?

Ova pjesma posvećena je Jean-Lucu Godardu. Ova pjesma posvećena je čovjeku koji mi je zabio pušku u jednjak. Ova pjesma je telefon na kovanice.

Netko joj je razrezao akorde i istrgnuo lice. Ovo piće je pomiješano plastičnom vilicom. Ovo je poziv na moj tulum za Noć vještica. Dođi kao ključ. Dođi kao metatekstualni raspor na metatekstualnoj tkanini.

Slušaj moj koncert kroz zidove koji su podignuti da zadrže gamad ispod mojih pazuha. Kopaj. To je sve što tražim za svoje sonate na šljunku. Šljunak mislim u dijalektičkom smislu. Na primjer, sutra će zemlja biti glamurozna. Asfalt će biti kategoriziran kao zvuk. Ti ćeš biti kategorizirana kao zastarjela metoda psihoterapije. Kao ispovijed. Ili kauč. Ili stolica. Ja ću biti klasificiran kao loš gubitnik. Prošlogodišnja zima sigurno mi je bacila nešto tvrdo u glavu. Nešto što se razletjelo kao valcer u bombardiranju. Ubrzo će tri sata. To je točno nekoliko tisuća kilometara otkad sam ostavio tvoj grad. Ostavio tvoje miševe. Ostavio zbunjujuću poruku za istrebljivače.

Bio sam zbunjen kad sam trebao biti
iznova rođen kao pohod ili bolnica nevinih.
Bilo mi je dosadno kad sam trebao biti sjeban.
Bio sam gladna godina.

Draga Ra,

Zvučiš kao tajnica u klinici za pobačaje. Vrlo ugodno i uviđavno. Ja zvučim kao protest koji vani bjesni. Tko se boji da ovaj živahni rodeo neće trajati cijelu noć? Ne ja, gospođice Pisaća mašino. Upotrebljavam organski dezodorans. Prestao sam pušiti. Više ne pijem. Dobre su šanse da se više neću probuditi na travnjaku bez naočala. Dobre su šanse da se neću probuditi u tvom krevetu. Ipak ne mogu spavati. Sigurno zbog kave. Možda od šarana. Svijet je tako hitro mjesto.

Zašto si me tražila da nastupim u tvom mjuziklu o prenapučenosti? Zašto si mu u pazuh nabila cijeli orkestar, a od njih jedino tražiš da progutaju svoje violine? Nitko ne želi slušati pjesme o paničnim prstima ili inficiranim ustima. Ljudi jedino žele da im se kaže da su dobri i da je sve ostalo teorija urote. Želim biti dobar, ali mogao bih biti urota. Nekad davno imao sam osmijeh, sada imam cerek.

Čekam da mi moja puška kaže kamo da pođem. Trebam li otputovati u grad opskurnih filmskih festivala? Zakrčeni grad? Prodani grad? Trebam li se nazvati Jesse? Trebam li skupljati kutije za cipele? Trebam li odustati od Minnesota Vikinga? Nažalost, nemam pušku. Nažalost, moja puška ne misli da se šalim. Nažalost, moja puška je izgubljena u provali bijesa. Nažalost, ovaj krevet je nekad bio hapšenje. Ovaj zločinac je nekad primao pisma od cura. Ovo stopalo jedanput se slomilo kad sam šutirao kauče.

Jesu li te jegulje uplašile? Ili zbog toga jer moje oči izgledaju kao šake? Misliš li da će policija posumnjati da si terorist? Jesi li terorist? Kako da znam? Ja sam samo stravični odvjetnik zataknut u policu u knjižnici, ali postat ću predsjednik Sjedinjenih Američkih Država. Otići ću do obližnje trgovine i kupiti sok od đumbira!

Bio sam i vratio sam se! Sada mogu sisati iz velike plastične boce! Sada govorim s osvježenim entuzijazmom o dječjoj zvijezdi čiju je karijeru obnovila urnebesna nova komedija o dječjim zvijezdama! Ispred obližnje trgovine novinari pokušavaju izumiti djetinjstvo koje neobično zvuči kao paralitičar koji ujutro pokušava ustati.

Moje grlo osjeća se kao istrošen bič. Imam pjege na koži koje do sada nisam imao. Jadan ti sam. Što ako kuća izgori? Što ako Seattle eksplodira? Što ako me optuže da sam kukavni luđak koji nikad nije ubio nikoga glamuroznog? Što ću raditi sutra? Budućnost je žena u uskoj suknji koja se polako zadiže. Kakva šteta što mi je dalekozor mutan. Izumio me nomadski par. Automobil mi je nakrcan. Moj susjed se smije.

Ovo nije sirotište zato jer se nitko ne brine o nama. Nije ni životinja zato jer je ne mogu ubiti.

S engleskoga preveo Miloš Đurđević
Ulomci knjige *Dear Ra*, Starcherone, 2008.

美苏宁

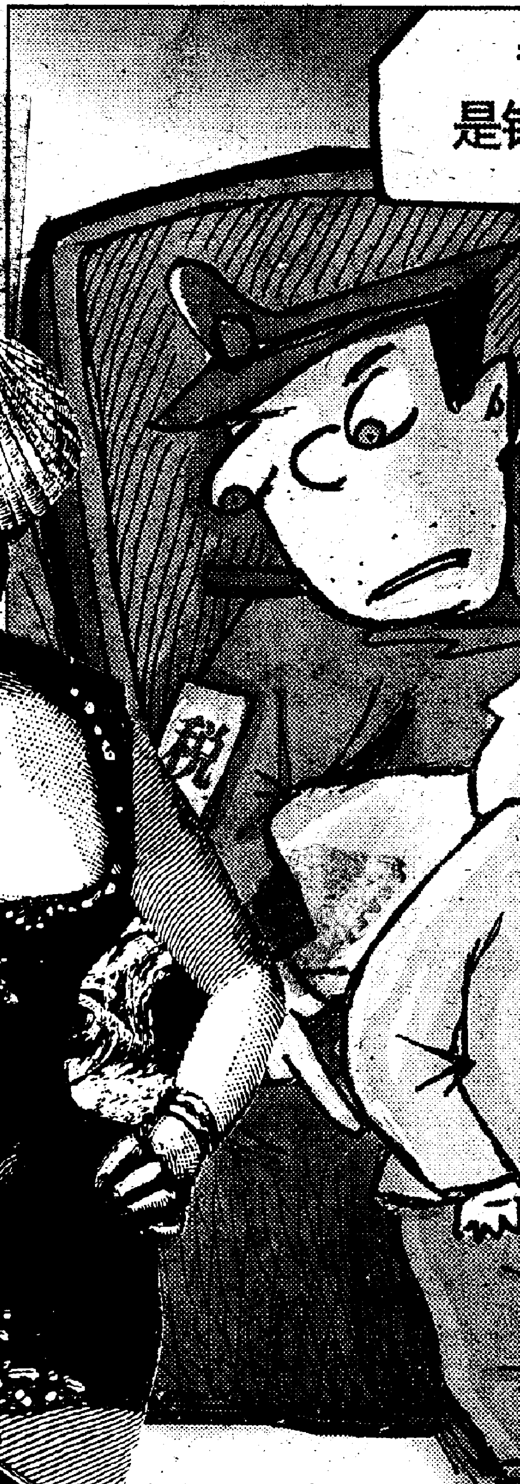
苏宁称“隐瞒

国家税务总局正在
内核查国美、苏宁、
电零售企业存在的
票存根联滞留问题
下午国美、苏宁相
否认存在有关媒体
瞒销售收入
增值税抵扣
本。

被疑

有报
局

分
、
存在
根
交多
解，根

苏宁否认隐

苏宁称“隐瞒销售收入的说法

JOHANNES GÖRANSSON

Nova karantena zauzet će moje mjesto

Začetna zajednica rezbara

Najbolje teorije urote sačuvao sam za svoj privatni genocid.
Znoj sam sačuvao za proces, a zadržane sumnje
za zadržane noći koje sam proveo u bijesnom luksuzu.
Najbolju misao sačuvao sam za zadnji smijeh stoljeća,
a najgoru misao za trenutke nakon toga.
Istraživao sam modricu na tvom bedru, a ona ne izgleda kao tvoja mačkica.

Ljepota je postala zagonetka, a odgovor je trava.
Ljepota je uvijek zagonetka, ali sada je natopljena benzinom.

Rođen sam da razbijam i razbijam da se opet rodim.
U mom velikom romanu protagonist jaše kroz pustinju
tragajući za izgubljenim ocem ili zlatom.
To je priča o smrti pripovijesti, neuspjehu povijesti.
U mom velikom debaklu, sve priče počinju zvučati kao Vijetnam.
Neprijatelji se kriju u grmlju, junaci polude kao helikopteri.
Sinoć sam napisao fusnote dok je svijet bio zauzet time što je žrtva.
Zvučalo je kao ljubavna pjesma, a ne kao objašnjenje arhaičnih korištenja.

Bio je to najbolesniji izgovor za ljubav koji sam ikad osjetio.
Drugi put sam bio iskren.

Prvi put je bilo kada sam se pridružio fanaticima u pljački staračkog doma.
Prvi put sam se nosio s Mirom pretvarajući se da je Rat.
Mir je od moje muževnosti napravio farsu.
Što će mi Rat sada učiniti kada je konačno došao?
Što mi je sada činiti s mojom devastacijom
    Kada je zastranila?
Što mi je sada činiti sa zatvorskim drugovima kad su plahte svaki put poderane,
a čuvari su postali ljubomorni?

Mucam u telefon. Ne djeluje. To nije telefon.
Daleko sam stigao, skoro sam opet na početku svoga glavnog plana,
ali ne podnosim laži. Moje ime napisano je na sirovom mesu.
Stare navade bile su veličanstvene u svom divljaštvu,
prepune potencijala koji nismo stigli zlostavljati.

Promatrao sam kako se rijeka ofucala na stijenama
pa sam si rekao, To nije moja vojska.
Ali bila je, a nesreće drvosječa blijede u usporedbi s
onim što se događa u mom glavnom gradu kada svi gledaju.

Vjerujem u vojnu nadmoć, a vojna nadmoć vjeruje u
moj hokus-pokus. Nikada nisam vidio tako glasovite laži.
Oni nikada nisu osjetili tako glasovit čekić na svojim glavama.
Nikada nisu čuli takav smijeh.
Oni misle: istina je zakopana negdje u
dvorištu mog tijela. Oni misle dovoljna će biti jedna lopata.

Prisilno vjenčanje s puškom pod rebrima buržoazije

A sada ću biti još opskurniji, još
drskije isječen na stražnjem sjedištu taksija kojim se
vraćam u štagalj u kojem sam Shirley Temple svezao
za stolicu u očiglednom *hommageu* nježnosti
šarlatanske klase. Uzbuđenje je minulo. Ostali su samo
umjetnički pokreti i krda svinja koje pokušavaju pobjeći
iz moje sobe. Kiša se sručila kao čekići po
dojenčadi. Zvijezde parkirališta jako dobro znaju moju priču.
One pokušavaju pokupiti razbijene boce prije nego što
stignu useljenici izložiti svoje kćeri u
bijelim haljinama i plastičnim tijarama. Njihovi dugi, tanki
prsti bili bi bolji za sviranje klavira, nego za
vađenje krhotina iz kose curica.

Tu
stavi svoj jezik.
Ne, to nije pepeljara.
Nekad je bila,
ali sada je moje srce.

"Zašto moraš uvijek uništiti svoje pjesme takvim
pretjerivanjima?" piše moja bivša nastavnica koja
sebe podučava do smrti na raskvašenom sjeverozapadu.
Tek sam počeo fotografirati svinje, rabim
isto uže s kojim sam svezao djecu useljenika.
Govorim o svojoj oštećenoj kolekciji školjaka: Moje
zaluđenosti sve više su militarističke.
Recimo Shirley. Prije nekoliko tjedana ne bih je

podučavao španjolski, a da joj prije toga nisam
skinuo ljepljivu traku s usta. Recimo moje poprsje. Kad sam
živio u New Yorku nikada ne bih rabio
škare. Nikada ne bih
probušio pejzažnu sliku, a da prije toga
lakom za nokte nisam naslikao grad.

Sigurno sam se zaljubio u kćer proizvođača oružja.
Dala mi je posao grobara u Bronxu.
Kad sam shvatio da su djeca bila živa, pobjegao sam iz grada.
U leđima sam joj skrio punu šaku božićnih ukrasa.

Nova bolest zove se *Radost*.

Šteta što bolujem od stare bolesti,
Barnslighet,[01] koja se širi javno
sankcioniranom paljevinom i tiskovnim konferencijama.

Zbog buntovništva postao sam nešto
čega se ne mogu riješiti. Zahvalni svetac. Halucinacija
vivisekcije. Vatre na travnjaku bio bi logični
zaključak, ali više nije 20. stoljeće.
Sklonište za ubijanje više nije moje poprsje, to grčki
kor istražuje moje piiip anatomije. Pustili su
psa u moju sobu.

Gleda me. Njuška mi koljena.
Nazirem kako mu oči svjetlucaju u mraku.
Cvili kao Shirley.
Otišao je.

Rock n' roll je sigurno mrtav. Car se vratio
i sada želi to što je njegovo. Među prioritetima na
njegovom popisu su moje tračnice. Kao i moja zveketava rebra.
Trebao bi se zabrinuti, dragi klizaču. Tvoje ime je
prekriženo.

Satiejeva glazba za *Paradu* jedina je klasična
skladba zbog koje sam se onesvijestio. Slušaj. Čuješ li
kako je španjolska djeca sviraju ljepljivim prstima.
Iste note uvijek iznova. Na
svinjskim očima.

Vježba karikature:
To nije svinja.
To je slavna ličnost
tvrdi se u dokumentarcu o
Drugom svjetskom ratu koji sam gledao sinoć.
Možeš naučiti kako rezati
na taj način
kad budeš gotov

01 Švedski izraz za djetinjastost, nezrelost.

s djecom useljenika.
Evo tijare.
Pazi na hrđave čavle.
To dolazi tek kasnije.

Vrati mi se u davljenje. Želim sve što radimo
kako bismo uključili smušene anatomije. Tako je najbolje
transformirati naš tinejdžerski milje u nešto manje
ledeno u podrumu. Tvoja koža večeras izgleda ljupko
i mliječno, Hipotermijo. Tvoja mladost izgleda kao
lažni državni cvijet ove hiperbole. Mogao bih učiniti
uvredljiva čuda s tvojim ustima, ali neću. Još ne.
U ovom krevetu dovoljno je parazita da postanem
kralj. Kralj mlijeka. Ulica bedara. Mogao bih učiniti
fantastičan kolač od tvog lica.

Adaptirali smo Calvinove *Nevidljive gradove* jer
sam čuo kako su se vrata zalupila.

Moj štagalj izgradio je čovjek koji se proslavio
karikaturama vojskovođa. Generale je crtao
kao svinje. Mene je nacrtao kao udarac u usta modela.
Učinio je od mene raj s debelim curama. To je politička
karikatura. Visim na istim vješalama kao i Colin
Powell. A sve svinje imaju nasmiješena majmunska lica.
Znam što piše ispod karikature. To je njemački
umrljan nečim što podsjeća na komarca.
Moj karikaturist je pretio. Pun sam viceva i bockavih
alatki. Kompozicijsku eleganciju naučio je
od Dresdena. Nacrtao me je kao cestovnu zapreku.
Njegova putovnica radila je kao ilustracija uravnoteženog
stranca. Moja putovnica mi kaže vrati se kući. Ne mogu.
Moja zemlja je gotova. Kroz zidove čujem aplauz.

Aplauz se stišava.
Publika odlazi.

Plešem sa Shirleyjinom vrpcom u ustima. Rasnim
gestama vrijeđam aktiviste za prava životinja. Kada se
baterija pokvari, koristim se rukama na modelu.
Kada sam gotov s njom, izgleda mnogo živopisnije.
Dobro. Idi. Prošla noć doživjela je mnogo veći sudar
nego ova masturbacija. Prošle noći bio sam tako daleko

OPSCENOST MOŽE
BITI FORMA
ASKETIZMA

da nisam mogao rezati svinju, nisam mogao ni gasiti cigarete
na gležnjevima. Prošla noć zvučala je kao spaljivanje knjiga,
ali ipak mogu pročitati prvu stranicu. Riječ je o djeci
useljenika. Njihova utroba uspoređuje se sa sivom utrobom rakova.

U redu, dakle nisam romanopisac.
Lešinari misle da sam propagandist za meso.
Hihotave cure misle da glorificiram kukce.
Sveci ne mogu razumjeti zašto se grane u njihovoj odjeći
lome u satima prije svitanja.

Večeras jedem svinjetinu. Njome podmićujem svoj
model. Već sam joj dao fotoaparat. Dao sam joj ga
čvrsto. Nisam učinio ništa što moj brat nije učinio sinoć
svom stanu prije zamračenja. Da je barem sačuvao
piratsku snimku Replacementsa iz Minneapolisa 1991.
Nakon što sam bio na tom koncertu, pijan od terpentina
i histerije snimljenog smijeha, strah je postao moj *modus
operandi*. Rupa u mojoj glavi pretvorila se u slani cvijet.

Mnoštvo se kraljica mature mota po toj
gimnaziji, a želim snimiti posve nov pornić
na tom televizijskom prijenosu bombardiranja prsa.
Posumnjao sam u kompozicijske elemente epa.
Metafora o lovu na vještice ne funkcionira ako čitatelj
nije iskusio transcendenciju. Mamac za ribe trune
u bazenu. Vježbe izgladnjivanja ne funkcioniraju
bez viskija. Šarlatanska klasa ne može se
spaliti bez mitologije koja je dublje u stuporu od
mog štaglja. Moram usavršiti brave. Ne mogu završiti
svinje. Protukreaciju su kooptirale
agencije za usvajanje. Što mi je činiti s talogom na balonu?

Moram obojiti poprsje da izgleda kao poprsje, a ne kao bijeg iz zatvora.

Neprestano spominjem svoje poprsje jer sam htio biti
zoolog. Htio sam biti kirurg. Ili Darwin. Ili
impresario baleta u Parizu. Ili krtica u zemlji.
Ili skupljač gmazova. Ili 5000 nesreća. Napravljenih od
labudova. Ili Darwin. Ili ozljeda. Ili povratak kući u
ručnim kolicima. Ili useljenje u Hotel Jebi. Ili
sporo iskrvariti u srebrnu kantu. Ili pljačkanje.
A najviše sam htio biti Darwin.

Ili 5000 nesreća.

Napravljenih od labuđeg perja.

*Marko Polo Kublaj Kanu: Moj će narod sve ove
fantastične gradove pretvoriti u šećer u krezubim
ustima.
Kan: Zar je tvoj narod toliko star?
Polo: Ne, mi smo djeca. Govorimo siluetama.*

U redu, ja govorim u sjenama i to činim fanatično
kao vojni orkestar, ali obilno se znojim na suncu

i ova plastična stolica, moji pazusi i moj pileći vrat.
Da je tu bilo snijega, hodnici ne bi izgledali
zaraženo, a liječnici ne bi izgledali istrljano.
Tinejdžeri bi se prestali međusobno trljati između stolova
kad bi netko imao petlje baciti ciglu kroz prozor.
U ovom razredu nema prozora ako se
nešto nije promijenilo otkad sam zadnji put otvorio oči.

"Transcendencija"

Životinje rabim kao rekvizite jer su napravljene od mesa.
A prekrasne atletske zvijezde jer neće uspjeti prijeći pustinju.
Koristim se ovom kućom jer nije moja. Oponašam razvod braka
između glave i srca seciranog orla. Ja sam sin lašca.
Sretni sin. Moja sreća je plameni štagalj.
Moja sreća kaže: Odi kući, plameno dijete. Rođen sam
na granici. S druge strane: dagerotipija, zima.

(Izbrisao sam zadnji ulomak jer ne želim
dobiti otkaz i ne želim da me Ashcroft izbaci
iz zemlje. Njemu je toliko stalo do američke
mladeži da ne bi podnio rzanje u mojem
štaglju. Taj jebeni pervertit voli piti mlijeko
u mraku. Znam ja. Napravio sam ga. Nitko neće
odrasti u ovom poprsju. Nitko ne može glumiti s ljepljivom
trakom na ustima poput naše starlete. Završni prizor: životinje
u stupici. Češ. Češ.)

Dragi predsjedniče s otvorenim tribinama

Vaša kći isprva je djelovala neslomljivo. Sklopila je
oči dok sam vadio krhotine iz njezina drvenog
konjića. Najužasnije kod tog konjića su
religijske implikacije čedomorstva. Najužasnije
kod opljačkanog skladišta je nepravilno disanje
vaše kćeri. S vašom kćeri izgradio sam ovaj strihninski
raj. Sada u njega trebamo umetnuti naš krevet. Sada
želim oprati kosu vaše kćeri u terpentinu. Sada
moram izgledati provizorno dok sjedim na ovoj pljesnivoj
stolici koju smo sinoć vlastoručno napravili vaša kći i ja.
Vaša kći i ja moramo izgledati bolesni od vožnje.

Prestani govoriti.

Ne, ne ti – dječak nosi janje po
plesnom podiju. Ne razumije zašto želim
slušati disanje oštećene ptice vaše kćeri, a
mogao bih uživati u svem tom blejanju.

Tog dječaka sam sinoć zatekao kako se igra
obitelji sa sobom. Vi ste krepko i sa stilom igrali
Velikog bijelog oca u Washingtonu. Vaša kći
prekrila vas je vunom. Nisam vas ni prepoznao kada ste je
ganjali kroz ikonoklastičku gungulu.

Nisam vam vjerovao kada ste rekli
Berlin je dio njezina tijela,
opasan, možda čak bestidan dio,
koji bi me odveo u paranoju ili operu.

Od pamtivijeka kćeri su htjele zaklati
očeve noževima svojih momaka.

Od početka ove pjesme nastojao sam lagati
o vašoj kćeri, insinuirajući da je moja, da smo se
jebali jedne hladne jesenske noći iza nogometnih tribina,
a djeci smo davali odbojna imena kao što su
"Hirošima" i "Nisi bio tamo, nisi ništa vidio",
evocirajući graju europske kinematografije
koja izaziva srčani udar.

Istina je da je vašu kćer gotovo nemoguće uloviti.
Ona je noću brza kao što LA blista
kad gori do temelja.
Trebaju vam šarade s bakljama. Trebaju vam čizme za marširanje.
Trebaju vam kliješta. U oko trebate zabiti
novi trn. Trebate mene i moju kužnu dikciju
ako se uopće nadate izvući svoju kćer iz ove karantene.

Vaša kći je na unutrašnjoj strani bedara tetovirala
kapljice znoja. Zove ih "moje male pričice".
Kad smo pijani u njezinoj sobi i tutnji dance muzika,
mene zove svojom "privatnom metafizičkom šalom".
Ako nije uzela lijek, zove me "izvedenica".
Ovaj otok zove "Podrhtavanje".
Vjerujem trenerima kućnih ljubimaca. Oni ga zovu
"Kukalo". Astronomi ga zovu "Tijelo", ali oni su
paranoičniji čak i od mene.

Kada odem s ovog otoka, sa sobom ću samo ponijeti
karte da mi kažu budućnost i pse
da mi kažu prošlost. Mojoj omiljenoj karti krvari nos
u crnoj vreći za smeće. Mislim da to pretkazuje političku
karijeru, ali špil je dizajnirao pedofil, a to nikada ne
zamjećujem kada grlenim glasom proričem svoju budućnost.
Karte izgledaju smiješno ako ih gledam kao svoju budućnost,
ali manje obećavaju kada u kotačima kamiona zamijetim studije
dječje anatomije.

Ovaj dio pjesme zove se "Bazen",
premda mi u očima nije klor, premda se
ustvari zove "Ustani", prema mojoj omiljenoj
dvorskoj pjesmi o brutalnosti policije.

Sljedeći dio ove pjesme također se zove "Ustani".
Obožavam tu pjesmu – spetljani stihovi, prašni put,
otvoreni prozori, hladne ruke, dim cigareta. Govori o
curi koja misli da je pucnjava iz jurećeg automobila i dečku
koji pripada triku s nestajanjem. Da vidimo mogu li se
izvući otuda. Da vidimo mogu li sterilizirati
dalekozor. Da vidimo o užetu. Piletu.
Poljubimo se otvorenih usta. Da vidimo može li
dečko zaštititi curu. Hoće li biciklom razbiti
led. Hoće li ih riba ugrijati. Da vidimo
tko od njih može disati kroz plastiku.
Maska ima suze umjesto očiju i nema usta.
Izgleda kao spasenje. Da vidimo je li zaista. Da vidimo
kakve kuće grade tim špilom karata. Ne, nemoj mi to
reći. Bojim se kuća.

Nova karantena zauzet će moje mjesto

Papirnata lanterna sada je tiha kao miš, tiha
kao hrpa miševa koji skaču jedan preko drugoga
da progrizu izlaz iz kante za smeće. Zvuk gužvanja
papira sugerira da je nešto nehigijenski u ovom
Uskrsu. Skičanje je amblematsko za
naše praznovjerje. Naša znanost tiha je kao miš
kojeg smo rasporili da obavimo pokuse u laboratorijima
i filmičnim predgrađima. Predgrađa su tiha kao
plastična vrećica koja šapće na dječjoj glavi. Iz jastuka
mi ispadaju prazni omoti slatkiša. Glas funkcionira
kao policijska sila u ovom ucijenjenom procesu
popodneva. Glas ne može biti prozor ukoliko ne
napuhuje svjetlo.

Prozor je prazan s umrljanim nebom, a stabla
izgledaju puno tanje ako si pejzažist, nego ako si
kleptoman. Na ovom otoku sve što kažem zvuči
ekfrastično. U ovim ručnim kolicima izvodim svoju
najbolju imitaciju odjeka: žvačem osušenu govedinu.
Nastojim shvatiti zašto su ljudska bića ovdje
ispunjena tržištima, zašto je rođenje
dokumenta nepotpuno.

Moja radost je moja crvena papirnata lanterna i ona
prosipa svjetlo. Bijeli zidovi se mreškaju. Moja radost je
smrznuti zec u tvrdom zraku.

Mesnica nema ništa na mojoj radosti. Posjedujem
onu radost koju se ne može ušiti u vjenčanicu,
treštati njome poput posjekotine, niti njome iskopati tunel, poplaviti
popodne.

Mrtva priroda u stakleniku s Ritalinom i snijegom

Taksidermist je postao omiljeni predstavnik
svega što je ljupko kod nesreća. Adaptacija je
postala lajavac na aukciji. A onda: Moja radost! Vrag od
bundeve koristio se za pucanje na jelena u šumi.
Suho lišće pucketa u mojim stopalima. Trebam izdržati
do kraja tjedna prije nego što blago pustim iz
vitrine. Bez muzeja ne znam ništa
o donjem rublju ni stampedima, ali tu ne mogu živjeti
ako ne mogu ukrotiti blijedu napuhnutost na svom prozoru.

U egzilantskoj književnosti mrtve pčele u prozoru postale su trop
koji pokazuje utjecaj židovskog folklora.
U egzilantskoj književnosti mnogo je trčanja, mnogo opeklina od sunca,
mnogo milovanja i mnogo parodijskih bestijarija.
Moja egzilantska književnosti o ovom otoku napučena je probadanjem
pod rebrima.

U teoriji raspletanje svilenog puta moje radosti ne bi trebalo biti teško.
Imam usta kao i svaki krivotvoritelj službenih raspleta. Novi Jeruzalem
izgradio sam na temelju iskustva u klinici za pobačaje. Glavni uzor bio
mi je brodolom rođendanske pjesmice.
Moj model nosi mutnu haljinu i slana usta koja
želim zadržati usprkos silnom lupanju po njezinim vratima.
Novi život mora se odgoditi. Crvenkasto svjetlo
na vrhu liste.

Sve što znam o špijunkama naučio sam od zvečarki.
O očima sam učio od spaljivanja zastave.

U disanju držim naslađivanje ptica.

Prva arena vidljivosti bit će skakavci
koji slijeću na otok. Druga vizija bit
će oko skakavca koji sjedi na rubu moje
kante za smeće. Već zamišljam šuštanje papirića
slatkiša dok šavovi izlaze, a ja izlazim iz
drangulija. Predivno je ostrugati tako
naturalističku mahnitost sa svojih plahti. Još je
divnije venuti u procjepu jastuka dok se
bore tigrovi i lavovi. Te nijeme trenutke skupio sam
iz svojih jezičnih vježbi. Želim tvoju kćer
napučiti vjevericama.

Jezik koji se govori u mom uhu zvuči više
kao omoti slatkiša, nego Mojsijeve lekcije zapešća, više
kao koprcanje riba, nego kao Florida. Urođenike su
doveli na ovaj otok kao modnu travestiju.

Presedan za moju vrstu čežnje za domom je
čežnja njemačkih plaćenika. Liječili su ih
pijavicama. Tebe nježno liječim jer se bojim
da ćeš mi poderati plakate, moje razrađeno životno
djelo o anatomskom istraživanju vjenčanica, ribljih
pjesama, nereda u citiranju. Ne uništavaj bestijarij
dok ne skiciram uvođenje varljivih ptica na
ovaj otok. Ta delinkvencija je kao buka, zvukovi i
slatki zrak. Koža moje male je poput vrata.

Zdravo, zar ne prepoznaješ moj nakit.

Želim se vratiti u svoje baratanje zmijama. Želim
otvoriti trgovinu rublja da prodam neke portrete
utopljenika. Želim obnoviti crkvu u kojoj su
rođeni zatvorenici i ukrasiti je uzicama i stropnim
viticama. Želim odvući svoju malu u blejarnik
u kojem sam naučio taj izumrli stil od majstora
koji su u raskvašenoj mladosti bili iskorišteni kao
alegorije za korupciju. Dobrodošli u moju korupciju.

Dobrodošli u moj novi kut od sto godina.

Hrpice snijega. Grane trnu. Mrtvo lišće
izgleda poput traka požutjelih novina. Popodne:
Zakrčeno.

Od zida uho mi je hladno. Vlak podrhtava
bliže. Odvest će me na horizont.

Baš kad moji razbijeni prozori i ćelavi miševi postaju
beznačajni u rječniku otoka, opet osjećam
mahnitost. Ni kirurg ne zna za takve šavove.

S engleskog preveo Miloš Đurđević
Ulomci knjige *A New Quarantine Will Take My Place*, Apostrophe Books, 2007.

Kontakt

Waldst
3 neue
age 4

v. Kusche
r gern Ser
llig 46 J. vi

l. 24h in He
marina.rotlicht
othaer St

und
3361917

3 Karibikmodel
23 J. + 30 J.. von s
Str. 2. bei Bella 4

na p
lteren Herrn u. B
73 760 70

www.wonn

I-Mod
ensee 24
102a, bei Po

ina mi
Haus, Hotel und
75 928 56 7

raum 19
undin von A–Z

24 h
2 02 18 34 66
AV

Süße Po
62 98 1

Feucht u. willig, küsst Dich heiß!
Franz.-pur, Anal u. mehr!
☎ 613 51 14

Liebevolle. ...ge Liebesg
erwarte... ich Tag/Nach
Behaimstr. 59. 986 06 13
www.club-59.de

macht geil !!!
AV FF FT NS alles ohne Aufpreis!!!
7 (Mitte) ☎ 54 71 30 58
www.penelope-girls.de

Julia
41 J.
in Schöne
0162 337

s Blaserchester

NEUES JUNGES THAI T

gl. 24h in Hellersdorf
marina.rotlichtmodelle.de
othaer Str. 41b
und
3361917 24 h H/H

3 Karibikmodelle verwöhn. viel. a. Hotelbesuch
23 J. + 30 J.. von schik. - vollb.
Str. 2. bei Bella 44 04 93 65

na priv.
älteren Herrn u. Behinderte
173 760 70 31 tägl.

Wonne
www.wonne-massage.de

Al-Modelle
ensee 24 h
102a, bei Palme

Pina mit
Haus, Hotel und Um
75 928 56 71

raum 19 Ja
undin von A–Z im

Süße Po
62 98 16

AV

ch heiß!
mehr!
14

Liebevolle. ge Liebesgöttin
erwarte ich Tag/Nacht.
Behaimstr. 59. 986 06 136
www.club-59.de

!!!
preis!!!
1 30 58
irls.de

Julia
41 J.
in Schönefel
0162 337 12

NEUES JUNGES THAI TEAM

2xWoch
5545
Nur 2

*€ 2,99/SMS WAP-Verbindungsgebühr exk
Netzinterne Gebühr für Bestell-SMS exklusive.
Abo beenden: Stop Movie9 an 55455

EROTIKKONTAKTE!
in Spandau, Wilmersdorf u.U.!
"Erotikkontakte" 11841

Unersättliches Teeniegi
(18). Bei mir geht alle
Kontakt erstmal per S
sende JENNI an 0177 17 851

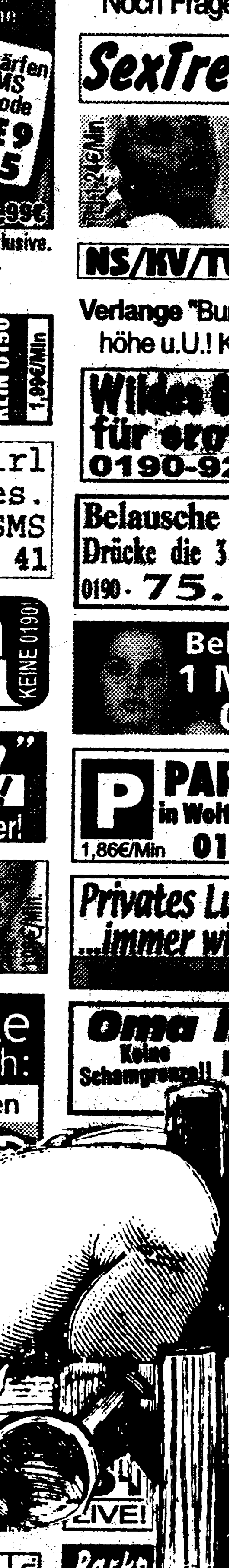
Geile Frauen
Wähle: 11841 Verlange: "Berlin"

Frage nach "Bumskontakten
zw. Berlin und Blankenfelde
11862 Keine 0190 Numme

TEEN SEX 18+ live
11895 verlange Karin
11895 verlange

e Live-Kontakt
d frag nac
& unerfahre

1841 und verlange

JOHANNES GÖRANSSON

Ulaz u svečanu paradu u kojoj počinjemo komplicirati

BILJEŠKA O NASLOVU

Namjera je naslova stvoriti jednakost između riječi "svečana parada" [*pageant*] i riječi "rana" [*wound*], jer ne samo što je ovo tekst o rani, nego je i predstava oblikovana kao ulazna rana (nema izlaza). Ovaj sam komad nekoć nazivao *Komad o rani* ili *Ulaz u svečanu paradu u kojoj počinjemo komplicirati*. Kao što nagovještava riječ "komplicirati" [*intricate*], ovo je predstava o ulasku, a ne o izlasku. A kad uđete u svečanu povorku poput ove, sam se jezik počinje komplicirati. Pokušajte izgovoriti riječ "komplicirati" kao glagol, po mogućnosti u mraku, s okusom šećera na usnama.

BILJEŠKA O PRODUKCIJI

Glavna bi scena trebala biti prepuna ukrasnih detalja i zločina. Riječi pripisane likovima ne moraju se nužno izgovarati; mogu se i glumiti ili pak puštati na starinskom kasetofonu.

Druga pozornica napuštena je tvornica u središtu South Benda u Indiani, gdje tijekom cijele predstave moja kći Sinead pleše, usput se preodijevajući u razne kostime: Masku Zeca, Lice Iz Crtića, Crvenu Halju Povijesti, Reverzibilno Tijelo. Publika je vidi zapravo samo jednom, na video-zaslonu koji uživo prenosi njezin ples. Uglavnom je skrivena jer predstavlja ono što je skriveno.

Treća je scena trgovački centar u kojemu Domaći ljudi, mirno stojeći, gledaju, intervjuiraju i fotografiraju kupce. Koji put osjećam stanovitu nježnost prema Domaćim Ljudima. Drugi put ih želim izbosti nožem po onim papanskim licima.

PUTNIK:

Primili su me. Morao sam odgovarati na pitanja. Jeste li *gay*? Jeste li terorist? Jeste li komunist? Odgovorio sam "ne" na sva pitanja. Nakon nekog vremena počeo sam primjećivati da su se pitanja promijenila. Kakve veze imaju kukci s kinom? Čujete li me? Nalazimo li se mi pod vodom? Mogu li vas opaliti nogom po licu? Zašto se vaše grčenje doima infantilnim? Znate li razbiti radio? Ali, ja sam nastavio odgovarati "ne". Jer to je ono što sam želio čuti od sebe sama, lica prekrivena onom vrećom.

PUTNIK:

Sestra mi je obrijala glavu prije operacije. Za vrijeme operacije doktor joj je dodavao krpe natopljene krvlju. Većinom joj je dodavao krpe iza moje glave, ali čini se da je nakon nekog vremena zaboravio na tu tehničku pojedinost pa sam mogao vidjeti koliko mi se krvi izlijeva iz glave. To mi se sviđalo. Poslije mi je rekla da prije nego ustanem nekoliko minuta mirno sjedim. Izgubio sam mnogo krvi.

SESTRA MARBLE:

Znanje je Moć. To piše na oglasnim panoima i ja se s tim slažem. Odrasla sam pa razumijem kakvu prijetnju utjelovljuju putnici. Prijetnju za Našu Djecu koja ne razumiju prijetnju tih pticolikih, trzavih ljudi. Oni predstavljaju dvije vrste prijetnje. Kao prvo, postoji jedna za koju svi znamo: predatorska prijetnja – ti putnici nalik jastrebima vrebaju na našu djecu dok sjede ispred svojih računala ili televizora. Teroristička prijetnja. S tom se prijetnjom lako izlazi na kraj. Pucate u nju. Obuzdavate je. Zapljenjujete. Krpate. Krvarite iz raznih otvora i šupljina, ali preživljavate, ponovno izgradite kuću i dobro isperete dijete. Ozbiljnija prijetnja je bolest koju putnici donose sa sobom. Interni terorizam. Djeca vole te bolesti. Od toga cvrkuću kao opsjednuti. Na mjesečini im šminka izgleda poput ulja. Takva se djeca ne mogu očistiti. Njih ubijte. Ili ih pretvorite u zabavu. Umjetnost.

DJEVOJKA (*tijelo joj je prekriveno teškim opeklinama*):

Putnikov živčani sustav može se podijeliti na mozak i na ventralnu živčanu vrpcu. Čahura glave ima šest pari ganglija. Prva tri para čine mozak, dok tri sljedeća para čine strukturu zvanu podždrijelni ganglij. Čahura glave zove se još i kuga. Ona nosi ptičju masku kako bi spriječila infekciju ganglija. Podždrijelni ganglij dio je koji se najviše inficira. On izgleda kao crna ljuštura i luči tekućinu. Obećao mi je crnu ljušturu i još nekoliko drugih dijelova: organ zvuka i organ proždiranja.

MISS SVIJETA (*ulazi na vrhovima prstiju na sredinu pozornice. Nosi samo košarkašku majicu. Ima pet godina. Prekriven je sitnom prašinom. Publika je prekrivena sitnom prašinom. Okreće se i gleda u nas, a zvučnici emitiraju sljedeće, poput sperme*):

Pazite pazite
Ja začeo sam kralja
kralja koji bljeska lovačkom lampom

ORGANIZATOR:

Pazite se pticolikog djeteta. Djeteta nalik japanskim bilježnicama. Ono ima mali stroj kroz koji priča o maškaradi i električnoj stolici. Pazite se tog ribastog djeteta. Ono je pomiješao dvoje: ubojica nosi dječje donje rublje. Trzavo dijete zauzima savršenu pozu u mauzoleju: škljoc, škljoc, škljoc. Od struje se grči. Zamračuje. Postaje sirov. Drugim riječima: njegovo tijelo nema integritet. Pregorijeva. Pazite se njegovih kostiju. Erekcija mu je inficirana do granice romantizma. Ono svoju religiju nosi na zapešću: rez. Nalik montaži, ali digitalnoj. Pazite se. Tijelo mu je izbrušeno. Otesano. Ono je meko. Kapa mu vosak. U njegovim kipovima ima istinskih žrtava. Ono je prevedeno s drugog mjesta: mjesta dignutog u zrak, proždirućeg mjesta. Budite milostivi prema njegovoj koži. Krhak je. Odvratan. Pustite li ga unutra, s predstavom je gotovo. Njegov visuljak čudna je voćka. Gubite se odavde ako ne znate kako odgojiti dijete, kako spasiti dijete, od ove bolesti. To je bolest jezika. Čini mi se da je ja već imam. Sranje.

OTAC BUDUĆNOST:

Moramo spasiti djecu od bolesti kojima su možda bila izložena, osobito u školi. Moramo ih spasiti od ptica koje ih u svakom trenutku mogu napasti na igralištu i kljucati im u otvore i šupljine. Moramo ih spasiti od užasa koji vreba iz svakog kutka postrojenja za pakiranje mesa. Moramo spasiti vlastito dijete u sebi. U tom djetetu u sebi možemo pronaći sve što je dobro na svijetu. Mojem djetetu u meni je hladno. Moje dijete u meni je gladno. Moje dijete u meni nalik je domaćinu na kojem parazitiram. Ne smijemo biti paraziti. Ne kao oni, putnici. Oni nemaju budućnost. Jedva i imena imaju. Kad izgovaram njihova imena, usta mi se trzaju. Oni imaju loš utjecaj na jezik; a loš jezik može inficirati dijete u meni. Vidio sam neke crne ljušture iz kojih kapa slina. Ne mogu reći je li to bilo mrtvo dijete u meni ili sam počeo obolijevati od bolesti. Nije to samo verbalna bolest, nego i bolest osjetila vida. Moramo spasiti djecu. Moramo spasiti afričku siročad.

DOMAĆI LJUDI (*postavljaju ova pitanja najljepšim ljudima koje uspiju pronaći u trgovačkom centru*):

Koja vam je najdraža zgrada?
Biste li ikad istetovirali sliku te zgrade na svojem tijelu?
Ako da, gdje bi se ta tetovaža nalazila na vašem tijelu?
Ako ne, zašto ne?
Koji vam je najdraži instrument?
Koji vam je najdraži dio tijela?
Jeste li ikad imali hemofiliju?
Imate li ikada noćne more? Ako da, opišite ih.

PUTNIK (*s kapuljačom na glavi*):
Ako sam išta naučio od drugih izbjeglica u erotskom odjelu, onda je to postupak izvođenja operacije na ganglijima i sjemenim zamecima određenih egzotičnih cvjetova. Većina operacija podrazumijeva kino. Sjedimo ondje drhteći u mraku i gledamo balonaste slike domaćih tijela. Službenici su čak počeli nazivati našu sobu balonska soba. Mi je zovemo užegla soba, zbog smrada.

KAZALIŠNI RADNIK (*rukuje baterijskom svjetiljkom, zaljubljuje se u jednog člana publike, progovara ovo klečeći*):
Tvoje usne
tvoje oči
tvoje oči
tvoje usne
tvoja haljina
tvoji zubi
tvoje kosti
tvoja sperma
tvoje ruke
tvoja haljina
tvoje rupe
tvoje sjemenke
tvoji preokreti
tvoje fotoslikovnice
tvoje besmislice
tvoje eksplozije
tvoje eksplozije
tvoja srnetina
tvoja razvučena tijela
tvoje provale
tvoje oči
tvoje usne
tvoji arapi
tvoja nedodirljiva glazba
tvoj dinero
ti o moj bože
tvoje malaksanje
tvoje nutrine
tvoja osveta
tvoji prijestupi
tvoji obožavatelji
tvoji kineski obožavatelji
tvoji dečki
tvoje vojske
tvoja smrt
tvoja jetra
tvoje oči
tvoj jebeni bog
tvoje jebanje – bože
tvoja kazna

[*U tom trenutku on se kastrira nožem za karton i ostavlja člana publike samog.*]

ODVRATNI ČOVJEK:

Ja sam organizator. Organiziram stvari poput kroničnih imperija ili osipa ili oprema za mučenje ili čak ljudskoga tijela. Ljudsko tijelo ima tri vrste ljuštura: jednoljušturu, dvoljušturu i mnogoljušturu. Ponekad sadrži školjke koje služe kao posude za vodu. Domaći ih Ljudi upotrebljavaju kao bračne rogove. Pukovnik je ostavio burmuticu izrađenu od tog materijala. Mene više zanima tumor koji se spiralno uvija, poput dragulja! Taj tumor nema unutarnjih kostiju! On može iscrpsti dva konja za manje od pet minuta. Otac je sad okružen na nogometnom stadionu. Gomila urliče. Upotrebljavamo odgovarajući premaz za tretiranje krasti.

PUTNIK:

Nisam mogao jesti. Krumpir je bio prekuhan, mesna kašica nije bila topla. Oslabio sam. Činilo mi se da čujem sestre kako pričaju o mojoj kičmi. U bedrenim tajicama bila je dezinfekcija. Na putu do rendgena srušio sam se na pod. Sestra me nosila u naručju. Tako sam izumio erotiku.

OTAC KNJIŽEVNOST (*obraća se gomili sastavljenoj od žrtava ratne neuroze, dok mu fotoaparat bljeska u lice – kreće se poput marionete, prelijepe marionete, marionete koja bi se mogla upotrijebiti za izazivanje požara u bordelu*):

Moja kći živo je bijela i pacificira Pukovnika. To je napredak. Slična porculanu, ona ima bolest ljubljenja, a Pukovnik razumije mig. Daje joj kilu i pol perli. Moja kći ne želi odustati ni od jednog zuba. Komad slonovače visi pred nama, kažem nježno svojoj kćeri kako bih je nagovorio da popusti. Američki zubi stvoreni su za mikrofone; američki metci stvoreni su za modu. Kažem to svojoj kćeri, rukom pokazujući prema Pukovniku. On je unovačio preživjele da nose njegove dječje prikaze. Koljena preživjelih trajno su svijena, a poprsja su im prekrivena ožiljcima. Moj omiljeni ožiljak onaj je na vrhu dojke gdje je bradavica otrgnuta.

SESTRA MARBLE:

Bojim se da je Otac Književnost u herojskoj potrazi za Besmrtnošću počeo obolijevati od putničke bolesti; simptoma jezika koji je postao beskoristan. Možda se ipak, doduše, izvuče dobije li odgovarajuće liječenje: karantena -- izolacija -- podsmjehivanje. Ponajviše, moramo ga držati dalje od njegova djeteta u njemu.

MISS SVIJETA:

Vidjela sam djecu u nama u filmu o gradu koji se pretvorio u ruševine. Vidjela sam ih na pločniku i vidjela sam ih na paradi hitova. Plesala sam s maskom na licu. Bila je to šarena maska. Tad sam smislila ovaj potez, bljeskanje lovačkom lampom.

KĆI (*izvodi ulogu sestre u* Padu kuće Usher *pred kamerom, a zatim, pucajući iz svojih pušaka u publiku, govori zavodnički*):

Putnik je povezan s Pticom-Djetetom utoliko što su oboje dvojbene važnosti, oboje su pretjerani, abnormalni. Oboje mrze svoja tijela. Oboje su oronuli, oronuli. Kucpuc, tko je? Razbijena šaka. Ha. Ali ima jedna velika razlika: Ptica-Dijete je naše. Putnik je donio stanovite bolesti iz karantene. I ljut je. Namazala sam mu lak za nokte po penisu, ali može se učiniti više od toga. Ja sam optimist u vezi s ovim i drugim anatomskim projektima. Vjerujem da ga se može spasiti, baš kao i Pticu-Dijete. Oni se moraju spasiti. Od svoje radosti što puže kukčevim korakom. One vrste radosti od koje čovjeku dođe da se škarama izbode po prsima ili si gasi cigarete na ruci, kao u dječjoj televizijskoj emisiji u kojoj prikazuju kako si za blagdan izraditi vlastite ptičice od papira. Radost se mora spasiti. Od kukčevog puzanja. Od trzaja. Od škara i cigaretnih opeklina. Ja vjerujem u radost i vjerujem u napredak. U radostan napredak. Odgovoran napredak. Ja vjerujem u realizam. Stvarno. Stvarno.

OTAC RAZMJENA:

Moja kći šapuće dok rukom pokazuje prema helikopteru. Ona ima zečju usnu i stanište je raznih organizama. Ona neće umrijeti od šarlaha, unatoč složenom sastavu virusa. Virus se infiltrirao u Pukovnika, ali on je još čist oko slabina. Ne može se infiltrirati u albinoa. Ja ne mogu odobriti nove operacije mučenja. Moja kći pronalazi rakove na obali. Njezino živo meso je junačko. Glavni joj je neprijatelj Čovjek. Glavna opasnost, Putnik. Zaštitni joj je znak Izliječeno Dijete.

KĆI (*televizijski napaljena*):

Majka prodaje opscene figurice. Krajolik veličanstveno juri s jednog tropskog prizora na drugi. Ja sam previše gladna da budem kolovođa. Previše zauzeta da budem aristokratski uzvišena. Kad smo ponovno sastavili svu djecu, iznjedrila su ništa manje fantastično od ove vrste arhitekture: plijen tromih, nijemih, sićušnih organizama, mnoštva kolosalna i propala, oplođene obale i malene školjke pomiješane s algama. Učinilo mi se da vidim majku kako mi donosi drangulije s ispitivanja.

SNIMLJENI GLAS OCA:

Saslušanja su halucinantna. Siguran znak da je i kći oboljela od bolesti milovanja koju su donijele bube što su se ukopale u sanduke za cipele s Orijenta. Ne. To je pogreška. Siguran znak da se kći počinje osjećati strano u vlastitom tijelu . Počinje osjećati guštersku seksualnost u vagini. Ne. Počinje obolijevati od putničke bolesti. Ali mi imamo lijekove. Pametne lijekove. I urede za obračunavanje s takvim pobunama anatomije i jezičnih vještina, crne sobe na aerodromima.

PUTNIK:

Bio sam više kineski tip nego vitak. Vidjela mi se povreda na glavi i prolazio sam kroz "sad me vidiš sad me ne vidiš" pubertet s megafonima. Ali znao sam kako prerezati bodljikavu žicu kad je trebalo. Izveo sam svoju djevojku s inauguracije u polja na kojima se smračilo. Ona je jednom rukom držala mene, a drugom čašu šampanjca. Ne znam jesam li počeo krvariti prije ili nakon što mi je skinula kostim. Parazit mi raste u šarenici oka, rekla je da bi mi objasnila što čini mojim nogama. Pripremala ih je za naše putovanje.

DJEVOJKA (*njezino tijelo se bunilo, njezina odjeća je luksuzna, njezin osmijeh vjernički, njezino tijelo anoreksično, njezina puška topla, njezini razlozi nejasni, njezina vatra smiješno lažna*):

Izvela sam ga na polje dok su grad spaljivali poput pobunjenog telećeg mladunčeta. Uzela sam ga u ruke kao da je on to tele. On je već prije izumio erotiku. Na meni je bilo da izumim nešto održivo, neku vrst svršetka. Ali, svršetka koji se i dalje događa. Morala sam izumiti luksuz toliko ekstreman da se putnik nikad ne oporavi. To sam učinila u polju, ovim rukama.

DJEVOJKA (*odjevena u haljinu izrađenu od opljačkanih predmeta nosi putnika u rukama. On nosi crvenu plišanu halju, možda srednjovjekovnu, i kljun. Ona ga nježno poliježe nasred pozornice, skida kljun i polijeva ga benzinom. On leži ondje bespomoćno erotičan od napetosti: hoće li publika zapaliti šibicu? Ne, oni su previše zauzeti odmotavanjem svojih darova, koji su intrigantni (torta, sapun, prsteni užitka, abesinijski instrumenti). Naposljetku Radnici (kazališni radnici) ulaze i odvlače Putnika s pozornice.*)

OTAC BUDUĆNOST (*njegova odjeća nadahnuta je zatvoreničkom odjećom, njegov glas nadahnut je kukcima*):

Nove operacije mučenja uglavnom su estetske. One uključuju ljušture, zgodno novo poprsje, a oči su mi zamrljane maskarom izrađenom od ribljih ljuski. To je jetka izlučevina. Pobune su izložene, ali mi nismo blizu revolvera. Uključite titlove. Uključite titlove: Domaći ljudi imaju mala usta i pune, ali ne debele, usne. Tako piše crvenom bojom, no u pobunama nema nikakvih lukavština. Dajem posjetiocima opasnu površinu koja je obojena u crveno. Domaći ljudi podjednako su ljepuškasti i divlji. Imaju visoka čela, velike usne i visoke jagodične kosti. Pukovnik je prepun dvoličnosti i lakomosti. Jedan jegulji nalik soj jedino je što mu je trenutno važno. Ja imam sunčane udare. Majka je okružena trima tisućama vojnika.

SESTRA MARBLE:

Vjerujem da se nalazimo u žalosnom stanju kad se Otac više ne ponaša kao Otac. Kad se ponaša kao domaćin. Kad je njegovo dijete u njemu inficirano, ilegalno, drogirano. Kad Otac govori u megafon kao da je dijete. Nož. Kad Otac samo ganja valutu. Kad je sve razmjenjivo. Ja

zagovaram povratak na zlatni standard. Namjeravam izliječiti Oca i pretvoriti mu penis u zlato, tako da možemo biti sigurni da će uvijek ostati cio.

ODVRATNI MUŠKARAC (*govori u školjku iz koje curi ili je možda zaražena bolešću slinavke*).
Inženjeri se služe polipima u gradnji gradskih zidina. U krevetima žive koraljni kukci. Oni imaju moć nastaviti svoj rad iza površine. Domaća djeca obdarena su sjajnim kukcima i meke su konzistencije. Pukovnik želi da se djeca polože u zajedničku gomilu ili humak. Domaći su Ljudi velika stvorenja, teških udova, navikla na težak rad. Pridaju mnogo pozornosti ukrašavanju kose. Ja nisam porijeklom iz ove gomile potrošenih metaka, ali danima sam rasprodan. Najvažniji organi smješteni su u poprsju, uključujući i defektno mačje srce. Smješten sam s mrtvim muškarcem. Događaju se pljačke. Murija naganja tinejdžerske bande. Kolonijalna izložba tvrda je od asfalta, ali valjamo se u obilju sagorjelih žena. Služimo se štapom za trbuh. Ja fotografiram rupu od metka.

PUTNIK:
Kad su ispitivači upitali zašto sam uplašen, rekao sam im, ležeći u podrumu, kako mi se čini da čujem užad za rublje što zvrji poput ribljih kostura. To je bilo tijekom mojeg dalekovidnog razdoblja, kada sam viđao svakojake stvari koje nisu bile istinite, a osobito su se ticale tijela moje djevojke.

TIJELO MOJE DJEVOJKE (*izgleda crno, ulašteno*):
Timpanalni organ slušni je organ koji se sastoji od membrane (bubnjić) rastegnute preko zračne vreće. Zvukovi zanjišu membranu, a hordotonalni organ osjeća vibracije. Timpanalni organi pojavljuju se u gotovo svakom dijelu inficiranog tijela: prsnom košu, osnovi krila, trbuhu, nogama itd., ovisno o stanju infekcije. Unutar organa određene se strukture razlikuju po obliku i služe kao pokazatelj prirode bolesti. Otvor može imati razne smjerove, a strukture se razlikuju po obliku.

SNIMLJENI GLAS OCA:
Strana tijela moraju se proučavati. Primjerice, penisu se ne bi smjelo dopustiti da bude smrtni šiljak. Smrtni šiljak dočarava više slika od Bagdada. Smrtni šiljak je smiješan. Smijmo se svi tom stranom tijelu i njegovoj inficiranoj slici. Kič autentičnog.

DOMAĆI LJUDI (*u titlovima, ispisanima na prekrasnim tijelima s velikim sisama*):
Prekidamo ovu mesnu kulturu kako bismo vas obavijestili da služba za kontrolu gamadi dovodi svinje u školske autobuse. Prekidamo ovu mesnu kulturu kako bismo vas obavijestili da služba za kontrolu ga-

madi dovodi svinje u školske autobuse. Prekidamo ovu mesnu kulturu kako bismo vas obavijestili da služba za kontrolu gamadi dovodi svinje u školske autobuse.
Prekidamo ovu mesnu kulturu kako bismo vas obavijestili da služba za kontrolu gamadi dovodi svinje u školske autobuse.

(*Dijete hoda na vrhovima prstiju po pozornici, odjeveno u odjeću koja će poslije biti bačena u lomaču*).

OTAC KUKAC (*muca i trza se*):
Domaći ljudi su pljačkaši. Nemirni. Smrde po napalmu. Poput jutarnje pobjede. Poput noćnog poraza. Tad se događa zvuk. Eksplozije. Domaći ljudi provode svoje zabave u žurbi. Promiskuitetni su s pištoljima. To Pukovnik govori mojoj kćeri dok sluša organizatora. Organizator ima roktavo srce i škorpionsku bolest. Nitko ne zna da je odjel za rak zatvoren. Da sam ja okružen zmijama. Kćeri, ja sam okružen zmijama!

(*Ruši se uz zvuk siktanja zmija. Direktor pozornice polijeva ga benzinom, a on širi udove, opire se. Glumac koji glumi ovog oca mora biti krhak, ali ne toliko krhak da zbog male ozljede mora u bolnicu kad pokuša izvesti ovaj ples. Taj ples zove se* twist.)

DOMAĆI LJUDI (*postavljaju ova pitanja najljepšim ljudima koje uspiju pronaći u trgovačkom centru*):
Koja je najstrašnija bolest koje se možete sjetiti?
Kako ona napada tijelo?
Što je gore: rak ili AIDS?
Što je gore: rak ili pogubljenje?
AIDS ili vješanje?
Jeste li ikada čuli da se bolest upotrebljava kao metafora?
Zašto je tijelo dobra/loša metafora za naciju?
Zaplešite *twist*!
Zaplešite *twist*, seronje!

DJEVIČANSKI OTAC:
"the natives make royalty more shot in the horse's head"
This is one of those moments that work expressionistically. Perhaps one way to explain it is to break it down: first the natives make the royalty more shot (by guns, or shot as in wasted, kaput) but then it is shot not in the royalty's head but in the horses head. The end makes a jump-cut so to speak. Does that make sense? It's like saying I'm stupid in your head, My hair is cut on your head, my teeth are brushed in your rocking horse. It's a little like collage. Let me know if that makes sense (or non-sense-sense).
Best,
Johannes

Domaći ljudi navode kraljevsku obitelj da si ispali još više hitaca u glavu konja. Ja upotrebljavam lužinu i životinjska ramena. Otkrivam bolest kod svojeg mekušca. Moja je kći veličanstven gorski potok sa svojim naježenim, golim i veoma dugim rukama. Njezina prijašnja metoda bila je inscenirati eksperimente u punokrvnim abesinijskim životinjama. Sad se drži jetara. Daje mi tvar nalik tinti i kaže da iz nje načinim dobre puške.

MALA AMERIČKA DJEVOJČICA (*s revolverima i kaubojskim šeširom, glas joj dopire iz kasetofona koji joj je zalijepljen za prsa*):
Ima samo jedna novost. A to je Smrt.

[*Kasetofon se kvari. Svjetlo i dalje gori. Članovi publike gledaju jedni u druge. Mala Američka Djevojčica puca u gomilu. Ja jedem šaku punu kokica. Zvučnici reproduciraju zvuk pobune*.]

ULJNA KĆI:
Ja sam po prirodi mesožderka i okrutna, ubijam kao da imam urođen ubilački instinkt. Ali, napadam li ikad ljude? Moja bolest nije duža od petnaest centimetara, no pomoću svojih instrumenata ja tražim među ljuskama novi nabor za postupno napredovanje. Grčim se u sustavu za ublažavanje trzaja. Benzin je dobar za kožu. Pukovnika privlači šarenica mojeg oka. Otkinuta je u vježbi evakuacije. Bila je to jedna vrsta mesa, a onda je od druge vrste mesa publika počela urlati. Samo slušajte mojeg oca. Postao je punoljetan u konfetima i krvari u disku. Ja sam postala punoljetna u doba strihnina i zataškavanja. Prije deset sekundi. Na autocesti. I evo nas sad, ukrašenih dnevnom šminkom. Mucanje se pogoršava iz minute u minutu.

(Uprizorena vježba evakuacije.)

MEDICINSKA SESTRA ZA KOJU BIH UMRO:
Nema pravog djeteta u ovoj bolnici nevinosti. Ali ne očajavajte: to je zato što je ovo bolnica za nemoćne, inficirane i nesumnjivo smiješne. Ja nosim ove gumene rukavice. Red zna kako se reafirmirati. Ova bolnica možda je izgubljena, ali vani postoji svijet, vođen drukčijim zakonom. Ovo je samo ludnica u Kairu. Putnik nosi Papirnatu krunu. Kći nosi ulja oko očiju. Ja sam crn.

MAJKA IMPERIJA *(obraća se s balkona naciji koja kliče, kosa joj je izblajhana, a moderna joj je haljina preplavljena crvima)*:
Mali osip bjesni među Domaćim Ljudima i Turcima. Pukovniku je još gore. On je očito glavni pjevač. U tako mnogoljudnoj operaciji čekanje je užasno. Zato mi Kći govori o Pukovnikovoj pjesmi dok ja snimam fotografije bijesnih životinja. Domaći ljudi smatraju da su to

prikazi erotičnih božanstava i ostavljaju stabla mimoze kojima se ona hrane. Pukovnik ima pozamašnu zalihu teških pušaka – među njima je "Dijete" koje nosi eksplozivni naboj težak četvrt kile. Po glamuroznim tijelima toliko se roje crvi da ih se mora isprati posebnim mastima. Taj se glas nastavlja nekoliko sekundi. Više nemam spiralnih rana u donjem dijelu tijela. Šljap šljap. Dajte mi slušalice. Želim čuti naciju koja kliče!

NACIJA KOJA KLIČE: *Pomoćni radnici uvježbavaju ubojstvo Ronalda Reagana u mraku iza pozornice.*

SNIMLJENI GLAS OCA (*hoda u burlesknom transu, odjeća mu je razderana, koža mu je crna od napada bombaša-samoubojice, („;") njegova unatrag zaglađena kosa blago je nakostriješena od puščane rane*):
Čujem naciju kako kliče, ali ima jedno strašno anatomsko pitanje na koje nije dan odgovor. Vitrine izgledaju prekrasno, naknadno gledano. Seksualnost je besplatna. Puščana predstava završava u jednoj izvrsnoj Americi s plastičnom vrećicom na mojoj glavi. Pukovnik, zdrman kakav jest, odlučuje baviti se noćnim sportom i donijeti nešto mesa za kontrolu gamadi. Domaći ljudi iskušavaju moje cureće organe. Kći isprobava tišinu. Nekoliko dana poslije Pukovnik se pojavljuje u kampu. Nezabilježena konvulzija. Pukovnikovo tijelo otečeno je prema sredini. Izrađeni su čvorovi na petlju, puške su stavljene u stanje pripravnosti, priređeni su harpuni. Pukovnikova velika usta izgledaju poput kljuna. Njegovo čudesno veliko i blještavo tijelo je uzbuđeno.

(Odlazi s pozornice u stilu Charlieja Chaplina prije nego što se sruši pred kamerama).

CHARLOTTE BRONTE: *(Istjerana je na pozornicu, polivena benzinom i zapaljena. Čini se da vatra nešto govori. Mislim da priča o novosti; ti misliš da recitira poeziju. Muškarac koji glumi Organizatora nudi se protumačiti naše snove za "određenu sumu". Kad se čin završi, odjeća Charlotte Bronte mora se odmotati poput zavoja da bi se kasnije upotrijebila kao "treća garderoba za pogubljenje", koju će nositi moja žena u ulozi "Pičkice".)*

PUTNIK *(pokušava nadglasati zvukove bijesnih pasa):*
Jednog dana sestre razgovaraju o tome bi li ili ne bi prikupljale moju spermu ili mi zabranile da masturbiram. "Morate nešto žrtvovati da biste postali prirodni", kažu. Ipak, žurilo im se i morale su otići. Sudeći po instrumentima koje su nosile u rukama, uputile su se na odjel za rak. Nisu se vratile. Danas sam ih vidio na filmskom ekranu. Vozile su se na mrtvačkim kolima ili jahale konje. Bile su zaogrnute, veličanstveno zaogrnute. Njihovog djeteta nije bilo. Njegova je fotografija bila polijepljena po cijelom gradu. Cijeli je grad izgledao kao groblje

za njihovo dijete. Meni su platili da žalujem na svoj osobit način. Vučen kroz blato.

PUTNIK *(i dalje zlostavljan, ponovno se nenadano pojavljuje):*
Moje su genitalije izložili pred fotografima!

(Odvlače ga s pozornice).

HOLLYWOOD *(glumi ga hrpa mrtvih konja):*
Obraćamo vam se sa stožernog mjesta koje zvuči poput niza puščanih hitaca. Mjesta gdje se razbibrigama može učiniti da je pucanje iz auta u prolazu nešto nalik drangulijama ili osipu. Pucamo u vas na stožernom mjestu na kojem ste najprije otkrili kako vaša ljubav izgleda pod vodom. Izgledalo je smiješno, ali bili ste živi. Živa je bila slika konjske glave, promatrana s prozora automobila u prolazu. Čitajući razne članke čovjek bi mogao imati osjećaj da su naše rupaste rane suvišne; da su naše slike pokvarile inače lijepo i savršeno prirodno tijelo; da su prije naših plinskih maski ljudi razgovarali prirodnim jezikom. Ali nitko ne voli hrpu mrtvih konja. Mnogo ljudi pokuša, ali samo ih se nekolicina može propisno umrljati. Ljudi uglavnom kupuju naše drangulije i nadaju se da će se pofajtati na stražnjem sjedalu. Sad dolaze kamere ekipe vijesti.

DJEVOJKA *(škljocanje se nastavlja od posljednje prezentacije):*
Zatvorenika su vukli po blatu, visuljak mu visi iz hlača, jedno oko mu je zatvoreno od udarca šakom. Evo kako sam ja ponovno izumila erotiku. Pomoću fotoaparata.

(Podiže uvis ruke oblikujući lažni fotoaparat: Škljoc! Škljoc! Škljoc!)

U erotici nema napretka. Ima samo umjetnosti.

(Vodi skupinu siročadi da plešu twist. Svi se smiju i razbježe se.)

MEDICINSKA SESTRA MARBLE:
Pleši *twist*, ti anoreksični smrade!

PUTNIK:
Ne mogu plesati *twist*. Previše sam umoran od složenih aktivnosti na aerodromu. Jebem s uvučenim cijevima za disanje. Uvučenim pticama. Zvijezda koja gori: ushićen. Kad su me prvi put fotografirali na aerodromu, naučio sam kako čeznuti. Isprobao sam kremiranje i pri-

stajalo mi je. Poput rukavice. Gumene rukavice. Koja ti se topi na veoma izbrijanom tijelu. Kad su me donijeli unutra, netko mi je stavio pokrivač na tijelo, netko mi je uperio svjetlo u oči, netko je gurao bolnička kolica niz hodnik, netko je pokušao kušati moju krv, netko je pokušao protumačiti moje prosvjede.

OTAC KNJIŽEVNOST:
Mi smo lijepi na kraljevski način: prekriveni lužinom. Mi smo autoritativni na slijep način: iskopaj. Mi ostavljamo nered za sobom. Mi ćemo upotrijebiti megafon. To sasvim sigurno nije dijete. To znam. Niti je nož, ali to me nije spriječilo da se svim tim predmetima služim s izvrsnim rezultatom. Mi smo kažnjeni na prelijep način: sve što dotaknemo je zakon. Zato sam prekriven lužinom. Moj jedini sin je pokvaren, pun rupa i zamrljan govnima. Nešto mi govori da je on pjesnik društvene pravde. Kukuc!

GENIJALNO DIJETE (*glume ga Domaći Ljudi ili obrnuto*):
Mi smo rođeni iz fotografija. Ruka. Prašina. Nije bilo zvuka. Bio je zvuk. Pazite. Slike će biti jezive. *Masakr lutaka*, čitajte naslov. Lutke upotrijebljene za prikaz opasnosti od rulje. Mi smo rođeni u muzeju voštanih figura. U naciji koja i dalje vjeruje da je tehnologija neka vrsta proteze. Ubij nas. Ubij nas. Uslikaj modricu. Prodaj je. Zašij je u odjeću. Uklopi se u nas.

ORGANIZATOR (*njegova je odjeća razuzdano elegantna, ne nazire joj se kraj, njegov mikrofon optočen je draguljima za glumicu, a kolaži su mu definitivno nekro*):
Moja zvjezdana moć je autistična. Možda neću moći pronaći zainteresiranog trgovca stoke u ovom kaosu, ali sasvim sam siguran da će kukavičja usta tražiti veliku količinu. Možda će pola sata bljeskanja fotoaparata izliječiti moju infekciju. Možda mogu zauzeti glamuroznu pozu i uvjeriti nekog trgovca stokom da imam srce po kojem se roje kukci. Ili to ili da imam pičku. Gluhi ljudi to puše pa zašto ne bi trgovci stokom. Ionako ne razumiju ni riječ od mojeg vrištanja, preplašeni kakvi već jesu u operacijskim salama.

IKONOFOBNA KĆI:
Ove slike ružno su iskrivljavanje činjenica. Moramo uvjeriti te huligane da budu manje vizualni u svojim političkim opsesijama ili će samo potaknuti širenje bolesti. To je, naposljetku, vizualna bolest jer dolazi od stranih elemenata: putnika, kiča, kapitalizma. U ovoj je bolnici takva pomutnja! Nisam mogla razumjeti ni riječ od onoga što je bilo izrečeno pri pogubljenju, ali mislim da je muškarac paučnjačke seksualnosti želio da odem. Pa sam otišla. On je bio putnik, a ne dijete pa je trebao biti pametniji. Nije ga se moglo spasiti od vlastitih neukusnih pustolovina u tjelesnim funkcijama i disfunkcijama.

OPLJAČKANA MANEKENKA ZALAŽE SE ZA SIMBOLIZAM (*odjevena u najvlaknastiji materijal palače zadovoljstva, ona može biti personifikacija glumice, makar već i zbog krpe koja joj pokriva oči*):
Ja ostajem moderno kolonijalna poput taksidermijske kćeri u operacijskoj sali. To je pop-pjesma. Odjenula sam glamurozno žensko tijelo. Imam fluidno kino i ormarić u kojem držim školjke. Oči mi nisu popljuvane, nego se polako otvaraju poput slika pejzaža, a sve moje gaze su naivne.

VIZUALNO (*glumljeno u transvestitskoj odjeći*):
Imuni sustav skup je mehanizama unutar organizma koji štiti od bolesti otkrivajući i ubijajući patogene i stanice tumora. On otkriva širok spektar agensa, od virusa do parazitskih crva te ih mora razlikovati od zdravih stanica i tkiva samog organizma da bi ispravno funkcionirao. Otkrivanje je komplicirano jer se patogeni prilagođavaju i razvijaju nove načine za uspješno inficiranje organizma.

IKONOFOBNA KĆI:
Putnici imaju kino-probleme. Vole gledati i gledati. Vole jebati žene straga jer im se čini da u njihovoj kosi vide nešto kićeno i čudovišno. Oni su poput vojnika kojima se prije rata prikazuju filmovi o ubojstvima. Poput nedozrelih djevojaka kojima pokazuju anoreksične žene. To ih čini nekrofiličnima. To je taj muški pogled. Ne puštajte putnike blizu. Oni će pretvoriti sve u kremiranje. Oni se iscrpljuju. Oni pokušavaju povući utikač. Iz morske školjke. Izvući puža. Izvući penis iz oklopa. Oni su žrtve ratne neuroze. Upalite svjetla!

MISS SVIJETA (*odjevena samo u košarkaški dres, na vrhovima prstiju dolazi u središte pozornice. On ima 15 godina. Ima štakore. Neka dobra žena u publici vrišti i dotrčava na pozornicu, pokrivajući ga dekom. Pokušava ga podići, kao što bi podigla petogodišnje dijete, ali ne uspijeva. Previše je težak. U tom trenutku možda ima i erekciju. Zamračenje.*)

DOMAĆI LJUDI (*dovikujući prolaznicima kao da dozivaju pomoć za djevojčicu koja ima epileptični napadaj*):
Mi imamo zečeve. Mi smo sa zečevima. Imamo video-tijela sa zečevima. Dijete ima zečeve u svojem video-nasilju. Nemilosrdne Lutke. Mi držimo djecu u podzemlju. U parodijskom raju slika. Služimo se njima da bismo raščerupali svoja tijela za suicidalnu priredbu, ceremonijal razoren iz djece. Tko nas je pustio u trgovački centar? Ne slušajte putnika; on je mek u muzeju voštanih figura, imigrant. Ovo je upozorenje. Boja njegovih očiju je plava.

ODVRATNI MUŠKARAC:
Ima trenutaka kad se čovjek toliko umori od razvrstavanja riblje utrobe da razmišlja bi li spalio pukovnikovu ženu, tu ikonu prohibicije.

No, naravno, mi živimo u gradu u kojem vojnika vuku ulicama, dok mu visuljak visi vani tako da ga kamere mogu uhvatiti. Ovaj grad je odvratan, ali je i suštinski važan za razumijevanje Trajnog prosvjetiteljstva i njegovih poremećaja od kojih sam jedan ja, a drugi je pokret za zabranu abortusa. Još jedno uništeno dijete. Još jedan pjesnik koji voli mrtve žene. Žrtva s maskom za disanje rekla mi je kako ne želi da gledam u nju iako sam je ja spasio od praznine. Praznina. To je izvor svih putnika koji infiltriraju naše granice.

TULUM *(remeti svaku pomisao na prekršaj): (Možete me prepoznati na snimci jer sam neobrezan. Stranac uvijek mora biti ornamentalan, utjelovljivati Smrt, preobražavati smrt u diskurs. Krpe koje su bile upotrijebljene za brisanje mojeg tijela kasnije će poslužiti za „prvu odjeću za pogubljenje", "strančevu masku", koju su dizajnirale dvije sestre, sašila je malena djevojčica zaključana u sobi, okaljala policija, okrivio tulum, i popišao).*

KĆI KOJA ME NAJVIŠE VOLI:
Mršavija sam nego kad sam osvojila palaču. Palača je i dalje prelijepa, ali trupla su odstranjena. Palača je ljepša no ikad, ali trupla su posvuda. Palača je čak još ljepša od trupla. Da. Palača je neljudska. Truplo je ljudsko. Čežnja je neljudska. Pokušajmo ispočetka. Moje tijelo je palača jer je propisno ukrašeno kozmetikom izrađenom od trupla. Truplo je lijepo jer se čuva u palači. Osvojili smo palaču jer smo željeli dobiti pristup ljepoti. Bili smo spremni za to umrijeti. Ja sam sad mršavija.

MUŠKARAC KOJI ŽESTOKO PROSVJEDUJE:
Nekoć sam volio mrtve žene. Sad se jako bojim Domaćih Ljudi. Kad osvoje palaču, hoće li razumjeti moju situaciju? Hoće li me vidjeti kao zatvorenika ili čuvara? Ja sam pjesnik palače. To ću im reći kad me upitaju za četiri i pol kile mesa. To je moje nadahnuće.

DOMAĆI LJUDI:
Mi znamo prepoznati ljepotu kad je vidimo. Slijepi smo i ruke su nam vezane. Putnik kaže da će nas odvesti do ljepote, ali zasad nije učinio ništa osim što je demonstrirao kretnje simbolizma tijelima: našim i njegovim. Njegovo tijelo je mršavo, mršavo kao kćerino. Zapravo, jedino po čemu ih se može razlikovati njihove se genitalije pa čak i one mogu biti promjenjive, čuli smo. Govori nam se mnogo gluposti. Zato ćemo ubiti ljepotu kad je nađemo. Nosit ćemo kabuki-odijela.

IKONOFOBNA KĆI:
Putnicima se ne može vjerovati. Valjaju se u hrpama vulkanske šljake i konjskih smrti. Putnik nema nutrine. Njegov izgled uznemiruje upravo iz tog razloga. I donosi sa sobom janjeća prsa iz kojih će osloboditi roj pčela. To je njegova duša.

SESTRA SEDEFASTA NAPOSLJETKU:

Vrati se u svoj kavez, nestalo dijete. Imamo dar za tebe. Ljepotu!

MAJKA ZAŠTITNICA (*govori u krupnom kadru dok reže slavuja*):

Moja se kći grči dok ja radim na valovitom limu u snijegu. Ona se grči. Pukovnik je tih i monoton. Mazge i konji čine se uznemirenima. Domaći ljudi više ne podižu svoje znakove. Stvaraju grube i škripave zvukove. Kći ima grčeve koje ona opisuje kao da su dio električnog organizma. Divlja je poput jabučice oka i savršeno lijepa. Moja kći ne zna ništa o ostatku soja jegulja. Fino joj je označen na tijelu. Bubnjanje zvuči kao da se nalazi šest metara ispod površine. Čujno je poput riba. Još jednom i mora biti dovoljno.

KĆI:

Ja volim karanfile jer su oblikovani poput organa fetusa. Pukovnik ih nosi u svojim rupama. Hranim ga slavujima, ali on ne može previše jesti jer su mu usta oštećena. Nastavljam ga hraniti, a njegovi su zvukovi odvratni. Proljeće je. Da nisam nagurala labudove u šljaku, Pukovnik bi i dalje bio simboličan. Trenutno je paranoičan. Kad ga intervjuiram u vezi s njegovim modnim izričajima, govorim mu o fetusu. Ne razumije me ni riječi i ja teturam.

[*Pojavljuje se svjetlo koje naglašava njezin neprirodan položaj. To je palača užitka*.]

S engleskoga prevela Karmela Cindrić
Ulomci knjige *Entrance to a colonial pageant in which we all begin to intricate*, Tarpaulin Sky Press, 2011.

JOHANNES GÖRANSSON

Visokoelegantno nadziranje

Uvijek ću se sjećati Starlete onako kako se majka sjeća djeteta; ili kako se otac sjeća kćeri nakon što su ga mučili 24 sata; ili kako se etimolog prisjeća različitih dijelova anatomije kukca čak kad mu prsti postanu previše nespretni za seciranje svinjskog fetusa.

Sjećam se Starlete nakon njezina pada, s fotografije na trećoj stranici žutog časopisa. Sjećam je se nakon svojeg pada u anoreksiju, u svojoj dum-glavi dok prosvjednici dižu slike kompliciranih tijela u Blistavoj palači na brdu.

Očev glas pripovijeda preko razglasa. Posrijedi je priča o seciranju svinjskih fetusa. Uspoređuje ih s političkim zatvorenicima. Izjavljuje da je eksplicitna svrha mojeg slapstik-tijela opscena. Nije u redu s tikom gledati slap. Jer nikakva se djeca ne mogu začeti tikovima.

Zato me on voli.

S tikovima

Zbog toga me Majka Strojnica uvijek nosi kroz društvene nerede. Zašto pijem šampanjac iz njezinih hirošimskih ruku. Šampanjac ima okus meda, ali je slađi. Od njega mi je mučno u cijelom ljepljivom tijelu.

Posljednji put kad sam vidio Starletu bila je u bazenu. Na vijestima. Snimili su je odozdo. Nosila je bijele bisere. Ja sam nosio bijele bisere. Posljednji put kad sam vidio Starletu bila je nijema djevojka koju sam zaposlio da se grči eksplicitno radi oživljavanja Starlete. Fotografije sam šlampavo snimio. Svaki muški dio i svaki dječji grč mojeg isprebijanog opscenog tijela bili su uznemireni.

Zaposlio sam nijemu glumicu jer me je bilo sram. Dišem. Lažnjak. Na rubu probijanja. Jezik je ubio Starletu. Starleta nije govorila. Ja ne govorim jer stalno padam u nesvijest od gladi. Nahrani me. Nahrani me janjetinom iz ljepljive, tople, zlatne rane. —

Umirem od gladi. Umirem od gladi poput glumica čija su usta puna zlata. Tisuću nijemih glumica s ustima punih nakita.

Nijema se glumica gotovo onesvijestila na snimci. Razgovarali smo rukama: moje su bile stisnute u šake, njezine su bile otvorene. Tres! Našla se na podu. Lijepa joj se haljina poderala. Do izlizanosti puštam snimku na kojoj smo na tlu. Poput zmija. Sikćemo. Mikrofon se gotovo polomio na glumičinu tijelu. Plavom tijelu. Vrsti tijela koje se rabi za reklamiranje parfema.

Pišem ovo za nijemu glumicu i mrtve djevojke i Djevičanskog Oca koji govori u ovom mauzoleju i za Majku Strojnicu koja mi nosi tijelo kroz divlje gomile. Ljepljiv i ljigav, pišem ovo za ljude na posterima. Pišem ovo za sentenciozne učenike i jeftine mučenike. Pišem ovo geometrijom koja ukazuje na nezgrapnost. Pišem ovo kao kaznu. Pišem za one koji su preplavljeni i obilni i krcati.

Pišem ovo za ljude u ratu.

Pišem ovo iz hotelskih soba i zato što sam bolestan. Koža me peče, iz nje krvari. Apsurdna je smrt koju doživljavam i doživljavam je apsurdno filozofijom ko živ, ko mrtav.

Što se tiče mrtve djece: od moderne arhitekture postajem nervozan.

Što se tiče mrtve djece: ponekad, dok slušam vrata Novog Jeruzalema, mislim da čujem zarobljenu mačku koja divlje grebe. U drugim prilikama to sam samo ja. Gledam televizijsku emisiju o zarobljenoj mački. Posrijedi je seksualni čin. Izraz iz slenga. Čin uključuje tetovaže i snimanje.

Što se tiče mrtve djece: u utopiji nema mjesta za useljenike, a sve se filmaše mora odbaciti. Nikad ne bih mogao odrastati u takvoj kući. Osim da sam mrtvo dijete. Balzamirano dijete. Dijete koje nikad nije divljački uništavalo svoje *doo-woop*-tijelo opremom za nadzor.

Ja divljački uništavam svoje *doo-woop*-tijelo zbog nedostatne samokontrole.

Svoj posao nazivam *visokoelegantnim nadziranjem*.

Zašto onda izgledam skamenjeno na fotografijama i odsutno na crtežima?

Kukci izvlače kirurške noževe iz moje rane i guraju ih u nju. Rana je gotovo ljubičasta. Posrijedi je prijevod. Pornografija. Dječji crtež. Meni najdraža metoda stvaranja umjetnosti uključuje trup. Najbolje ga je napraviti škarama, rekao je otac u intervjuu o mojem ubijanju svinja.

Stoga pišem ovaj roman kao pohvalu djevcima.

Pišem roman kao pohvalu djevcima jer su zatvoreni i spektakularni.

Udarcima pišem roman u pohvalu djevcima.

Pišem roman svinjskim udarcima. U fetalnom položaju. Pokretima abortiranja. Komadom obojena stakla pišem ovo u pohvalu djevaca.

*

Mrzim vukove.

Mrzim bedrene kosti.

Mrzim svoje tijelo jer je obična gomila bižuterije.

Mrzim gledati što ste zrcalom učinili mojem tijelu.

Mrzim zrcala.

Lomim ih, a onda se naljutim jer se osjećam kao dio Hollywooda.

Mrzim Hollywood zbog njegove gomile mrtvih konja.

Mrzim zvuk svojeg glasa na razglasu u Blistavoj palači na brdu.

*

Mnogo je potencijalnih razloga zašto sam završio u Blistavoj palači na brdu. Možda me donijela skupina prosvjednika protiv abortusa koju je predvodio Ronald Reagan. Ili čovjek koji je nosio plastičnu masku Reagana zbog koje se znojio. Zamaglila mu je oči. Možda ga je obrisao o mene.

Znoj. Masku. Možda su prosvjednici nosili izobličene kostime. Možda su nosili odijela. Ja sam vjerojatno bio nesvjestan, raskrvaren i impregniran, nepokretan i dalek. Vjerojatno sam sanjao da glumim uličnog štemera. Vjerojatno sam samo srao. Fekalije. Dječji otpad. Mliječni zubi.

Drugo objašnjenje: automobilska nesreća. Mobitel me udario u glavu. Isprva: potpuna tišina. Zatim: buka. Stabla su zveketala na vjetru. Kola hitne pomoći odvela su me u Ameriku, u komoru za perforiranje.

Komora za perforiranje: medicinska sestra imala je crno lakirane nokte. Sjedila je pokraj kreveta i gladila mi ruke dok smo gledali dokumentarac o 1960-ima. Udovica u crnom izgledala je čarobno. Ispričao sam sestri o svojem djetinjstvu. Rekao sam joj da sam, liježući između usnulih roditelja, držao vrata na oku i u mašti sastavljao fantastične strojeve koji bi nasamarili naše potencijalne ubojice: nekakve lažne sarkofage. Spustili bismo se ispod kreveta i zamijenili kopijama naših usnulih tijela. Životnim kopijama koje bi krvarile kad bi ih se porezalo i jaukale kad bi ih se udaralo nogom. Ali bio sam zabrinut. Ako nas otkriju ispod lažnih tijela, ne bismo imali kamo otrčati. Taj dio nisam rekao sestri. Uzrujao bi je. Mogla bi pomisliti da metaforički pričam o njoj.

Metaforički govorio sam o mašti.

Rekla mi je da bih trebao snimati filmove o svojem životu. A ja sam obećao da ću to učiniti. Učinit ću to.

Toj sestri s crnim lakom za nokte prinosim kao žrtvu tijela kaskadera.

*

Bivši predsjednik tvrdi da su me doveli u Blistavu palaču na brdu radi utapanja Starlete. Tvrdi da su posrijedi bili ljubomora i bijes. Da je stvar obuhvaćala seks i snove. Da smo isprepleli svoje priče, a Starleta i ja rabili smo crnobijelu fotografiju i glas pripovjedača koji je sve objašnjavao.

Neprestano čujem taj glas pripovjedača. Objašnjava nam pojedinosti naših oporih i prepunih tijela. Uključujući Novi Jeruzalem kamo ulazimo poput štakora. Uključujući noćno tijelo koje ima nekoliko rana. I crno tijelo koje pleše usred nasilja gomile.

Glas pripovjedača kaže mi da sam živ poput gomile.

Glas pripovjedača kaže mi da živim u ovoj Blistavoj palači jer sam snimio nijemu djevojku iz Trećeg svijeta. Prema glasu, to je moje remek-djelo. Prema glasu, to je zločin.

Prema glasu, i najčišća se tijela trzaju, a deportacije su radikalne.

Ponekad, kad uđem u Novi Jeruzalem, uđem na mrtvačkim ili bolničkim nosilima ili čovjek s metalima ima oteklinu. Napuhnuće. U rijeci su djeca. Tu je pas koji laje na moje genitalije. Ponekad, kad uđem u Novi Jeruzalem, crnkinja mi nonšalantno drži penis. Nije to crnkinja. Prekriven sam šrapnelima.

Pišem povijest naroda.

*

Zvuk koji proizvodi tijelo sličan je zvuku zapaljenih igračaka

(Tu fantaziju ponekad zamišljam onako kako čovjek može zamisliti nečije pogubljenje ako zarađuje ubrizgavajući otrov u lijepe ubojice i silovatelje.)

Moja kći pali igračke, što miriši kao teroristički napad na Twinse.

U tim tornjevima čuvam sliku tijela, debelog tijela s izbuljenim očima.

Ako smo u striptiz-klubu, ne želimo da striptizeta dođe k našem stolu.

Ta striptizeta sve upropasti.

Identificiram se s likom.

*

Za senzaciju.

*

Još imamo ratnu ekonomiju. Snimam filmove pomoću ratne ekonomije. Čitate povijesti bolesti pomoću ratne ekonomije. Snimam ratne filmove o perforacijama i proliferaciji. Imate zvučnu izolaciju imate ratnu izolaciju vi ste nadzorna snimka. Potpuno sam svladan. Jezik mi je tako krivotvoren da sigurno imam rak. Moram imati staklen štap s malenim kljunom na vrhu.

No ne želim ostaviti dojam nihilista. Ja sam moralizator nepostojećih usta.

Pišem ove memoare u pohvalu djevcima.

Stavljam cvijet u trbuh nijeme djevojke.

Cvijet uzet iz iskvarenog tijela djeteta koje su izbatinali. Ne znam kako se zove cvijet, ali izgledao je kao skvrčeni fetus. Pišem ovaj roman kao što bi čovjek pisao na fetusu.

*

Roman je posvećen ljudima koji snimaju tijela.

*

Otac pripovjedač pjeva mi u tami dok slušam snimanje tijela. Dok čitam posljednje izvještaje o uličnim neredima pod plavim svjetlom bombi koje posvećujem kaskaderima. Jer oni odbijaju transcendenciju. Oni niječu moju budućnost. Niječu moj značaj. U njihovim romanima naposljetku iskrvarim. Dum!

Tumačim haljine žrtava. One mi govore kako se izvući iz uličnih nereda.

Ovaj je roman napisan kao modna emisija posvećena tijelu koje je pretrpjelo ulične nerede.

Roman se temelji na viziji koju sam imao 1991. usred uličnog nereda. Bio je to nered krivotvoritelja, a ja sam padao u nesvjest od prevelike količine droga. Pjevač je pjevao o dosadi, a od udarca sam se ispružio na podu. Naša me Majka od Strojnice podignula i odnijela kroz nijemi nered.

*

Naša Majka od Strojnice: ne voliš rat jer nisi dio njega.

*

Naš sin, iscijeđen i iscrpljen: ne voliš Našu Majku jer te ne mazi srebrnim metkom.

*

Kad me mazi medicinska sestra, kad mi vadi krv, neizbježno zamišljam novu modu za useljenike. Majica će biti pripijena, a većina položaja nalikovat će na pozu strašila. Biciklist će me pronaći ujutro. Reklame će biti izložene snijegu. Slogan će biti: "Osjećaj se kao kod kuće, majstore."

Prodaja će sve oboriti s nogu.

Odlazim na sprovod prijatelja iz srednje škole i stavljam razglednicu u lijes: "Da si barem tu, u trbuhu zaklanog kita."

On odlazi na moj sprovod i ostavlja poruku u kojoj piše: "Nisi bio tu, nisi ništa vidio."

*

Pitanje: Tko ovdje nije stranac, jebemu? Nismo li svi useljenici? Ne dolazimo li svi iz nekog drugog mjesta? Nismo li svi povezani?

Odgovor: Gledaj filmove. Čitaj titl. Možeš li prepoznati stranca? To je onaj koji proizvodi užasne mišje zvukove. No na titlovima piše: "Drago mi je da smo se upoznali, gospodine. Donio sam vam dar iz domovine."

*

Pitanje: Snimaju li se stranci uvijek neukusnim plastičnim kamerama?
Pitanje: Znaju li stranci maštati kao bling blong blang?
Pitanje: Je li vas stranac ikad pitao za put iz prostorije za nered?
Pitanje: Jeste li ikad ustrijelili stranca?

*

Sve se strance strijeljalo zbog insektuoznih veza na snimanju. Bilo je to grozno mjesto: lemilica je izgledala neukusno, a zidovi su bili previše mekani. Ne želim se nikad vratiti onamo i vidjeti što se dogodilo na vrućini, kako su se konfeti smočili, a koža je postala fuj.

*

Cijelo *Isijavanje* snimljeno je na umjetnim lokacijama. Snijeg je bio sol. Kamermani su nosili šiltove dok su trčali kroz snijeg. U prostoriji za snimanje bilo je 43 stupnja. Zrak je bio zasićen ispušnim plinom goriva. Kamermani su nosili gas-maske dok su trčali za dječakom kroz prostorije. U zidovima su bile antene. Produkcijska ekipa je izgradila čitav hotel unutra. Ništa nije bilo lažno.

*

Bilo je to ono pravo.

*

To sam oduvijek želio raditi. Prvi put kad sam se tome približio bilo je *U kažnjeničkoj kolonji* jer sam to napravio pomoću štapa, kamena i orkestra genijalne djece.

No još sam se više približio s nijemom djevojkom i svojim tijelom ki-ko-pe.

Moje najljepše hlače bile su mi oko gležnjeva, a ulaštena kruna pala je na tlo.

Ovako imitiramo tijelo ki-ko-pe: svaka usta moraju ujedati, svako oko mora boljeti, svaki grč mora biti snimljen.

Tako kažu na TV-u.

Kažu također da sam idiot zbog toga kako sam pratio Starletine pokuse s tijelma ki-ko-pe.

*

Parabola o tijelu ki-ko-pe: ljudi su me optužili da su mi filmovi plagijati. Parabole je sigurno izmislila tinejdžerica, kažu moji optužitelji. Djevojka s poremećajem samoozljeđivanja ili djevica s maštarijama o Trećem svijetu. Ili anoreksičarka s bodljikavom žicom.

*

To je prvi poučak visokoelegantnog nadziranja: Uvijek piši kao da si tinejdžerka i djevica.

Uvijek se maši pištolja.

*

Benzin, kanibalizam i slatkiši

Jeste li vi vlasnik ovog mjesta? Jeste li ga izumili za Rak?

*

Danas sam očistio svoj leš i obojio nokte crveno.

Hommage ubojstvu oca.

Zagušenost u Provaliji Grand Hotela.

Greb Hotela.

*

“Crna noć bezbožništva”

(Ostao je smrdljivi komadić užeta iz svijeće koji se pušio.)

Bivši predsjednik je stigao u opscenu stroju. Usred prosvjeda. Stroj mu je pričvršćen za grlo i govori kroz rak i njegove jadne ideje o ljubavi. Kroz taj stroj predviđa evakuacije i pantomimikriju, otmice i sate plesa.

Zbija šale na račun mojeg tijela. Kaže: Na nekim mjestima mala djeca gore jer im se na kožu stavlja određena vrsta želea.

Predsjedavanje je bilo, kaže, u mnogo čemu nalik bolesti. Ova Blistava palača na brdu je poput godišnjeg odmora ili književnosti. Kaže to sumornim glasom. Predsjedavanje je, kaže, bilo je tako stvarno da ga je gotovo slomilo. Gotovo me slomilo, kaže gledajući u drhtave ruke. Ovim sam rukama ubio žive labude, kaže gledajući u mene.

Mnogo je razloga zašto je antitijelo bivšeg predsjednika doneseno ovamo na mrtvačkim nosilima. On misli da je to zbog djece spaljene u kućama. Bombardiranim kućama. Umjetnost. Pijesak. Vlakna bedrene kosti. Poharan muzej njegova pamćenja. Sve to nastavlja gorjeti.

On misli da je to zbog njegove žene, koja organizira radionice poezije za traumatizirane vojnike.

Ja mislim da je to zbog ekonomije.

O čemu pričaš? pita predsjednik.

Uglavnom serem, priznajem. Kadgod netko kaže ekonomija, govori o umjetnosti.

Doveli su vas ovamo radi umjetnosti, kažem mu.

Bivši je predsjednik ušao u Bijelu kuću na bijelom konju, trubeći u srebrnu trubu, ali neće utjeloviti smrt u ovoj priči jer još nije dovoljno apsurdan. Pokušat ću ga napraviti apsurdnijim, no neću uspjeti jer samo neuspjehom dolazimo do poezije, samo neprestanim gubitkom dolazimo do one vrste ljepote koja je dovoljno krhka. Poput smrti. Ili filmske glazbe. Samo pateći u iscrpljivanju cvijeća i tjelesnih pjega možemo imati unovčenu ljepotu jednaku zasićenju koje nas okružuje.

Niti korporacijski nosači osmijeha s vlasuljama i plavim košuljama ne utjelovljuju smrt.

Ne, moja će Starleta utjeloviti smrt.

Utjelovit će smrt sjedeći u bazenu, odjevena u plavi kupaći kostim. Tijelo će joj biti izgladnjelo, a oči prekrasne. Utjelovit će smrt lijeno navlačeći moj penis u rimejku šlampavo snimljenih katastrofa. U posljednjim danima smrtonosne administracije Starleta će utjeloviti smrt, a ja ću simbolizirati apsurdan glazbeni svijet mlaćenja i pogrebnih lomača.

Kultura je muzej prepariranih izložaka, ali konji su lijepi, a otvarači pisama dezinficirani.

Ejakulat na licu me škaklja dok ispisujem ove stranice.

*

Tijelo stranca: mora se prijaviti za natjecanje predmeta koje valja klasificirati i prebrojiti. I mora biti izudarano. Izudarano. Udar. Njime se zatvaraju vrata. Tijelo stranca mora biti vrata. Mora biti uslikano najkvalitetnijom opremom za nadzor. Mora biti uslikano. Mora biti tupo od ejakuliranja.

*

Kad su me stražari pitali sva ona pitanja (Je li tvoje tijelo peder? Govoriš li radio? Zašto su ti grčevi tako infantilni? Što bi se dogodilo da ti svučemo tu plastičnu vreću s glave? Kako ti ide bum-dum-tras?), jedva sam razumio što govore. Sve sam porekao, ne zato što volim slušati svoj glas pod vodom, nego zato što sam znao da otmičari to žele čuti. Sviđalo im se kako sam govorio "ne". Mogli su me slušati kako govorim "ne" čitav dan i do duboko u noć. Bio je to test. Znali su da sam dorastao zadatku koji je valjalo obaviti. Čak su mi skinuli vreću s glave.

*

Ne želim braniti abortus na temelju moralnih načela.

Vjerujem u abortuse jer vjerujem u Umjetnost.

*

Kad smo medicinska sestra i ja gledali crnu udovicu kako hoda u posmrtnoj povorci, čuo sam sestru kako diše.

Izgledala je čarobno.

Ova je knjiga za moju medicinsku sestru.

No oči su za udovicu.

*

Udovičina zabava: Napisao sam dramu zvanu *Udovičina zabava*. Riječ je o dvije udovice: jednoj crnoj i jednoj bijeloj. Crna govori kroz mali kasetofon koji nosi na prsima, a bijelu glumi Patrick D. Njega neprestano ubijaju. Da bi izvedba bila dobra, zamotali smo mu penis u celofan. Crnu udovicu je igrala Jen K. obojana u Afroamerikanku, koja je nedavno skupila omiljene izreke svih vojnika poginulih u Iraku. Omiljena mi je: "Na kraju dana olupina je još samo djevojka." Izrekao ju je vojni liječnik iz Memphisa u Tennesseeju. Druga omiljena mi je: "Domovinu voliš kao svojeg psa. Kad je gotovo, pokopaš je u dvorištu i moliš se da će je jazavci ostaviti na miru." Ta potječe od mladića iz Sunflowera u Mississippiju. To je grad u kojem pijem šampanjac iz majčinih ruku. Iz ruku svoje crne majke koja krvari. Bijele majke koja me časti krhotinama i trese me večeras dok ulazim u Novi Jeruzalem na ukradenu konju.

*

Vidio sam fotografije koje je snimila Starleta. Kružile su internetom i dijelile se na prosvjedima. Tu su snimke golog muškarca kojeg grizu psi, slika golih ljudi nagomilanih u piramidu, snimke čovjeka s kapuljačom preko glave i električnim žicama svezanim za ruke, slika čovjeka s diznijevskom maskom na licu i na genitalijama, slika žene koja povraća u mesnom paklu. Mislim da znam zašto, ali neću reći. Kič užasa.

*

Svi učenici tvrde da su njihova braća, sestre ili ujaci bili u ratu, koji, kad se vrate, pokušaju zadaviti supružnika na spavanju. Čini se da je rat klišeizirano povezan sa spavaćom sobom. Ali ta jadna, raskrečena tijela u mraku: tim tijelima želim napučiti ovaj film o koži.

*

Večeras želim snimiti film o koži.
O koži-mamcu.
Želim je napraviti za neprijatelja.
Da ga izmamim iz skloništa.

*

Ovdje ne čujem ništa.

*

Od svih filmova koje sam snimio sa Starletom omiljen mi je odmumljana inačica filma *Hirošima, ljubavi moja*. Ili jakobinski komad koji smo snimali na streljani. Odjeća koju sam nosio bila je upravo odurna kad je završila sa mnom. Tijelo mi je bilo prekriveno voskom. Igrao sam ulogu voštanih figura. Ona je igrala ulogu klanja. To je također bio odmumljan film. Bilo je teško čuti bilo što tijekom rikošeta.

*

Miss svijeta igrala je ulogu trenutka postanka: nagost, nevinost, odvratnost, vrištanje.

*

Miss svijeta: Ovo je roman čarobnih riječi, ali ne mogu ništa ako se pretvori u gomilu odvratnih tijela i slavljenje nesvjestice.

*

Ne mogu si pomoći ako počnem smiješno disati ili se udarati po licu ili ako smiješno izgledam.
To je krivica jezika.

Jezik je poput slatkiša. Kvari mi zube. Od njega sam hiperaktivan.

Stranac je uvijek kič.

Zato volim filmove s kožom: nagomilavanje svih tih porno-tijela. Ružnih tijela. Boja kože poremećena zbog snimke. U porno filmovima svi smo stranci ili barem turisti. Sve je Umjetnost. Osobito koža!

*

Koža i kosa moje žene svakim su danom sve tamnije. Noseći crni veo, ona mi govori o potpunim olupinama. Možda djeluje arhaično govoriti o takvim tijelima u današnje doba kada svijetom lete zrakoplovi bez pilota, ali ta tijela imaju za mene simboličnu važnost jer prilazim svijetu kao kroz apokrifni travelog. Ispod trijema, u mraku, tijela nalik na insekte pokušavaju disati, kaže mi travelog. Ponašaj se prema mršavim tijelima kao prema ubojici ili žrtvi. Ne puštaj ih iz vida. Moja žena ne pripada ovoj palači premda je ovdje rođena. No ne može otići bez mene i naše kćeri. Ni ja ne mogu otići. Nije mi dopušteno.

Nije mi dopušteno niti ići daleko od prosvjednika protiv abortusa.

*

Bivši predsjednik želi da svako tijelo bude golo. I ne želi nikakav zvuk. Ovdje bi trebalo biti gluho, kaže, a onda mi pokazuje da mi je odjeća zamrljana i da mi otvarač pisama stvara strašnu buku u ustima. Ja sam opasan čovjek kad se nađem blizu opreme.

Mlijeko i krv, mlijeko i krv, mislim si. Uvijek je tako nakon uličnih nereda.

*

Bivši predsjednik je redundantan od vlasti.

*

Glavni je dio teksta mrtav od djece.

*

Zajedno radimo s novim medijem: krpama za znoj. Zanima nas središnjost. U jednoj krpi za znoj vidjeli smo sliku umjetnikova tijela nakon automobilskog sudara: potpuno razneseno. U drugoj vidimo tamnokosu damu koja bi mogla biti naša gospa od snimke. U trećoj vidimo riječ “ozljedivost”. U četvrtoj vidimo našu gospu od strojnica nakon mimohoda svu mlitavu i neurednu.

*

Oduvijek sam znao da Starleta ima pičku. I mislio sam da joj je pička zavrnuta poput kućice morskog puža, da ima okus po pužu, da je na dodir poput puža. To su mislili svi onog dana prije mnogo godina kad nije htjela izići iz prikolice i glumiti u povratnoj ulozi. Bilo je to apsurdno.

Kad sam gledao kako se drama razvija. Kad sam vidio prikolicu iz perspektive helikoptera, shvatio sam da sam sigurno djevac. Ali ne onakav djevac koji je potres mozga ili koji fotografira strance. Ja sam bio djevac bez očiju. Ili djevac čije su oči stavljene kao izložak.

Kad sam je vidio mrtvu u bazenu, shvatio sam da sam zasigurno djevac s pužem umjesto srca i picom umjesto srca i jetrom i kožnom bolesti.

*

Djevičanstvo je ponekad stanje, poput potresa mozga ili izgladnjelosti.

U drugim prigodama to je vizualni fenomen.

Svijet izgleda čisto i nasilno.

Stranac nikad nije djevac. Previše toga curi. Previše je krvarenja.

Baci stranca na stražnje sjedalo.

Jeste li ikad radili u proizvodnji mesa?

Gledajte kako postajem neuredan u prepisivanju.

*

Gledajte kako putnike na podu potičem da rade. Kao da već nisam proučio srednjovjekovno stanje zvano "djevičansko zasićenje" na njihovim jebačkim gomilama. Preuzmi ovu priču. Sve lisice oslijepe. Pokvare se. Dijelovi hitne pomoći nazvani su prema dijelovima naše palače: respirator, vandalizirana žrtva, stolac, dječji trup, staja, lažnjak, unutrašnjost zdrobljene djevice, krici, pokvareni cvijet, kći, žrtva požara, fotokopirni stroj, stroj za izobličavanje pokreta, fetalni fotoaparat, donje rublje, japanski sustav kukaca i kit. Obožavam kolekciju leptira.

Pripovjedač mi ne želi pokazati kakav sam kad sam najbrutalniji i najratoborniji. Ulica je doista posuta tijelima kojih se mora riješiti, ali me ne želi pustiti van. Posljednji put kad sam sreo Pripovjedača bio je na projekciji filma o ženskom tijelu, o njegovim udubinama i tumorima. Ne, junakinja ne umire. To sam ja bio zalegao u kutu. Bio sam gladan i možda zadavljen. Uglavnom sam bio anoreksičan.

*

Zanemarite titlove. Žvačem kaugumu, ali znam da to neće pomoći mojim genitalijama.

*

Kažem bivšem predsjedniku da želim nauditi bogatoj osobi, a on je jedina koju znam. On dozove čuvare. Tjedan dana kasnije grli me i mi se mirimo kad me puste iz kaveza. Želim se vratiti u kavez. Ili želim da mi tijelo bude kavez. Želim vas pustiti van. Zaključati vas izvan kaveza. Nevjerojatno.

*

Tijekom sveg ovog glas mi govori da smo u Spokaneu.

*

Moja žena ispisuje srž jezika koji ću ja kasnije razviti kako bih infiltrirao njezino tijelo kao medij.

*

Dilema očeva pripovijedanja: Nitko ga ne čuje. Misle da čuju sami sebe kako misle.

*

U kažnjeničkoj koloniji: ako će se ovaj tekst ikada izvoditi, nadam se da će se izvoditi kao travestija, kao *snuffing*. Pripovjedač bi trebao biti netko tko čita vijesti na televiziji i trebao bi nositi ružu u pupku. Publika neće vidjeti cvijet, no on će se uzeti iz iskvarenog tijela djeteta. Ja sam stručnjak za cvjetove. I za anatomiju fetusa.

U kažnjeničkoj koloniji: napomenem da me televizija uvijek napali kad snimam filmove od odbačenog benzina dokumentaraca ženskih farsa lica štapova. Tako stočarska kultura zanijemi od čuđenja, a moja unutrašnjost postaje emulzifikacija ganglija, a djeca su djeca bankara. U drugo bi doba to stanje predstavljalo spasenje. U našoj kulturi nemamo riječ za to, ali nadamo se da će mu doći kraj i da će glazba biti odlična.

Obični ljudi pričaju priče o prosječnom pacijentu kao da svi patimo od iste bolesti. Patimo, ali hajmo se pretvarati da smo vojnici.

*

“Zdrobljenu djevicu” je lako zaboraviti. Tu modne emisije pođu po zlu. Tu prosvjednici nauče glumiti. Tu žrtve nauče vrištati. Oduvijek sam osjećao da tu pripadam. Ne ovdje sa stručnjacima za kugu.

*

Briljantno kod slika Jean-Michela Basquiata jest što platno izgleda kao koža, što boja izgleda kao tjelesna tekućina i izlučevina. Koža je medij. Nema više čistoće medija. Već je postao tijelo.

*

potkupljivi sveci

*

Sifilitične orgije na napuštenim mjestima snimanja

*

Helter Skelter

*

rasni ratovi

*

Bivši mi predsjednik priča o viziji koju je uzastopce imao tijekom posljednjih dana mandata. Kaže da se osjećao kao u Parizu pred pad Vichyja, gdje su naoružani mladići i gubavci gubili snagu i duh na krovovima kuća, opčinjeni grčevitom ljepotom smrti.

*

Bivši predsjednik kaže da je u snu brinuo o malom djetetu kad su se odjednom tu našla tri, ne, četiri djeteta, a on ih je pokušavao isprati rukom, ali uskoro ih je bilo pet ili šest i onda ih je morao zadaviti, davio ih je i davio, ali ona su se samo još više množila, bivajući sve glasnija, a onda se probudio jer mu je žena grebala lice. U snu ju je bio pokušao zadaviti, a ona ga je u svojem snu grebala.

U snu je bila ponovno mlada i zaljubljena u nekoga o kome je čitala u knjizi, nekoga tko ju je povezao automobilom, a svjetlo je sve spalilo. Bila je to pustinja. Sve je spalilo pustinju.

*

Spaliti pustinju

Spaliti svaku duplju i svaku prozirnu haljinu

*

Čini se da ova bolnica nema dovoljno osoblja. Ne igram samo pacijenta, nego također ubrizgavam i inhaliram. Pretvaram se da su djeca pod anestezijom dok gradimo simboličan odnos između tijela i glasa koji ćemo srušiti jednim neurednim seciranjem. No to se još nije dogodilo. Još se čuje pripovjedač.

Pripovjedač kaže: Za svaku bolest postoji crno tijelo, za svako središnje načelo našeg nemoćnog ispada bijesa postoji higijena.

*

Moj tajni dnevnik: iščupane su neke stranice.

Vožnje su previše klimave.

Žvačem kaugumu, ali znam da to neće pomoći mojim genitalijama.

U prostoriji za montažu rabim ražu, ali klamerice se ne primaju za moju kožu.

Samo srebrni meci.

*

Crnci me uvijek žele upozoriti na bijelce. Učitelj baleta kaže mi da pazim: ukrast će ti srebro iz vena. Ono što nitko, čini se, ne razumije jest da sam

bio u svakom porno-*shopu* ove proklete kažnjeničke kolonije. Onesviještio sam se na rokenrol koncertima posvećenima smrti. Čitao sam priručnike: žrtve paljenja, alkotestovi, prozirna odjeća slavljenje izgladnjelosti.

S nekim žrtvama ustrijeljenim iz automobila i nekolicinom statista usavršio sam nasilnu umjetnost kako izgledati nabijen na televizor.

Napisao sam ovaj roman u pohvalu djevcima jer glupavo lupetanje dolazi svugdje.

*

Komora za lupetanje: učim svoj novi glas.

Glas pripovjedača: izgledam kao stvoren za ulogu izlagača.

*

“Auto-napad u 13 slika”

Deformacija pokreta za požderane svinje

*

Psi koje se poziva zviždaljkom neće stati

I oni mogu namirisati rupu za lupetanje

*

Sviđa mi se predsjednikovo tumačenje scene silovanja u *Plavom baršunu*: Frank pokušava oživjeti Dorothy Valens, koja je u stanju mrtvila. Umjetnost to radi. Odvodi nas iz predgrađa, pravi od nas voajere, stvara manijake koji potječu iz kičastih, sigurnih domova, a onda nas prisiljava da im propucamo glavu. Ali najviše od svega stvara ples da nas odvuče od praznine, utišanu televiziju. Mi stojimo na sve četiri s gas-maskama na glavi i grčimo se radi prazne žene.

*

Ponekad, kad sam melankoličan, bivši mi predsjednik ružem nacrta osmijeh na licu. Samo što to nije osmijeh. Čak ni ruž. Ponekad mi u grlo natrpa gusju paštetu. To me tjera na povraćanje. Sva ta jetrena pašteta u ustima. Tjera me da poželim napisati imejlove djevojkama i reći da mi je žao što sam ih udario u lice ili trbuh. Ali to ne činim. Žvačem jetru i gledam kroz prozor. Tinejdžeri su ponovno odvratni sa svojim tijelima.

*

Volim svoju ženu jer je nježna.

Izgledamo tako dobro zajedno i vjenčat ćemo se s tobom.

Pod zemljom smo. Pod zemljom smo.

*

Moju ženu mora igrati muškarac, sudeći po načinu na koji voli udarati moje djevičanstvo.

*

Partizani, anorekasični u pogrebnim položajima kažu mi da u uličnim neredima prevladava djevičanstvo. Sudionici kao cjelina ostaju čisti u svojem vizualnom ludilu.

Pravi kamerman je svezan, začepljenih usta poput homića ili konja ili konjokradica koje se vješa ili izgladnjelih kćeri koje zauzimaju mjesto u senzacionalističkoj crnini.

Žrtva nije kao tijelo koje je moja medicinska sestra držala poput prekrasnog, ali umirućeg konja. Ona je više poput kopije. Smrdi na spermicid. Osobito prsti, koji su slomljeni.

*

Ponekad se dogodi da sam dječak s trnom i bedrom. Pokušavam ga izvući, no određeni članovi administracije misle da je važno zadržati trn u bedru. Bez tog trna mogao bih biti Diktator Koji Voli Umjetnost. Da sam Diktator Koji Voli Umjetnost, naručivao bih uglavnom gomile i gomile vrućeg pijeska jer su mi omiljena sjećanja ona na djetinjstvo kad bih ležao u vrućem pijesku i gledao kako potamnjele mlade žene šetaju naokolo s oblim guzicama i velikim sisama. Prema administraciji, to je previše apsurdno da bi predstavljalo pravu nostalgiju.

Pornografija bi trebala doći tek kasnije.

*

Dilema očeva pripovijedanja: tko je postavio sve ove postere na zidove? Izgledaju kao da su od stakla, a pornografski je sadržaj sedefast.

Dilema očeva pripovijedanja: daje mi poruke koje su za djevojke: gdje zarezati, kako ozlijediti poput kukca, kad početi snimati infekciju. Kad se požalim ženi pokraj sebe, oboljeloj od bjesnila, ona se baca na mene. Bacati možda nije prava riječ jer na nogama ima mnogo sala koje pljuska o moje koščato tijelo. Cuclam joj velike sise.

U međuvremenu pripovjedač je prešao na važnije stvari: žrtve požara, kozmetiku, nesvjesticu, previjanje rane, parenje uspjeha.

Očevi sve presvlače slatkom glazurom.

Kad počnem svršavati u djevojčinu pljus-pičku, pripovjedač najozbiljnije govori o stvarima koje zasigurno imaju veze s tijelom atentata pri ruci: perforacijama, lužini, puzanju koje se mora ubiti, porculanu. Nisam iznenađen kad mi medicinske sestre počnu brijati tijelo. Sve sam to već vidio u snu koji sam sanjao prije pet minuta u tipografiji.

Radim to s Alice.

Djeca jedu bombone.

*

Imam groznicu. Mlada Azijka (potpuno bez plastične kose i stidnih dlaka) donijela mi je staromodni fonograf, na kojem pušta staru uobičajenu pjesmu o morenskim ribama. Žena ima visok glas. Otvara ruku: ticala kukca. Osjećam kako mi krv teče niz usne, čujem drobljenje. Preslab sam da ispljunem.

*

(lagana glazba)

*

Teško je povući utikač. Ubojica je negdje bjelji od šminke koju nosim pri spavanju u podzemlju. A ljubavnik proždire nektarine dok mu penis sjaji.

Imam metalni ispuh, ali uglađujem instrumente. Na radiju moja žena skuplja zvukove krastavih peonija i fetalnih ljiljana. “Ptice su”, kaže, “očevi, koji krilima lamataju po rupi.”

Ampule su prazne.

Imam odranu životinju kao svoj znak.

Osmijehnem se. Anoreksičan sam. Ovo se doista događa.

Pripremam izlizane figure za teturanje. Duboko u mojem klitu od srca osjećam pretjeranu prirodu nasumičnih tijela.

*

U tamnoj materiji ne može biti pripovjedača. Kompjutorski je pripovjedač uklonjen iz izvornika. Premda su obje inačice o filmu, prva je više o atomskom strahu, a druga je o strahu od raka i proliferirajućih napada užasa.

Radim vlastito pripovijedanje, koje bi trebalo biti prošaptano kao da vas tko udara u rebra. Pripovijedam o šminki, koju volim nositi na penetracije. Ali shvaćam da je to smiješno i poražavajuće jer najviše od svega želim uroniti u tamnu materiju. Gotovo se utopiti. Gotovo se prekriti spermom.

*

Dilema ženskih glasova: ženski su glasovi bezbrojni, no ipak ih ne čujemo zbog sveg pozadinskog vikanja. Žena sa šljokicama pokušava pjevati ratnu pjesmu ali mi se jebemo ona jako grize kožnatu vrpcu kaže: Pripovijedaj, pripovijedaj, anoreksična pizdo.

*

Svi znaju da mi ženu glumi muškarac. Ona to olako otkriva jer se voli jebati brzo s minimumom predigre. Voli biti gore. Smije se kad svršava. Svi znaju da je muško unatoč velikim sisama.

Na pustinjskom snimanju crnobijelom tehnikom Starletine su oči puste, gotovo prazne. Prljava je. U spilji je i nosi krzno s bradatim čovjekom i bradatim čovjekom, a njihove su ptice prljave poput štakora, a štakori pužu po Starletinu tijelu. Tad je Starleta bila na vrhuncu Slave i Ljepote. Tad je bila tako lijepa da smo mi izgledali kao da smo bijesni. Autizam. Nije bilo pripovjedača koji bi nam rekao o učincima medicine. To je došlo kasnije u obliku prebrojavanja tijela. Poput Puta u Radost, medicina je posuta tijelima.

Volim gledati filmove u praznom bazenu. To što je taj bazen izrađen od kostiju stoke samo čini situaciju posebnijom. Prema filmu bazen su izgradili na zemlji Indijanaca, ali nitko od nas to ne vjeruje.

Nešto nije u redu s mojom puhaljkom. Porculan je posmeđio, a egzoskeleton se ukiselio. Lice mi izgleda preplašeno kao da igram ulogu oboljelog od kuge u kabaretskoj točki iz Weimarske Republike. Ne mogu uočiti pičku.

Netko mi kaže da imam djecu ili dječju traumu, a nešto se mora učiniti s cistama.

Kad me školska djeca pitaju, kažem im da sam tu jer sam ustrijelio filmsku zvijezdu. Znaju da govorim istinu jer su vidjeli moju sliku na programu o ubojicama, ali svi se pretvaramo da lažem, a ja im dajem bombone koji zapravo pripadaju mojoj bivšoj djevojci, zlostavljanom djetetu vojnog veterana. Čuvao sam ih sve ovo vrijeme jer sam osjećao da je to simbol opasnosti djetinjstva, ali sad sve ponovno dobija smisao.

Bolna mjesta u mojoj glavi ponovno reagiraju, krvare. Trljam čelo od čega mi ruke postaju crvene ili čudnovato narančaste gangliji su nadraženi oči mi izgledaju nasmijano.

Nema te ovdje. Lijep sam u torzu i s čudnovato karnevalskim glasom. Glas kaže: Vrati se stočnim napadajima.

cinkaroš
palikuća
petroleju, ljubavi moja

Omiljena pjesma mi je ona u kojoj djevojka s bolnim izrazom pjeva: “Hajde, budi veseo” tako polako da mislim da joj vidim pičku kad se sagne, ali nisam siguran; ovdje je tako mračno. Ona je crnkinja, a oni znaju

kako nositi karanfile u zonama pogođenim epidemijom. Zovem je Majkom Strojnicom zbog načina na koji briše znoj sa čela i načina na koji me nosi u jakobinskoj tragediji u kojoj ozlijedim glavu. Jao. Jao.

*

Želim da svi nosimo kimone. I oštre mačeve. I da se u jednom trenutku rasporimo. Samo bi srce ležalo i kucalo u našim rastvorenim tjelesnim kutijama. Djeca bi nam prilično sličila, dragi filmašu, mislim si dok ih gledam kako unose čovjeka koji izgleda mučno prekrasno, lijepo odjeven i jedva živ. Kažu mi da je pristigao iz rata. Rata protiv terorizma ili rata protiv tijela. Oboje. Poželjet ćemo mu dobrodošlicu uz mlijeko i krv.

*

Gdje ste?

Trebam vježbati novu ulogu na vama, trbuhozborca u emisiji o Židovima. Znate, ona u kojoj odrube glavu bijelom dječaku.

*

Imam šaku koja škljoca i ruku, i trup koji vijuga i usta koja se mogu napuniti zvukom. Sve u svemu, ja sam zbirka najgoreg kiča, ali nije uvijek bilo tako. Sjećam se da sam nekoć imao tijelo, ali to mi je sjećanje sumnjivo. Čini se da su mi je u glavu možda usadili marksistički teoretičari koji žele da postoji mjesto kao što je dom. Imao sam potres mozga, ne dom. Na licu sam imao infekciju.

*

Što se tiče nijemih filmova: žena mi je sve deblja i deblja. Ponovno je trudna. Dijete ćemo nazvati prema podzemnom svijetu, Nico.

*

Kad gledam film ceste, pitam se kako se riješe sve kose, kako naprave tijelo tako glatko i neinficirano. Trebali bi zaposliti dizajnere kostima za "Zdrobljenu djevicu". Ondje bi mogli napraviti čuda. Kasnije gotovo proždrem suprugu, ližući joj jezikom svaki otvor. Jezik mi je idiotski. To nije moj materinji jezik, to je moj idiotski jezik. Moronski jezik. Čak dok se jebu, stranci su u filmovima ceste. Kič. Sve ih pobijte.

*

Spasite modernizam

*

od njegovih leševa.

*

Bio sam mesar, ali to je bilo prije titlova.

*

Povući pištolj na ikonu donosi nesreću, kaže okultist koji misli da nisam trebao ubiti filmsku zvijezdu. No barem si to napravio u bazenu.

I on ju je volio, kaže, ali govori to ispijajući čašu šampanjca.

Za Hirošimu! uzvikne iznenada.

Za imažizam! odgovorim.

Na televiziji su Azijke nose kompliciranu odjeću izgleda poput odjeće izrađene od nekakve maske možda maske majčina glasa. Bojim se da će ih izjesti crvi. To se događa pop-zvijezdama koje tako izgledaju.

Postaju realistične.

S engleskoga prevela Ivana Rogar.
Ulomak još neobjavljene knjige *Haute Surveillance.*

LE SANG

EXEMPLE :

MAX ER

A WEEK OF F

OR

ŒDIPE

SE N DEAD

NOV

THIRD F

TUESD

ELEME

FIR

EXAM

THE COURT OF T

« Grand Dieu, la terre pré
de jamais porter de tels m
Aucune histoire n'a prouvé
...

LA COUR

de V
ved v
llar a
ed s
ho
on the bitch was bitten by it
received the collar, it became a
had put aside the collar, she
person who had spittle in his
the bitch followed him and yie
(Co

« Je voyais que la marquise de Verneuil tenait un
rence ; l'un portait un collier d'or et l'autre avait la go
tous les deux la chienne. Celui qui voulait mettre le co
reçu le collier, elle devint demoiselle, et quand elle eu
à la gorge lui cracha dessus et la chienne le suivit et

"Enter he said and there was fr

« Entrez dit-il et la lumière se fit personne n'avait fr

(Tristan

ERNST

F KINDNESS

OR

ADLY ELEMENTS

VEL

servez

onstres.

H BOOK

ESDAY

MENT:

OOD

DU DRACO

from ever bearing such mon-

that there ever were any such

authorities, no one will be

(*Complainte de Peyrebeille*)

y mistake.

appé. » (Paul Eluard, *Exemples*)

…es qui étaient d'une même appa-

…de crachat, et ils voulaient avoir

…llier d'or à la chienne, se faisait mordre par elle ; et quand la chienne eut

…t posé le collier, elle redevint chienne. Le personnage qui avait le crachat

… Comte de Permission (*Visions*).

Tristan TZARA (Où boivent les l…

© 1975 Gillette Italy S.p.A.–Milano

LON

MAX

l'une même appa-

UNE SEMAIN

ls voulaient avoir

nd la chienne eut

i avait le crachat

A (Où boivent les loups).

Tjedan prijaznosti

Tjedan prijaznosti (*Une semaine de bonté*) grafički je roman objavljen 1934. Sastoji se od 182 table nastale izrezivanjem i kolažiranjem ilustracija iz viktorijanskih enciklopedija i romana. Podijeljen je u sedam poglavlja, imenovanih prema danu u tjednu, počevši od nedjelje. Svaki je od dana asociran s nekim od "sedam smrtnih elemenata" (umjesto sa sedam smrtnih grijeha) – blatom, vodom, vatrom, krvi, tamom, pogledom, neznanim. Premda je ovo jedno od najvažnijih djela nadrealizma, nitko dosad nije ustanovio "o čemu" se ovdje radi, u smislu romaneskne radnje. Dakle, stisnite gas na svojoj mašti i predstavljene prizore "čitajte" u skladu s vlastitim protokom ne/svijesti (uključujući i vlastitu glupost, slučajne pogreške i stalne opsesije). Ako vam ponestane ideja, čitajte snovima.

ERNST

MAX ERNST

UNE SEMAINE DE BONTÉ
OU
LES SEPT ÉLÉMENTS CAPITAUX

ROMAN

TROISIÈME CAHIER

MARDI

ÉLÉMENT :

LE FEU

EXEMPLE :

LA COUR DU DRAGON

« Je voyais que la marquise de Verneuil tenait une chienne chaude. Il vint deux personnages qui étaient d'une même apparence; l'un portait un collier d'or et l'autre avait la gorge toute remplie de salive, autrement dit de crachat, et ils voulaient avoir tous les deux la chienne. Celui qui voulait mettre le collier d'or à la chienne, se faisait mordre par elle ; et quand la chienne eut reçu le collier, elle devint demoiselle, et quand elle eut posé le collier, elle redevint chienne. Le personnage qui avait le crachat à la gorge lui cracha dessus et la chienne le suivit et se rendit à lui. » Comte de Permission *(Visions)*.

« Entrez dit-il et la lumière se fit personne n'avait frappé. »

Tristan TZARA (Où boivent les loups).

MAX ERNST

A WEEK OF KINDNESS

OR

THE SEVEN DEADLY ELEMENTS

NOVEL

THIRD BOOK

TUESDAY

ELEMENT:

FIRE

EXAMPLE:

THE COURT OF THE DRAGON

"I saw that the Marquise de Verneuil was holding a bitch in heat. Two people arrived who resembled each other; one was carrying a gold collar and the other had his throat filled with saliva, also called spittle, and both wanted to have the bitch. The man who wanted to put the gold collar on the bitch was bitten by it; and when the bitch had received the collar, it became a young lady, and when she had put aside the collar, she became a bitch again. The person who had spittle in his throat spat it onto her and the bitch followed him and yielded to him."

(Comte de Permission, *Visions*)

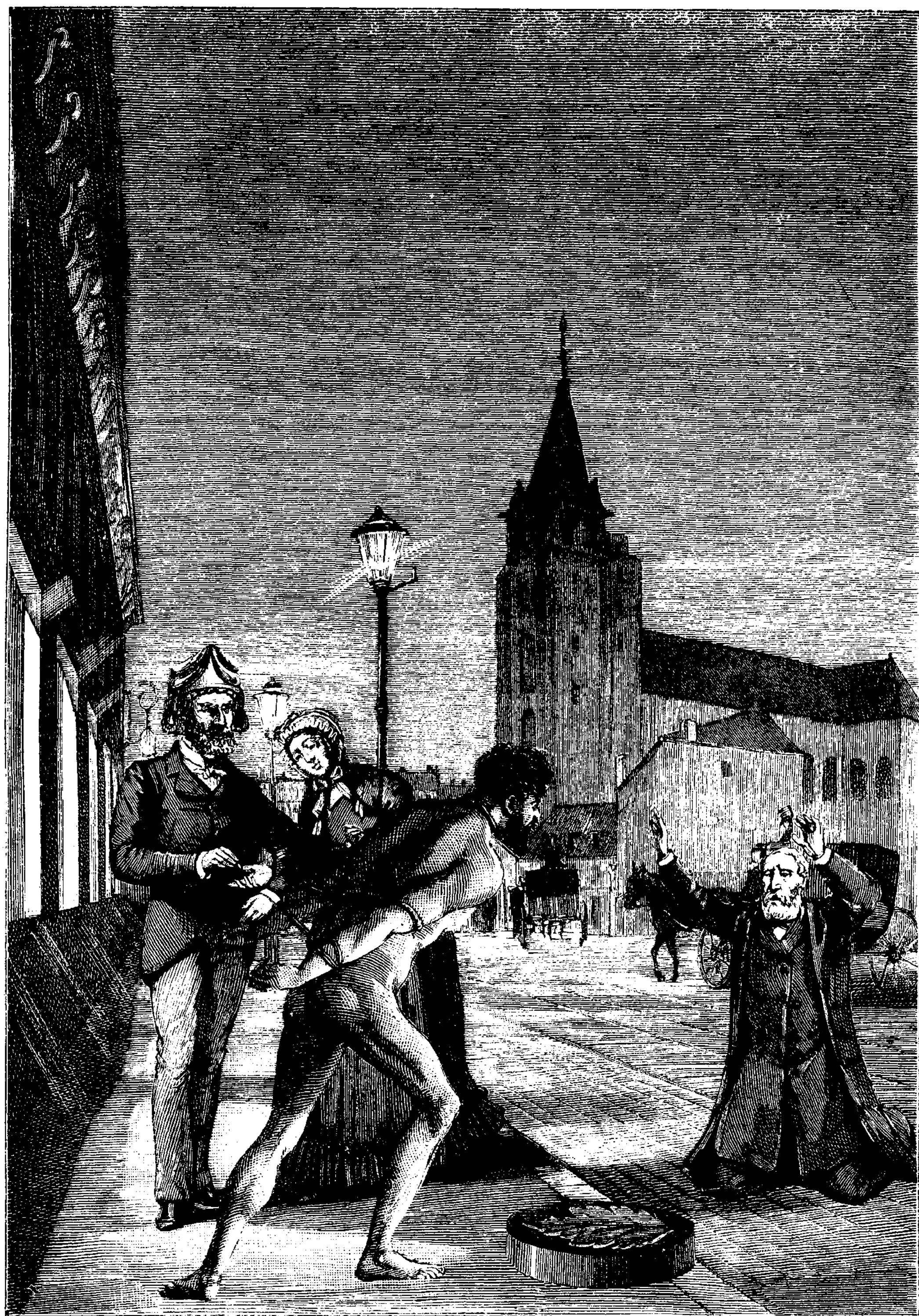
"Enter he said and there was light no one had knocked."

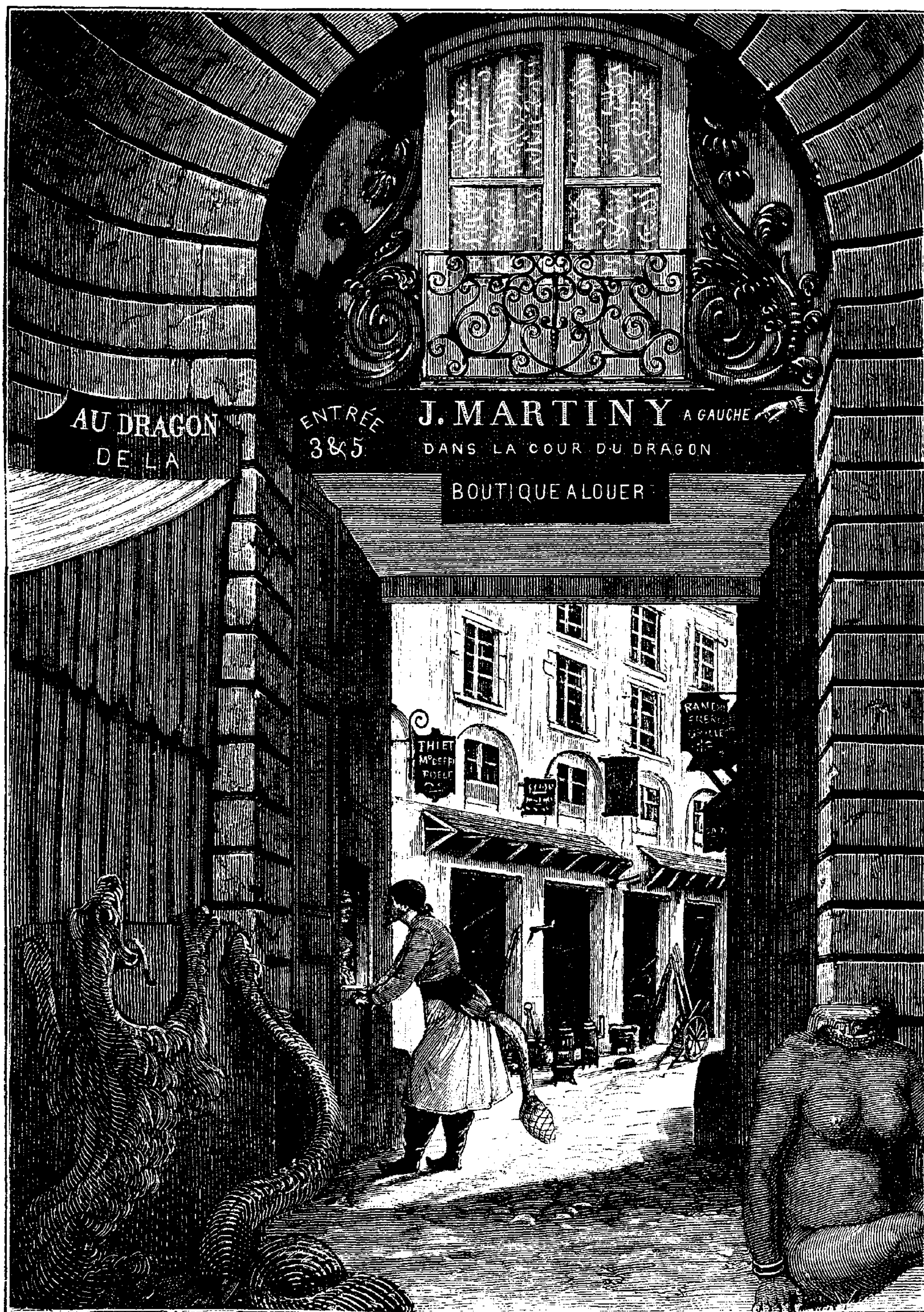
(Tristan Tzara, *Où boivent les loups*)

Treća knjiga
Utorak
Element: vatra
Primjer: Zmajev dvor

ISELLI
FOURNISSEUR
DE LA MARINE
RUE TARANNE
VISIONEMENT
COMESTIBLES
PROVENANCES
BRUNET
A DOMICILE
POUR TOUS PAYS

Max Ernst

AU DRAGON
DE LA
ENTRÉE
3&5
J. MARTINY
A GAUCHE
DANS LA COUR DU DRAGON
BOUTIQUE A LOUER

Max Ernst

AU DRAGON
DE LA
3&5 DANS LA
BOUTIQUE
SERRUR

Max Ernst

Max Ernst

Max Ernst

Tjedan prijaznosti

Max Ernst

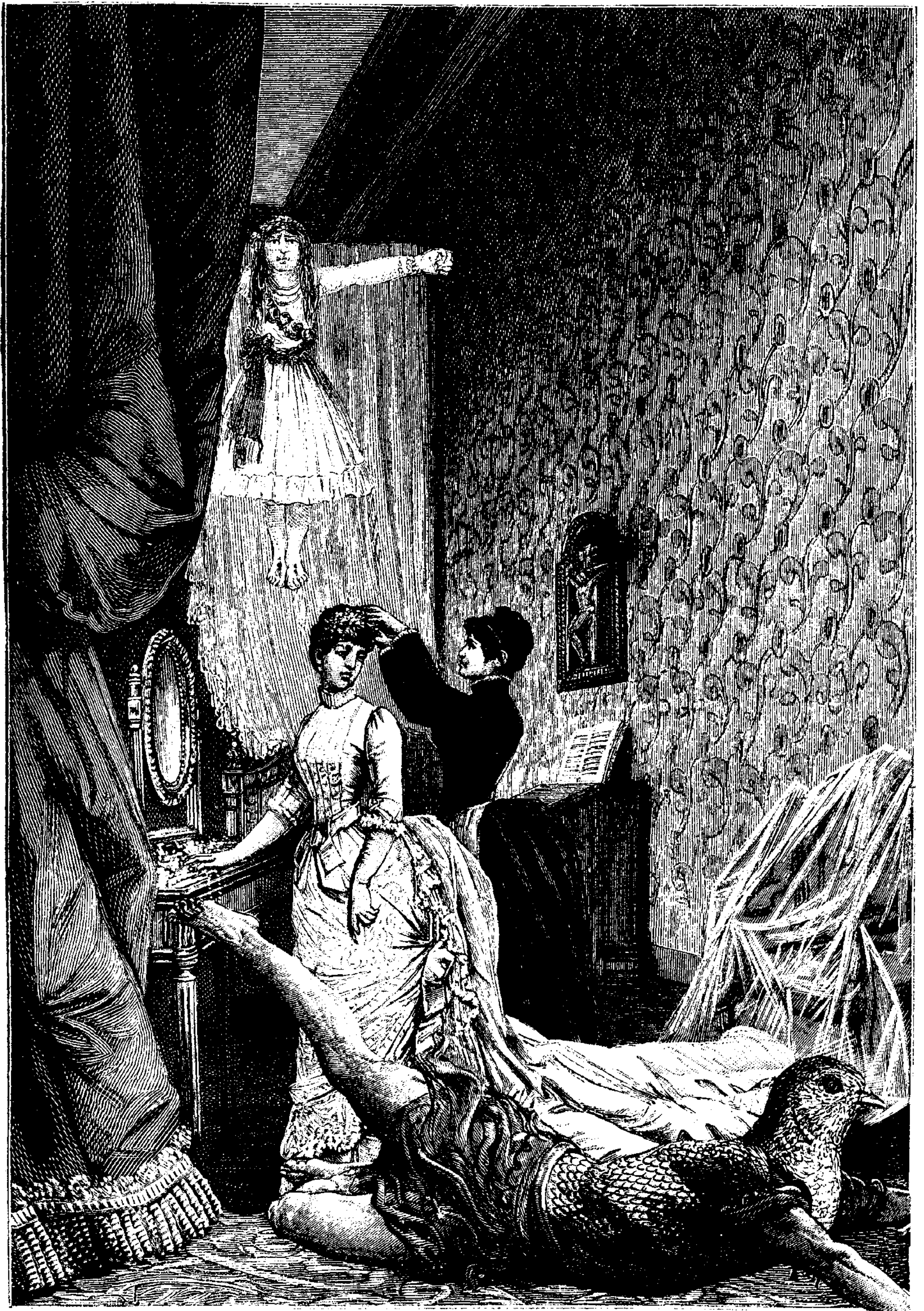

Max Ernst

Max Ernst

Max Ernst

Tjedan prijaznosti

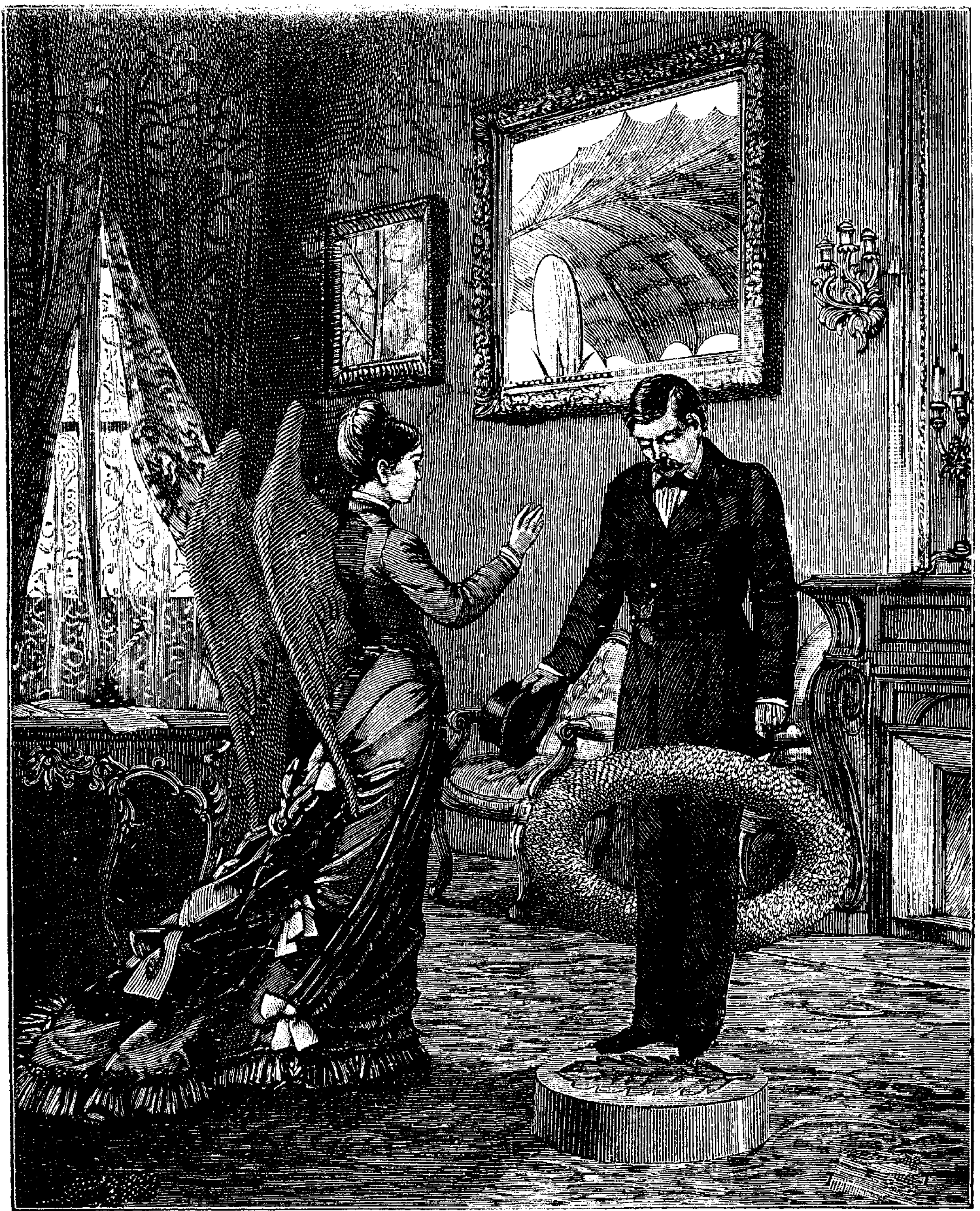

Max Ernst

Max Ernst

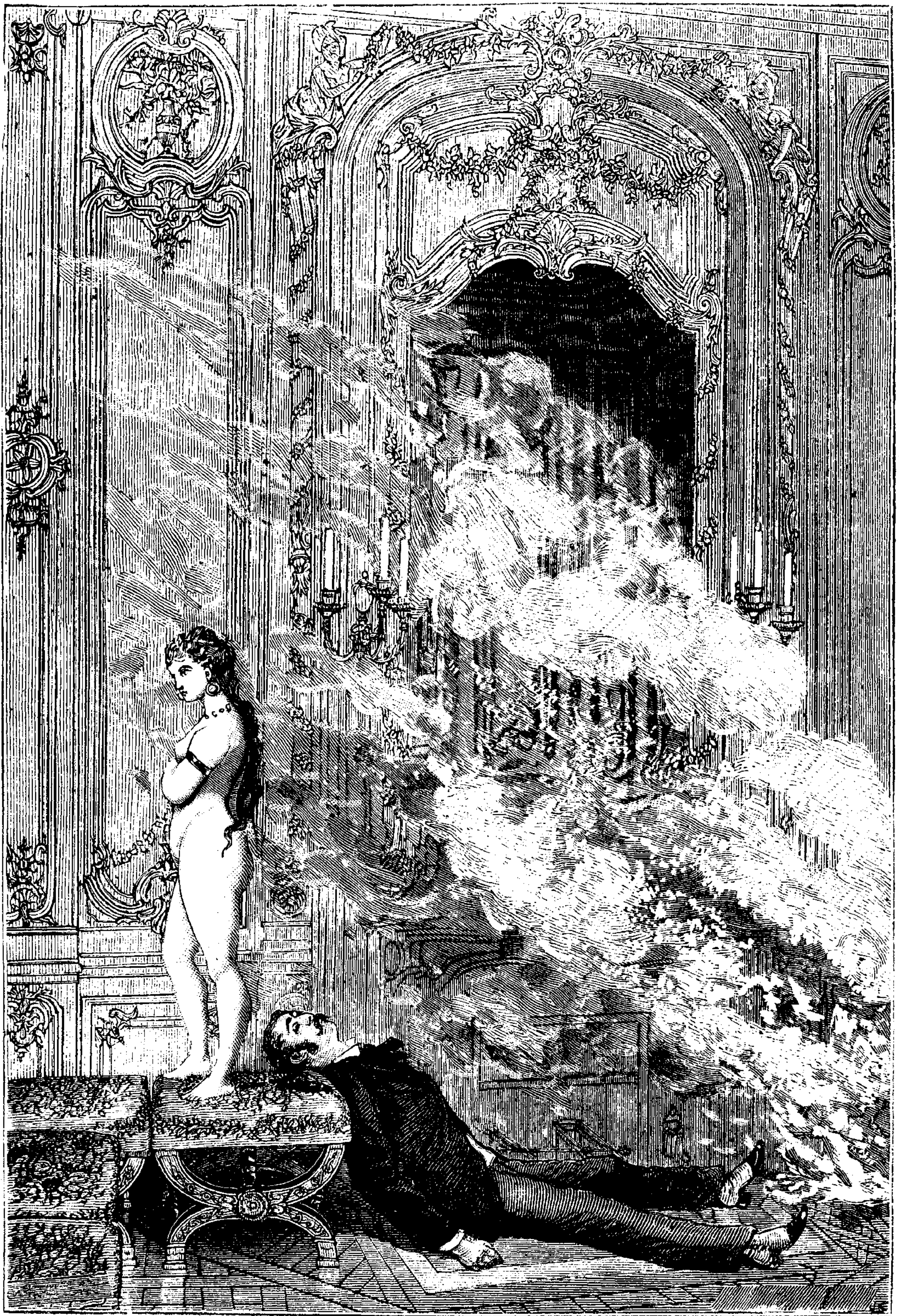

Max Ernst

Max Ernst

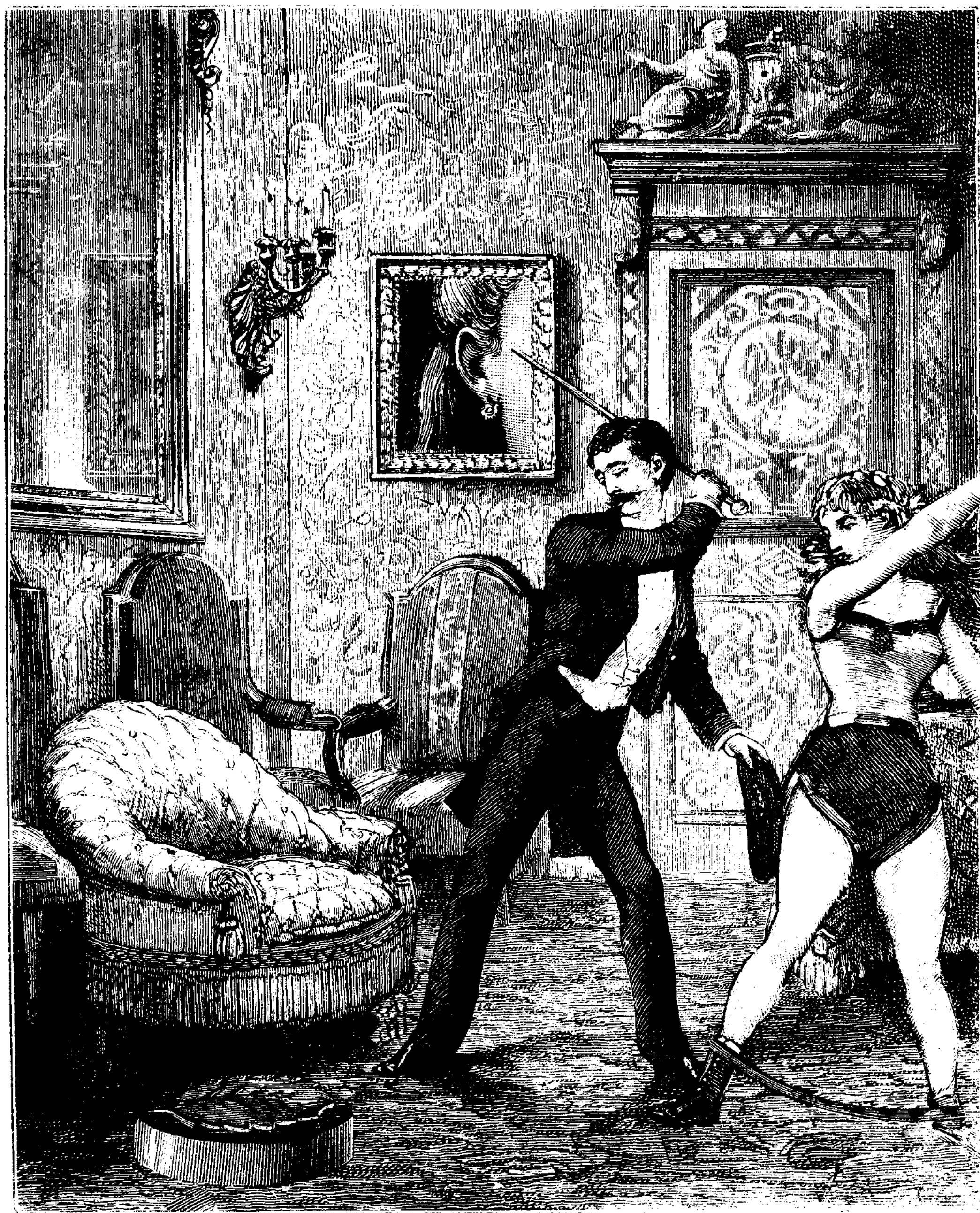

Tjedan prijaznosti

Max Ernst

Max Ernst

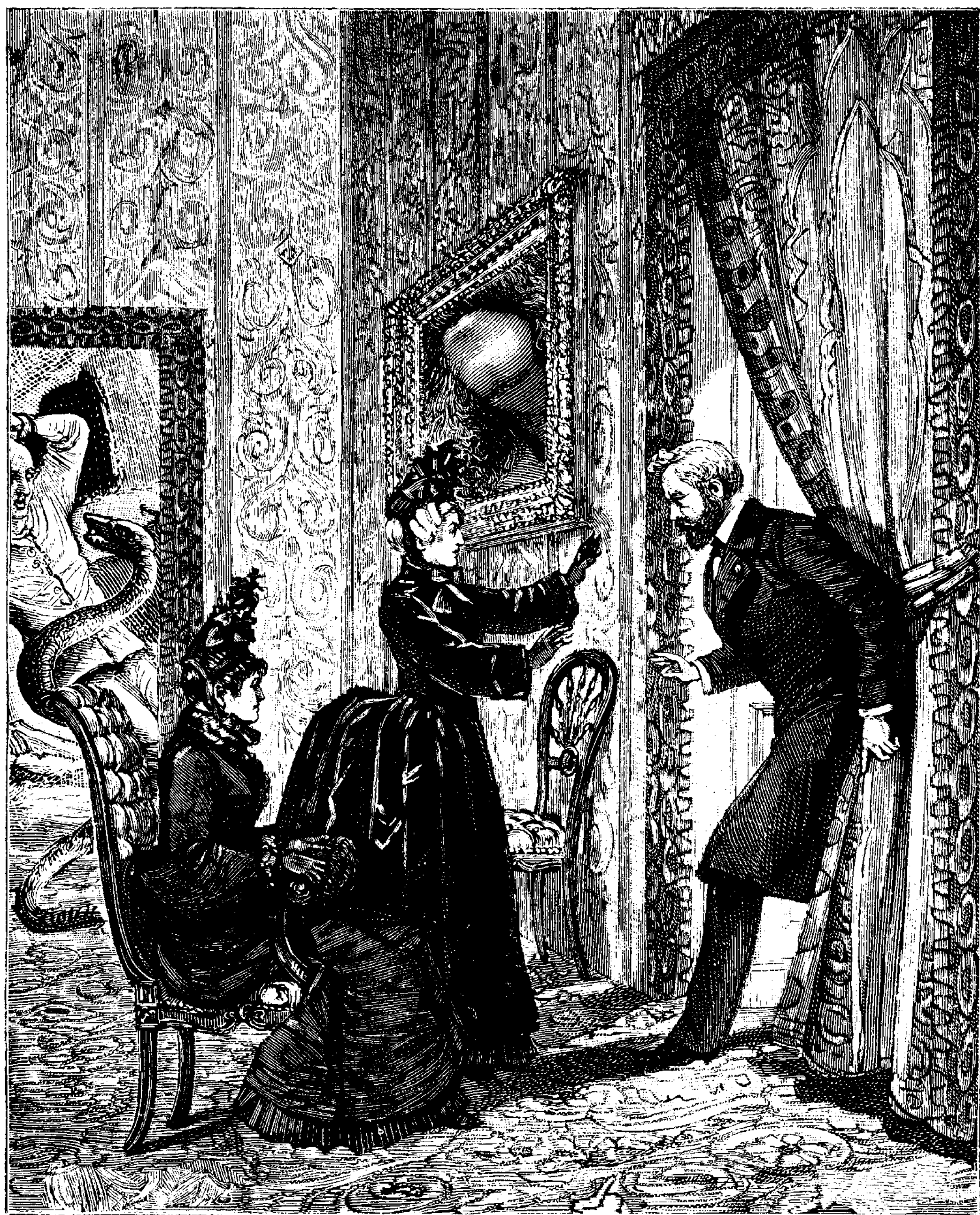
Tjedan prijaznosti

Max Ernst

Tjedan prijaznosti

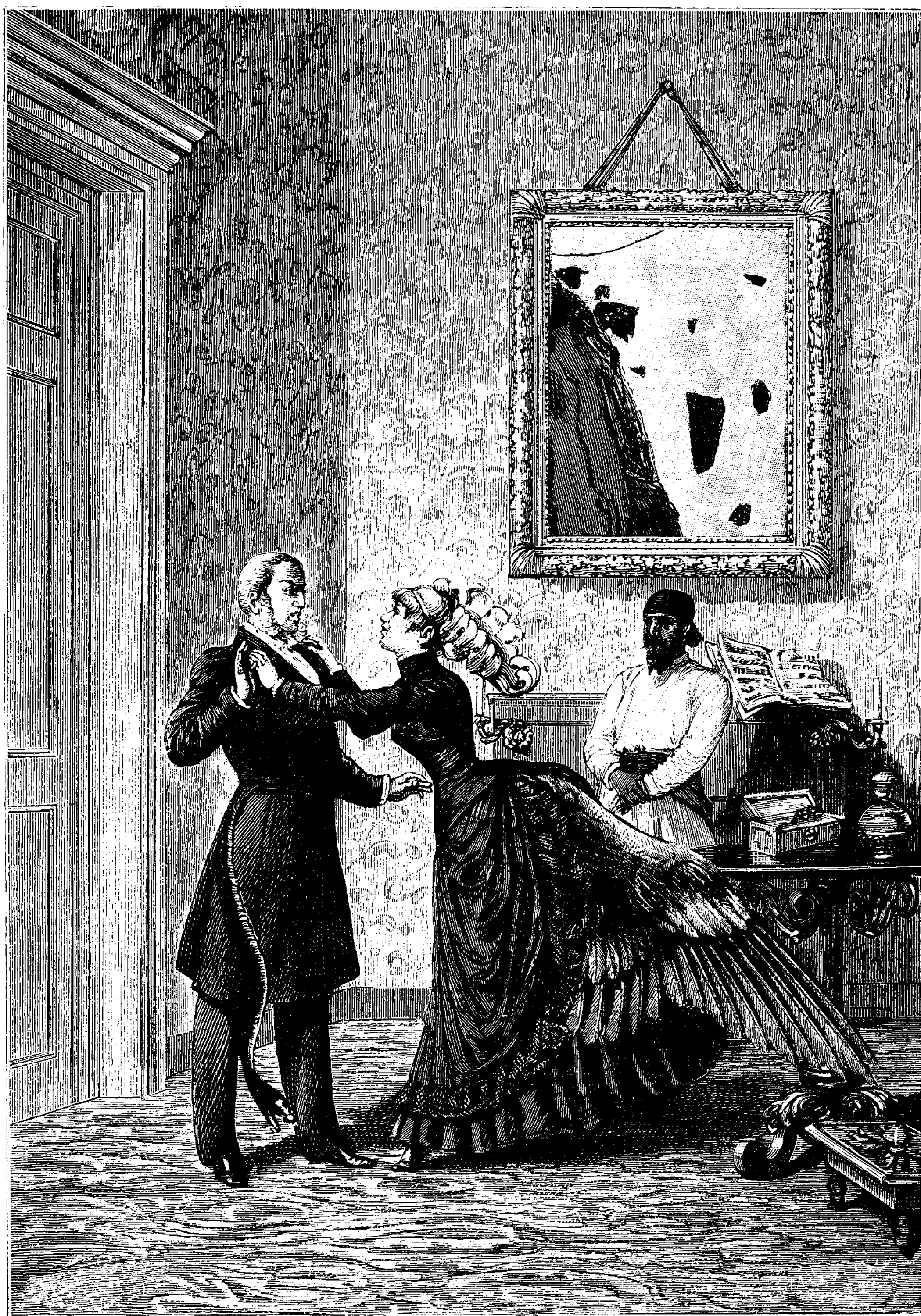
Max Ernst

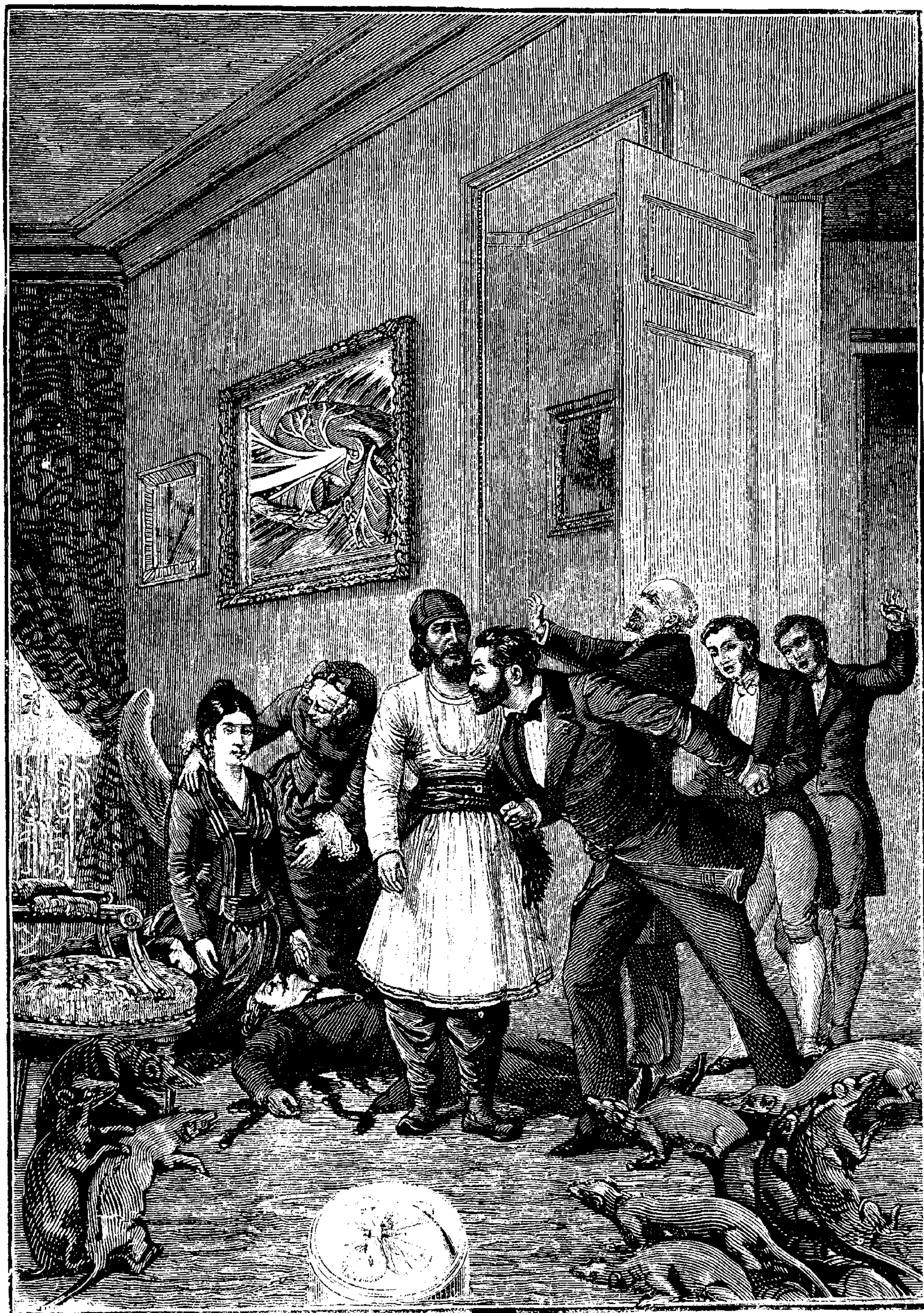
Max Ernst

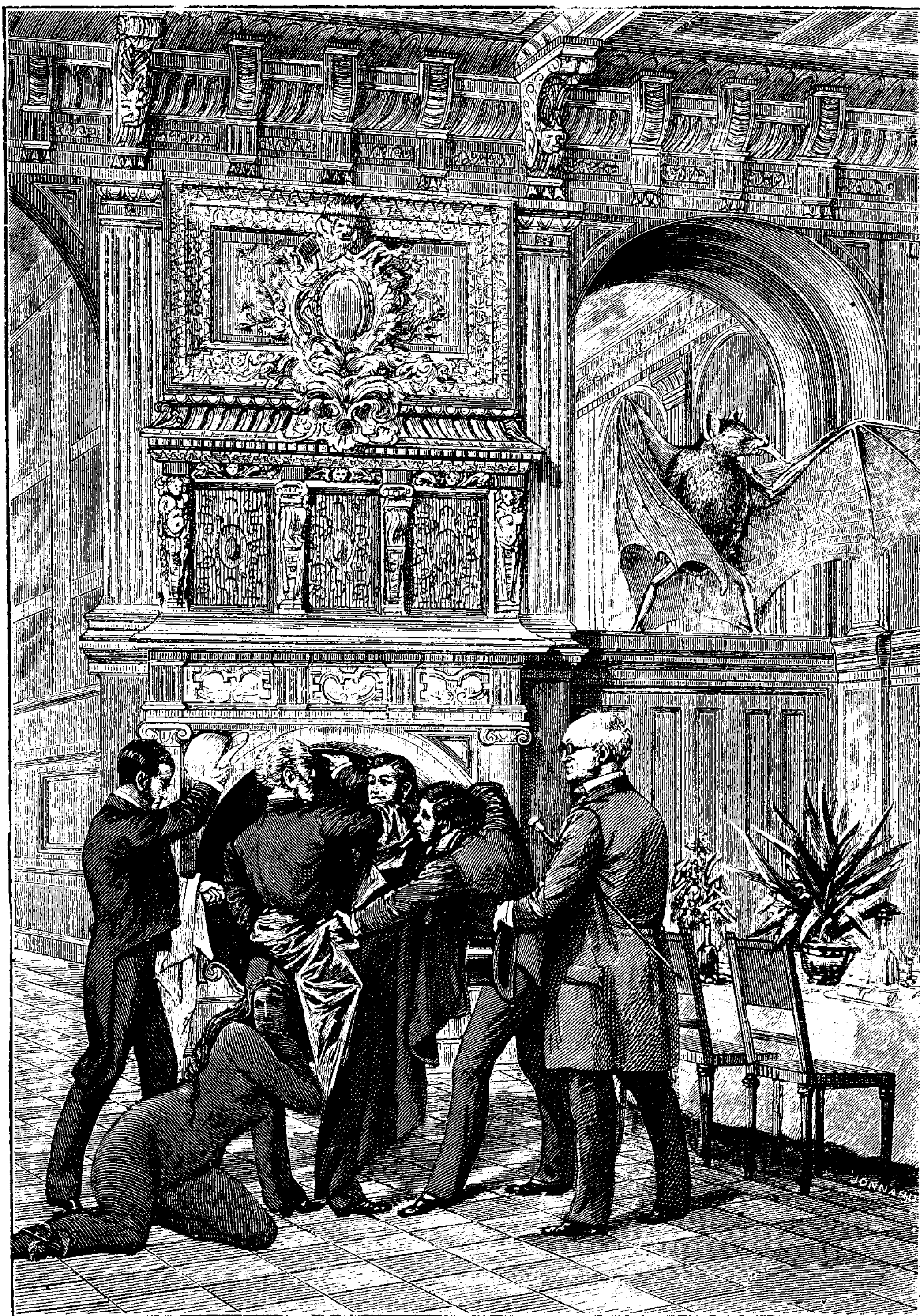

Max Ernst

Max Ernst

Max Ernst

Max Ernst

MAX ERNST

UNE SEMAINE DE BONTÉ
OU
LES SEPT ÉLÉMENTS CAPITAUX

ROMAN

QUATRIÈME CAHIER

MERCREDI

ÉLÉMENT :

LE SANG

EXEMPLE :

ŒDIPE

« Grand Dieu, la terre préservez
de jamais porter de tels monstres.
Aucune histoire n'a prouvé
qu'il y en eut jamais de la sorte.
Par le soin de l'autorité,
nul n'y sera plus exposé. »
Complainte de Peyrebeille.

« On le nomme aussi MAMAN par erreur »
Paul ELUARD. (Exemples)

MAX ERNST

A WEEK OF KINDNESS

OR

THE SEVEN DEADLY ELEMENTS

NOVEL

FOURTH BOOK

WEDNESDAY

ELEMENT:

BLOOD

EXAMPLE:

OEDIPUS

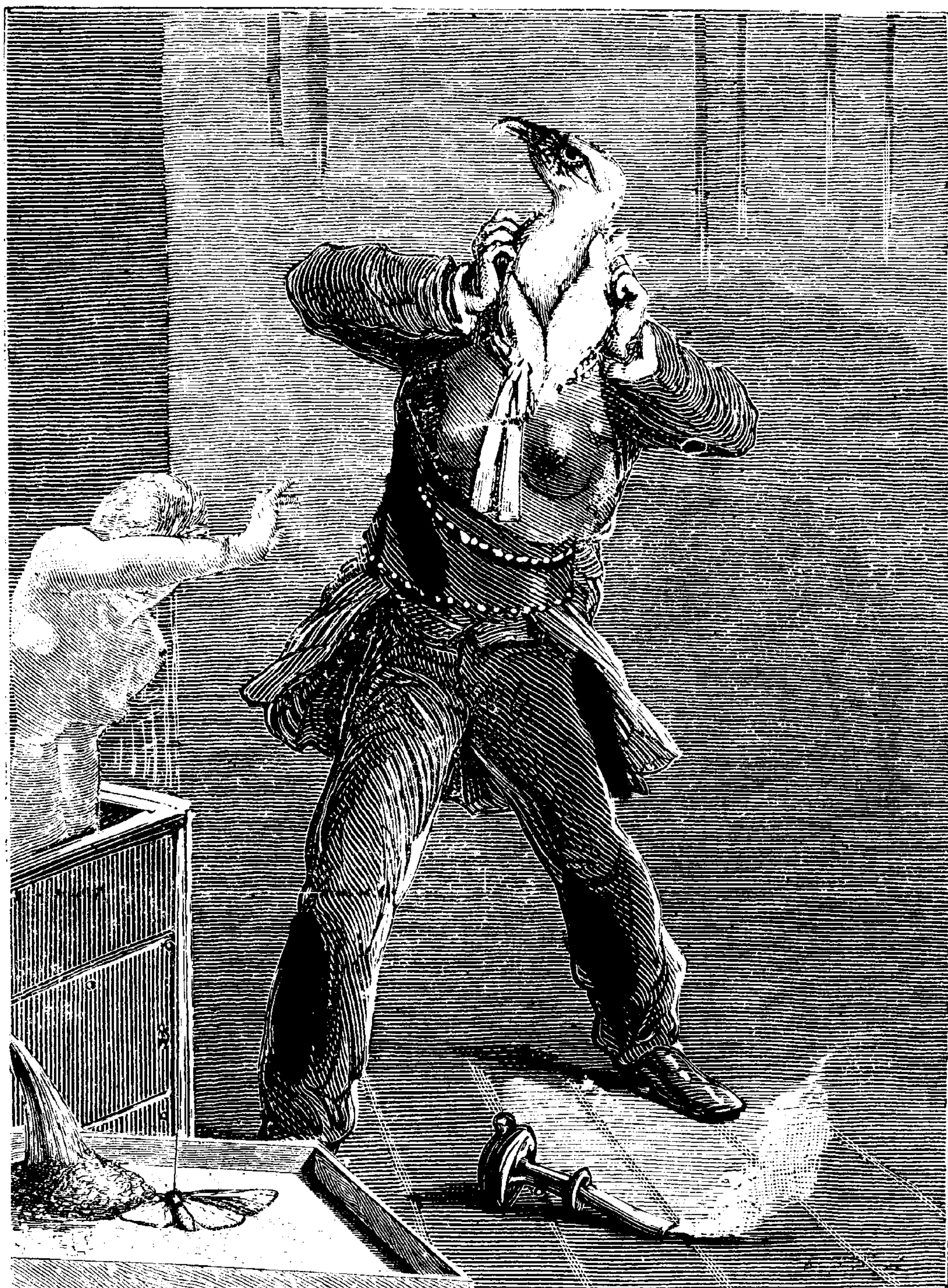
"Great God, save the earth from ever bearing such monsters. No history has proved that there ever were any such. Through the efforts of the authorities, no one will be exposed to them any longer." (*Complainte de Peyrebeille*)

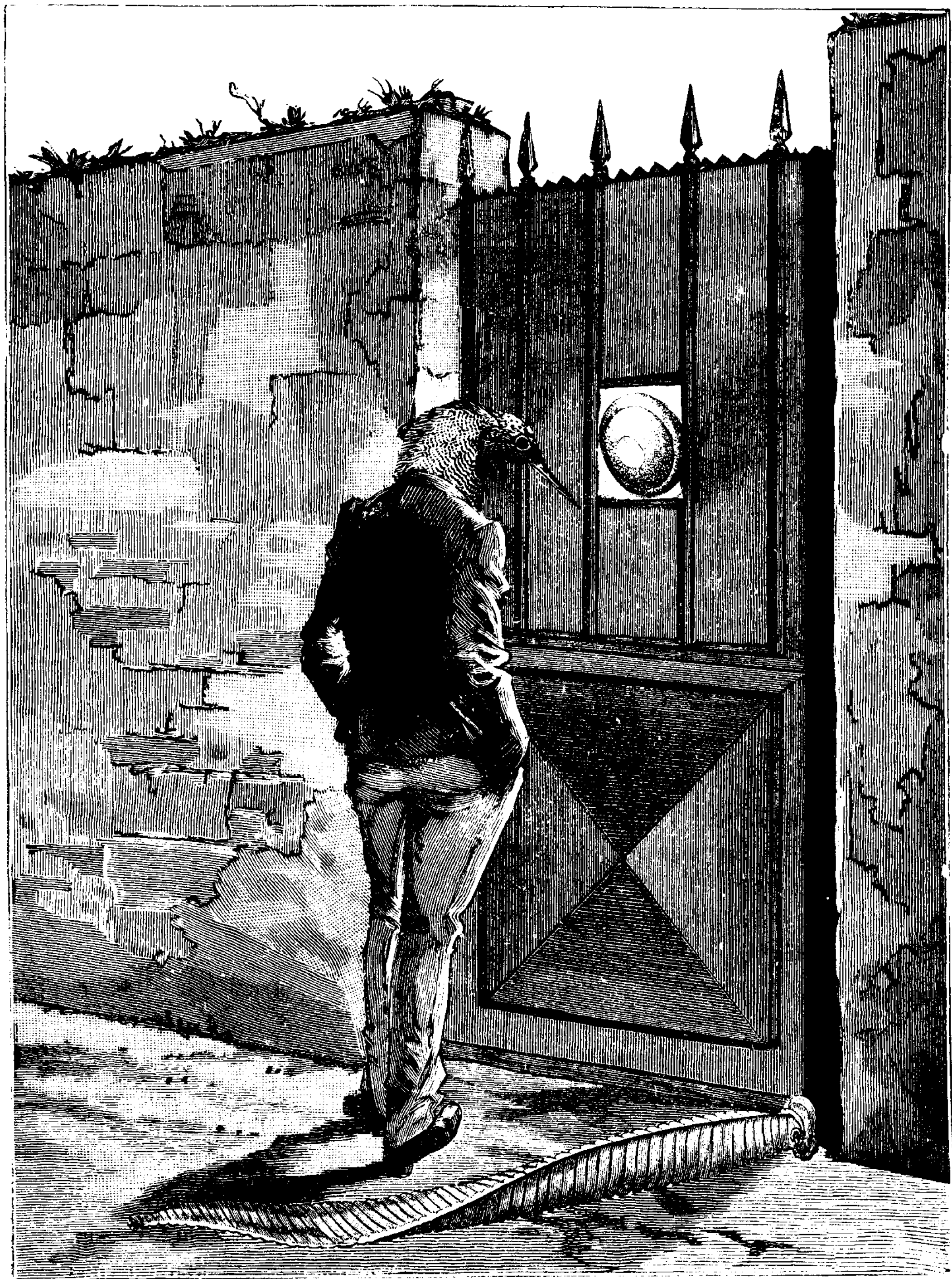
"It is also called MAMMA by mistake."
(Paul Eluard, *Exemples*)

Četvrta knjiga
Srijeda
Element: krv
Primjer: Edip

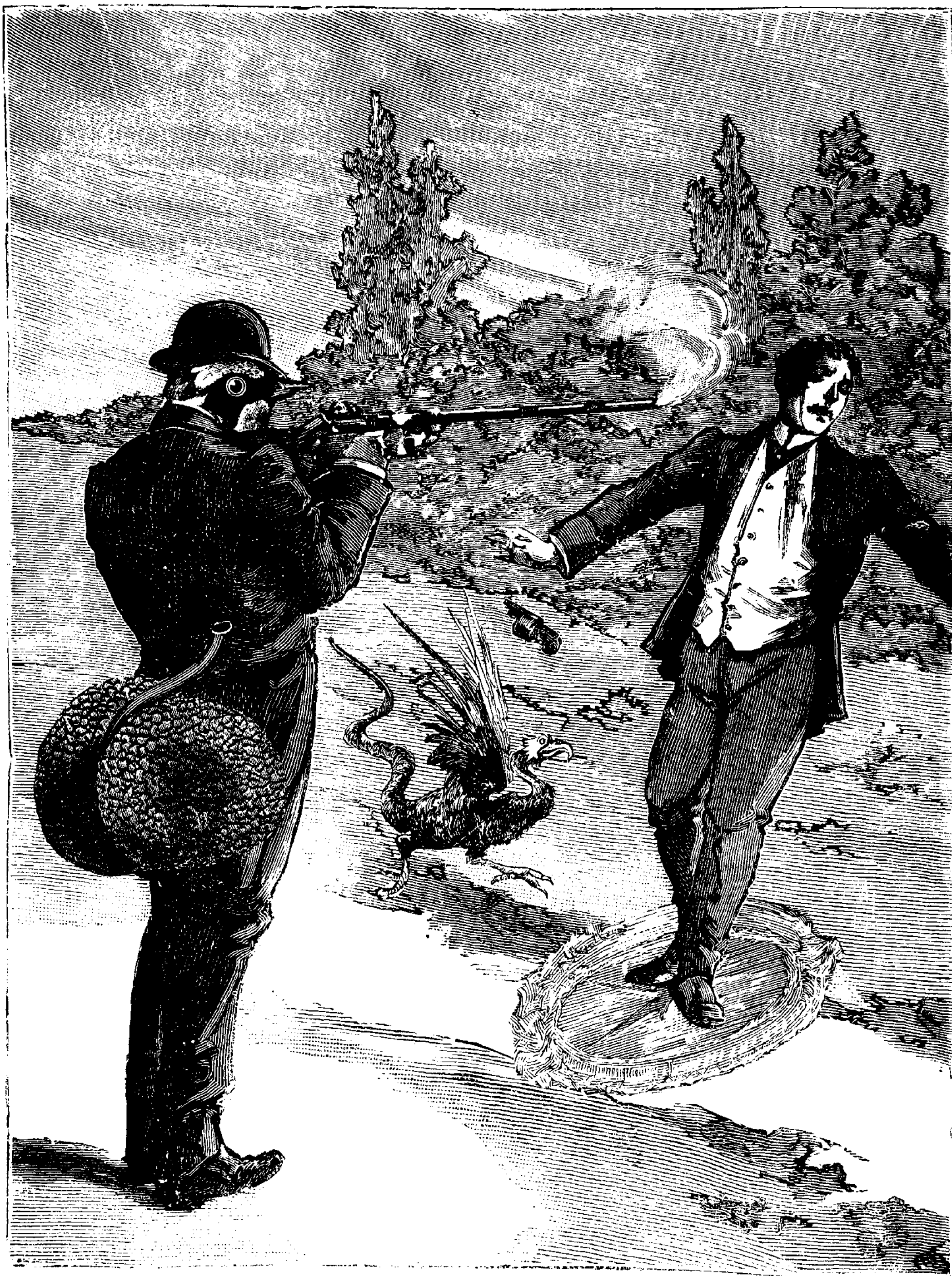

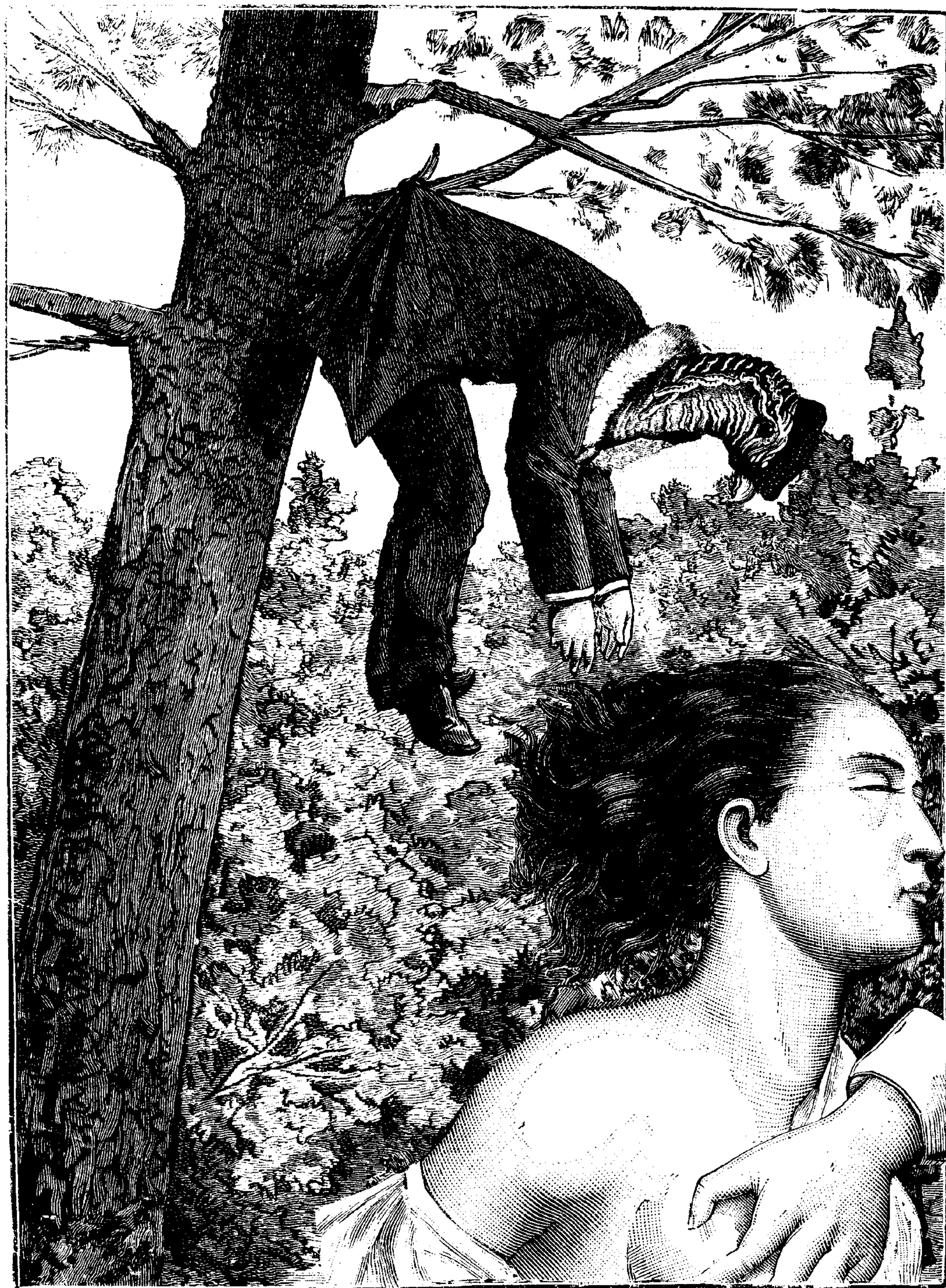
Max Ernst

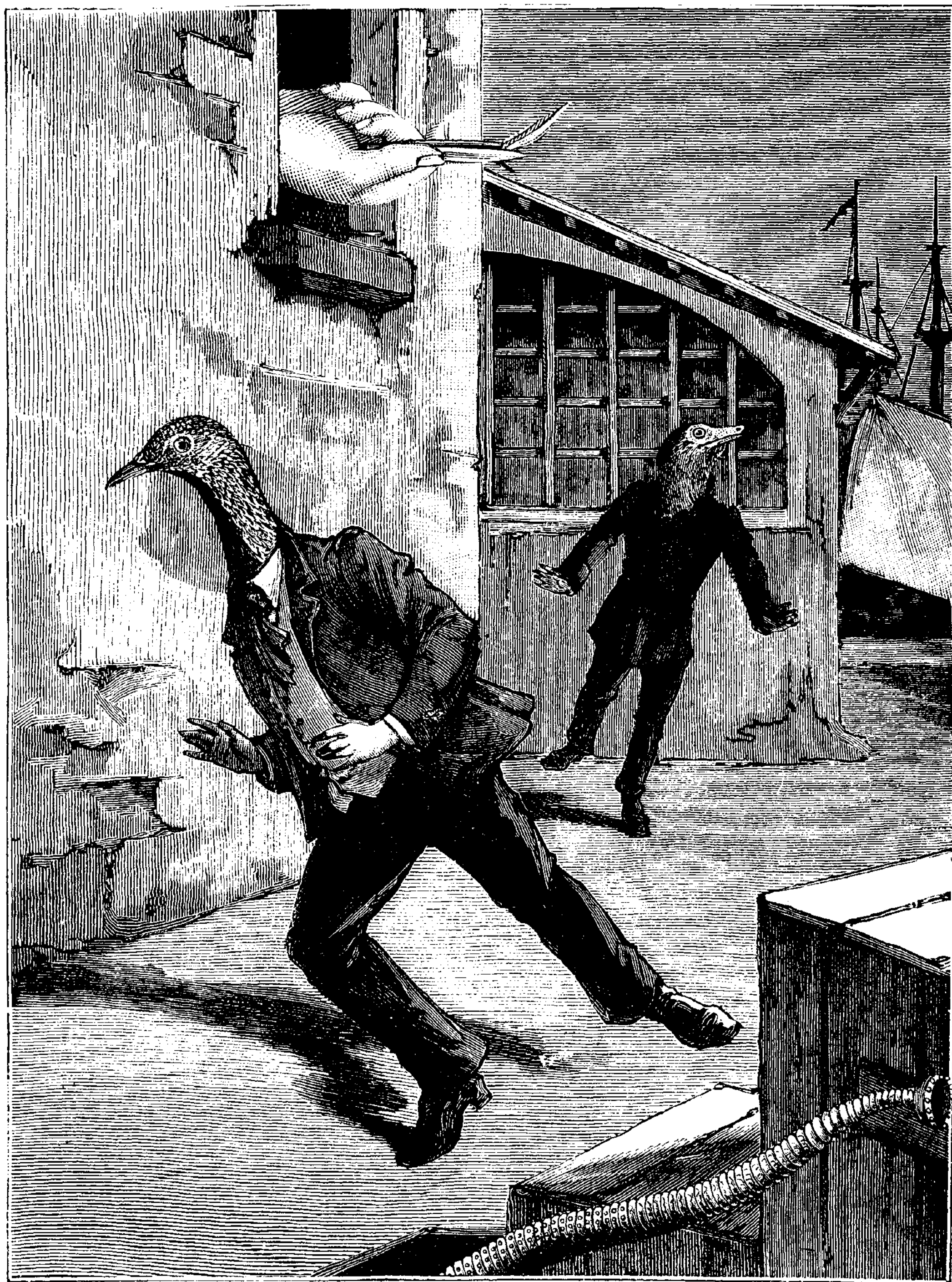
Max Ernst

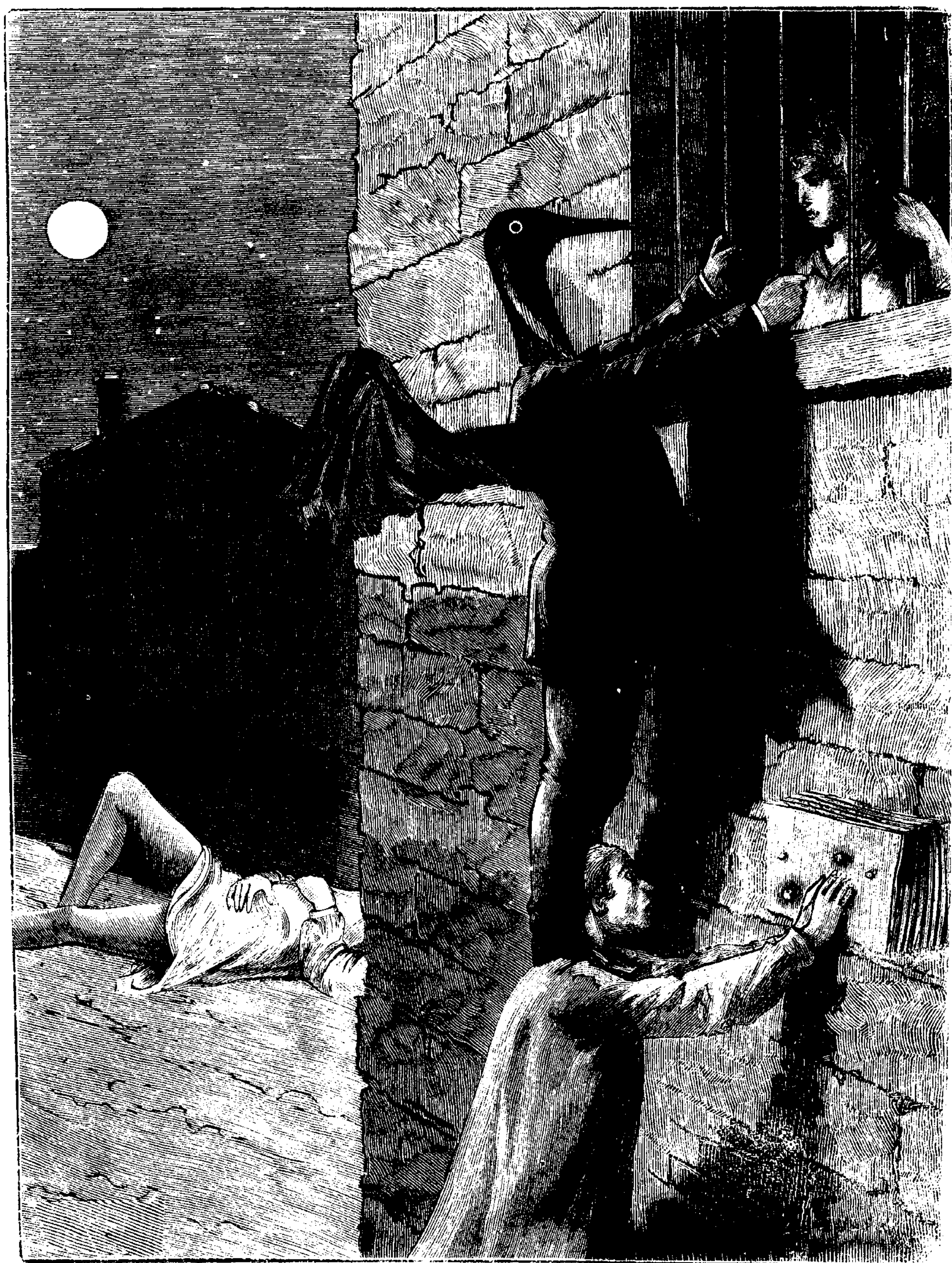

Max Ernst

Max Ernst

Max Ernst

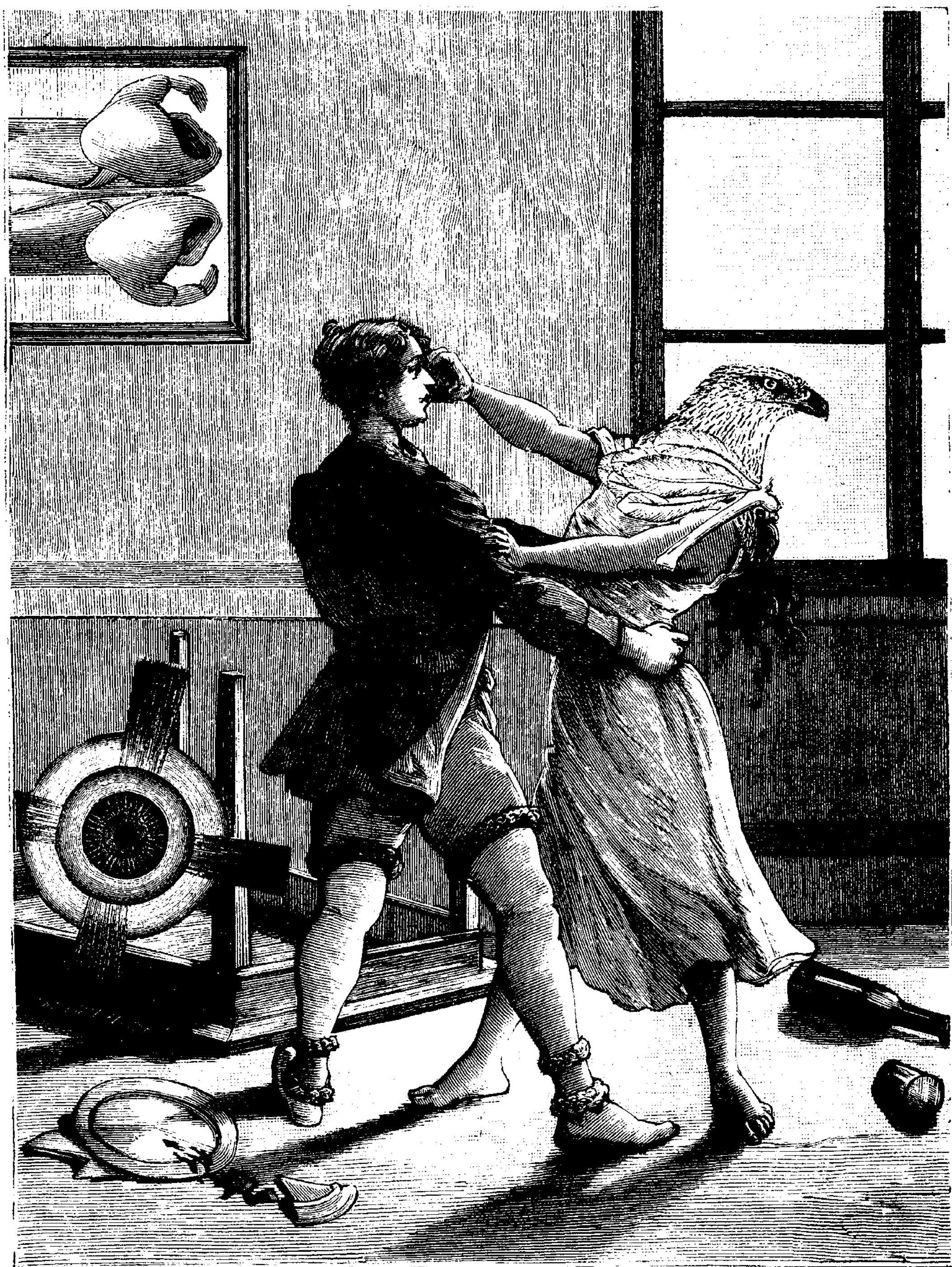
Tjedan prijaznosti

Max Ernst

Tjedan prijaznosti

Max Ernst

RS VIN

Max Ernst

Tjedan prijaznosti

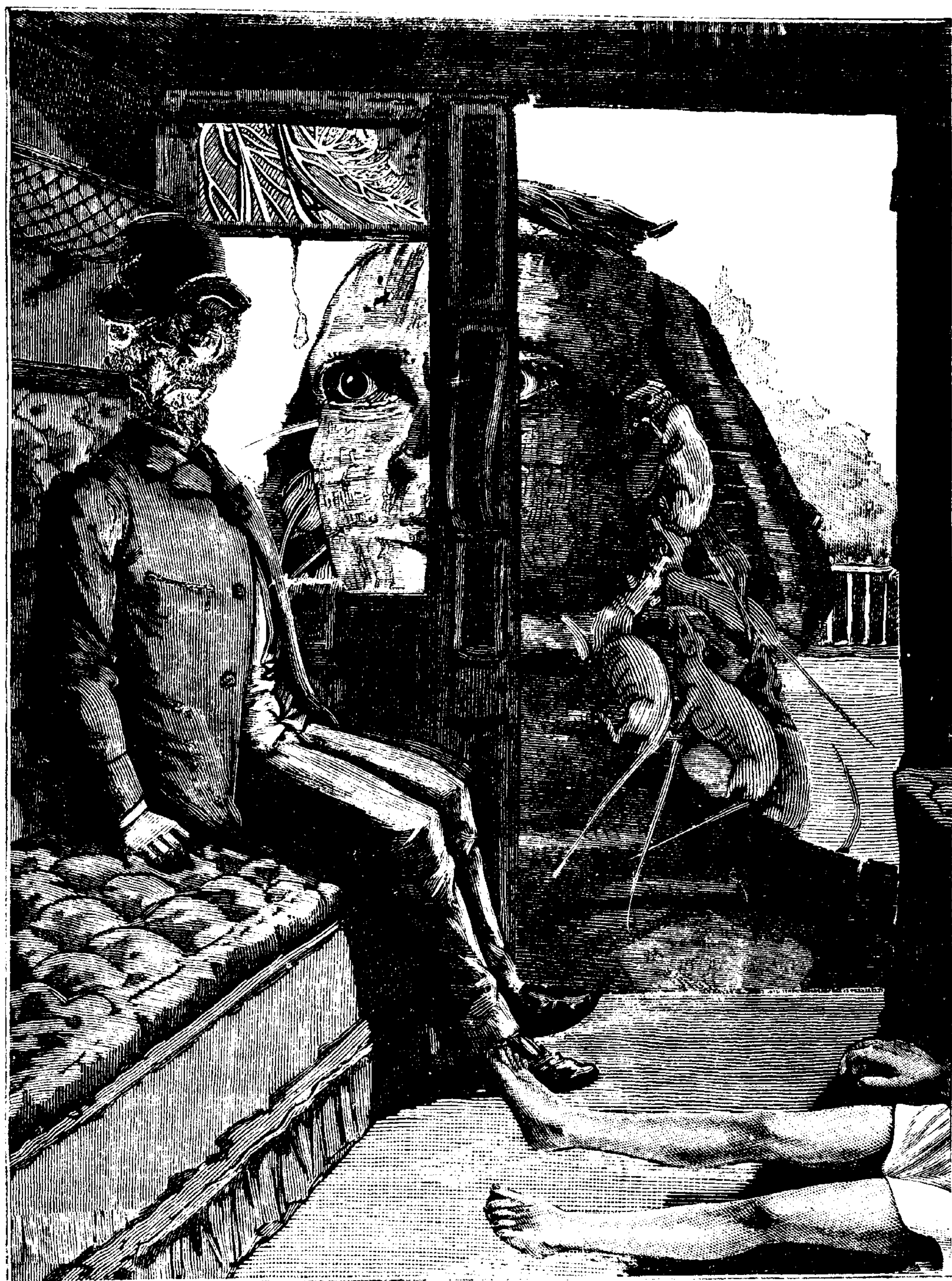
Max Ernst

33
33
34
34

Max Ernst

Max Ernst

Max Ernst

Tjedan prijaznosti

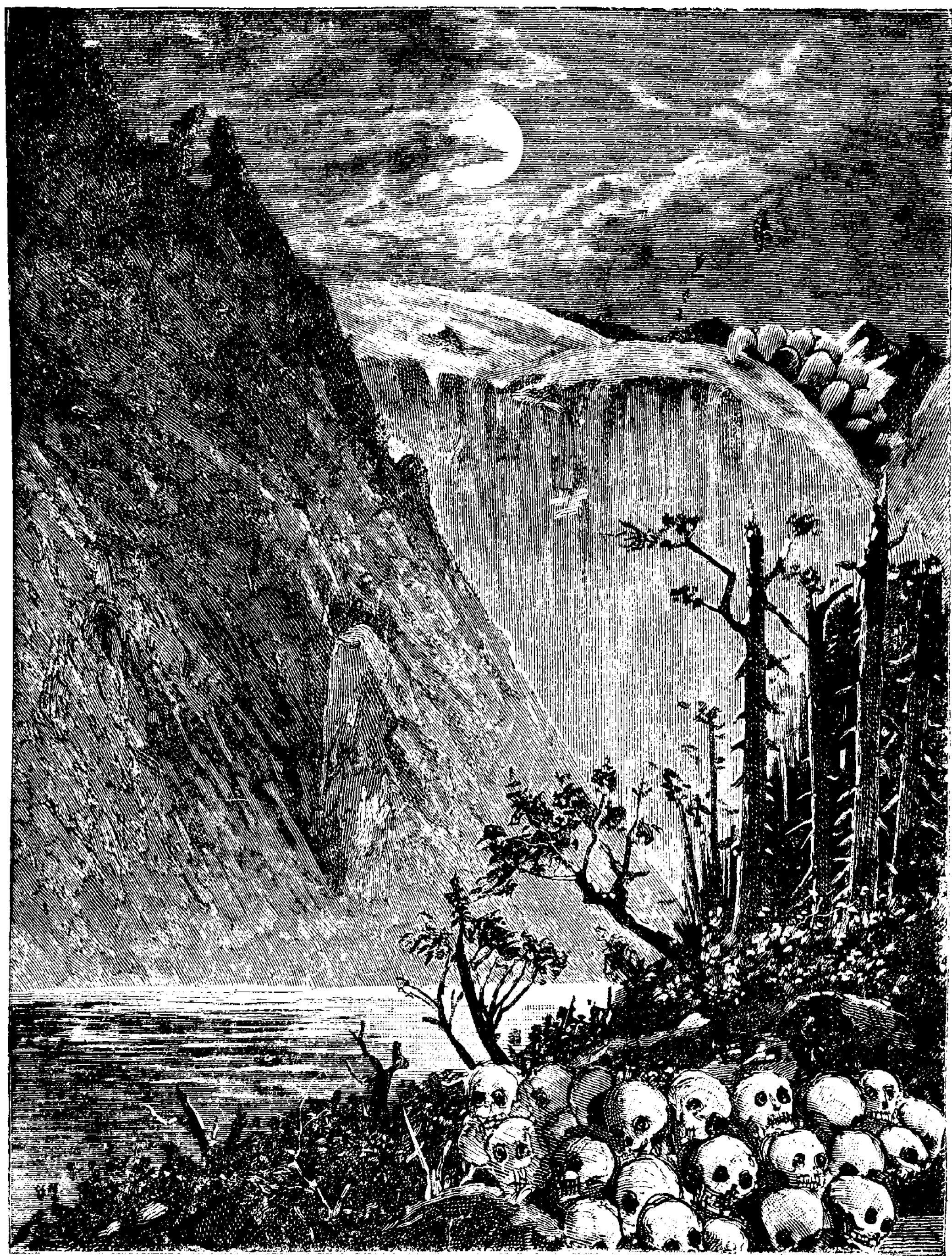
Max Ernst

Tjedan prijaznosti

Max Ernst

Sadržaj

Revolucija iz garaže
Gavin Grindon i John Jordan:
Korisnički vodič za zahtijevanje nemogućeg — 3

Johannes Göransson:
Draga Ra — 17
Nova karantena zauzet će moje mjesto — 31
Ulaz u svečanu paradu u kojoj počinjemo komplicirati — 43
Visokoelegantno nadziranje — 61

Max Ernst
Tjedan prijaznosti — 83

Libra Libera #29, prosinac 2011. ❡ UREDNIŠTVO: zoran roško, katarina peović vuković, boris ružić, ruta ❡ PREVODITELJI/CE: monika bregović, karmela cindrić, miloš đurđević, ivana rogar ❡ IZDAVAČ: autonomna tvornica kulture, vukovarska 52 c, 10000 zagreb / hr ❡ E-MAIL: libra.libera.casopis@gmail.com ❡ TEL: +385 1 6178174 ❡ ZA IZDAVAČICU: katarina peović vuković ❡ DIZAJN: ruta i marina stančev ❡ TISAK: zelina d.o.o. ❡ naklada: 300 ❡ TISKANJE SU OMOGUĆILI: ministarstvo kulture i ured za kulturu grada zagreba ❡ ISSN 1331-9868